

mgvooe.com

SAMPLE BOOK

LEMONY SNICKET'S
—A SERIES OF—
UNFORTUNATE
EVENTS

အမည်မရှိ

ကလေးအတွက်

mgvooe.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

LEMONY SNICKET'S
 —A SERIES OF—
**UNFORTUNATE
 EVENTS**

ကျွန်ုပ်တို့၏
 အမည်မရှိသော

ကျွန်ုပ်တို့၏

Illustrated by Pyle

ISBN 978-974-953-000-0

Price : 6500.00

ကျွန်ုပ်တို့၏ (လက်ခံ) A Series of

TAB Books & Arts

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပထမအကြိမ် - မေလ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းပုံနှိပ် - မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၅၃၃)
အမှတ်-၁၁၊ ၅၆-လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ပြည့်စုံ
တန်ဖိုး - ၆၅၀၀ ကျပ်

mgjoe.com

SAMPLE BOOK

LEMONY SNICKET'S
—A SERIES OF—
UNFORTUNATE
EVENTS

ကြမ္မာမန်တိုင်း

လင်းဘို့ တာဝာပြန်သည်

မိတ်ဆက်

လီမိုနီစနစ်ကတ် (Lemony Snicket) ဟူသော အမည်မှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာ ‘ဒယ်နီရယ်ဂျေဟန်းဒလား (Daniel J. Handler) ’ က ဤစာအုပ်စီးရီးအတွက် သီးသန့်မှည့်ထားသော ကလောင်အမည် ဖြစ်သည်။ A Series of Unfortunate Events စာအုပ်စီးရီးကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအထိ ဆယ့်သုံးတွဲ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပထမတွဲ The Bad Beginning မှစ၍ ဝေဖန်ရေးဆရာ များ၏ ချီးကျူးမှုကို ရရှိကာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်သွားသဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် အုပ်ရေ သန်း ၆၀ ကျော် ရောင်းချခဲ့ရသလို ဘာသာ စကားပေါင်း ၄၁ မျိုးသို့လည်း ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ခံရသည်။ ကလေးစာပေ ဆုများစွာကိုလည်း ဆွတ်ခူး ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်အဖြစ်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ ‘ဒယ်နီရယ် ဂျေဟန်းဒလား (Daniel J. Handler) ’ ကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆန်ဖရန်စစ်စကိုမြို့၌ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်တွင် မွေးခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်စီးရီးကို လီမိုနီစနစ်ကတ် (Lemony Snicket) ဟူသော အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ရ ခြင်းမှာ လီမိုနီစနစ်ကတ်ကို ပြင်ပလောကတွင် တကယ်တည်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပုံဖော် လိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်အိမ်တည်ရာ ခုနှစ်မှာ ၁၉၃၀ ကျော်ဟု ယူဆရပါသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့်အတူ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော ဇာတ်ကွက်များနှင့် လူ့သဘာဝကို သရော်သော ထေ့လုံးငေါ့လုံးများကြောင့် dark humor အမျိုးအစားဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ လက်တွေ့တွင် ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသော ပုံပြင်ဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းကြောင့် children fiction ဟု ခေါ်ကြသော်လည်း ထူးဆန်းသော ဇာတ်ကောင်များကြောင့် absurdist fiction ဟုလည်း ဖော်ပြကြလေသည်။

ကြမ္မာမုန်တိုင်း
အတွဲ (၁) မလှပသော နိဒါန်း
 (Book One - A Bad Beginning)

ချစ်လှစွာသော စာဖတ်သူခင်ဗျား

ယခု သင့်လက်အတွင်းကိုင်ထားသည့် စာအုပ်သည် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ်ကောင်းမည့်အကြောင်း စိတ်မကောင်းစွာ ပြောကြားပါရစေ။ အကြောင်းမှာ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများသည် ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျရပြန်သည့် ကလေး သုံးယောက်၏ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ဘော်ဒလဲယားမောင်နှမကလေးတစ်ယောက်မှာ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်၍ ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှသော်ငြား သူတို့၏ ဘဝကလေးများမှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိရာဘဲ ဆန်းကြယ်ထူးခြား၍ ဒုက္ခများလှသည်။ ကမ်းခြေတွင် ရောက်နေသော ကလေးများမှာ သတင်းဆိုးကို စတင်သိရသည့်အချိန် ပထမဆုံးစာမျက်နှာမှ စတင်ကာ ဇာတ်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ကြမ္မာဆိုးအဖုံဖုံအား ဆက်တိုက် ကြုံလာရသည်။ ‘ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာ’ ဟုပင် ခေါ်ဆိုရမည်လား မသိ။

ဤစာအုပ်၌ ကလေးများ ကြုံရမည့် ဒုက္ခများမှာ လောဘကြီး၍ ကောက်ကျစ် ယုတ်မာသော လူကြမ်းတစ်ဦး၊ ယားယံစေသည့် အဝတ်အစားများ၊ ဆန်းကြယ်သော မီးလောင်မှု၊ သူတို့၏ အမွေပစ္စည်းများအား ခိုးယူမည့် အကြံအစည်နှင့် မနက်စာအတွက် အေးစက်နေသော ဆန်ပြုတ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အကြောင်းအရာများကို ဇာတ်စုံ ခင်းပြရန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းနည်းဖွယ် တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် သည်စာအုပ်ကို သင့်လက်ထဲမှ ယူ၍ လွှင့်ပစ်ဖို့တော့ ကျွန်ုပ်လည်း

မတတ်နိုင်ပါ။ ပျော်စရာ ရှင်စရာ ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုသာ နှစ်သက်လျှင် အခြား စိတ်ချမ်းသာစရာ ဇာတ်လမ်းများကိုသာ ဖတ်ပါလေ။

လေးစားမှု အပေါင်းဖြင့်
 လီမိုနီစနစ်ကတ်
 ကွယ်လွန်လေပြီသည့်
 ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော
 ဘီးထရစ် သို့
 အမှတ်ရစွာဖြင့်

အခန်း (၁)

ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းခန်းနှင့် အဆုံးသတ်သော ဇာတ်လမ်းများကို စိတ်ဝင်စားလျှင် သင့်အနေဖြင့် အခြား စာအုပ်တစ်ခုခုကို ဖတ်လိုက်တာ ပိုကောင်းပေမည်။ ဤစာအုပ်တွင်တော့ ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းခန်း မရှိသလို ပျော်စရာ နိဒါန်းဖြင့်လည်း စမည် မဟုတ်ချေ။ ဇာတ်လမ်းအလယ်မှာလည်း ပျော်စရာ ဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။ အကြောင်းမှာ ဘော်ဒလဲယား ကလေးသုံးယောက်၏ ဘဝတွင် ပျော်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တွေ သိပ်မရှိခဲ့သောကြောင့် တည်း။

ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီဘော်ဒလဲယားတို့ သုံးယောက်စလုံး ဉာဏ်ကောင်းသော ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ ရုပ်ရည်ကလေးများ ကလည်း ချောမောလှပကြသဖြင့် အလွန်ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှသလို ပင်ကို ဗီဇကလေးများလည်း ကောင်းမွန်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ထံ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ပျက်လာသော အရာမှန်သမျှမှာ ကံခေခြင်း၊ ဒုက္ခသုက္ခရောက်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်ခြင်းတို့သာ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ အလွန်အလွန် ကံဆိုးကြရကြောင်း ပြောပြရမှာ စိတ်တော့ မကောင်းလှချေ။ သို့သော် ဇာတ်လမ်းက တော့သည်အတိုင်း ဆက်သွားရမှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်

ကျခြင်းက ဘရင်နီ ကမ်းခြေရှိ နေ့တစ်နေ့မှ အစပြုသည်။ ညစ်ပတ်ကာ လူရှုပ်သော မြို့တစ်မြို့၏ အချက်အချာနေရာရှိ ကြီးကျယ် ခန့်ညားလှသော အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်ခုတွင် ဘော်ဒလဲယားကလေး သုံးယောက်သည် သူတို့ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့မိဘများက ခနော်ခနဲ့ လှည်းလေး တစ်စီးကို ပေးထားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညစာစားရန် အိမ်သို့ ပြန်မလာမချင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားကာ အနားယူ အပန်းဖြေသည့် သဘောမျိုး အချိန်သွားဖြုန်းလေ့ရှိသည်။ ခနော်ခနဲ့ လှည်းကလေးဟုဆိုရ သည်မှာ ယိုင်နဲ့ပြုလဲတော့မလို ဖြစ်နေသော လှည်းကလေး တစ်စီးပဲ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။

သည်လို ထူးခြားသော မနက်ခင်းတွင် တိမ်ထူကာ မိုးအုံ့နေသည် ကို ဘော်ဒလဲယားတို့ မောင်နှမတစ်သိုက်၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှ မသိုးမသန့် မခံစားရပေ။ နေပူသော၊ သို့မဟုတ် နေသာသော နေ့တွေဆိုလျှင် ဘရင်နီ ကမ်းခြေတွင် လာရောက်လည်ပတ်သည့် လူများပြားလွန်းရကား စောင်ကလေး တစ်ထည်လောက် ခင်းအိပ်စရာ နေရာကောင်းကောင်းလေး တစ်ခုသော်မျှ ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ တိမ်ထူ၍ မိုးအုံ့သော နေ့များ၌ကား ကမ်းခြေ တွင် ဘော်ဒလဲယားတို့တစ်တွေ ကြိုက်သလို လုပ်ခွင့်ရကြသည်။

အစ်မအကြီးဆုံး ဝိုင်အိုလက်ဘော်ဒလဲယားသည် ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးများအား ရေပေါ်ရှုပ်ပစ်ခြင်းကို သဘောကျသည်။ သူမသည် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ကလေးအများစုလိုပင် ညာသန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညာလက်ဖြင့် ပစ်သည့်အခါ ဘယ်လက်ဖြင့် ပစ်သည့်အခါထက် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများက နောက်ကျသော ရေပြင်ပေါ်တွင် ပိုမို ခုန်ပေါက်လျက် ဝေးဝေးသို့ ရောက်လေ့ရှိသည်။ သူမက ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးများ ရေပြင်ပေါ် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားသည်ကို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးထိ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း သူမ တည်ဆောက်ချင်သော တီထွင်မှု တစ်ခုအကြောင်းကို နက်နက်နဲနဲ တွေးတောလေ့ရှိသည်။

သူမ၏ ဆံပင်ရှည်များကို မျက်စိဖုံးမနေအောင် ဖဲကြိုးဖြင့် စုစည်း ချည်နှောင်ထားပြီဆိုလျှင် သူမ စဉ်းစားခန်းဝင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အကြောင်း သိသော လူတိုင်း တပ်အပ်ပြောနိုင်ကြသည်။ ပင်ကိုသဘာဝကိုက ဆန်းပြား

သော ကိရိယာများ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်သည့် ပါရမီရှိသည့်အလျောက် သူမ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ပူလီကြိုးများ၊ လီဗာများ၊ ဂီယာတံများအကြောင်း ပြည့်နှက်နေလေ့ရှိသည်။ အရေးမပါသည့် ကိစ္စများကို သူမ၏ ဆံပင်လိုပင် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းရှုပ်ခံစဉ်းစားလေ့မရှိ။ သည်မနက်တွင်တော့ သူမက သမုဒ္ဒရာထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သော ကျောက်စရစ်ခဲကို ပြန်ယူလို့ရမည့် ကိရိယာတစ်ခု တီထွင်ရန် စဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် အလတ်ကောင် ကလေးဘော်ဒလဲယားကမူ ကမ်းခြေရှိ ရေအိုင်ကလေးများထဲမှ အကောင် ပလောင်များအား စူးစမ်းရခြင်းကို သဘောကျသည်။ သူ့ အသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်တပ်ထားသဖြင့် ဉာဏ်ကောင်း သည့်ပုံ ပေါ်သည်။ သူသည် တကယ်လည်း ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ပါသည်။

ဘော်ဒလဲယားမိဘနှစ်ပါး၏ စံအိမ်တွင် ရှိရှိသမျှ အကြောင်းအရာ အားလုံးနီးပါး ပါဝင်သော စာအုပ်ထောင်ပေါင်းများစွာ ပြည့်နှက်နေသည့် စာကြည့်တိုက်သဖွယ် အခန်းကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ဘော်ဒလဲယား စာကြည့် တိုက်ထဲရှိ စာအုပ်အားလုံးကို သူ့အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ အရွယ်၌ပင် ဖတ်ရှုပြီးရုံမျှမက ဖတ်ပြီးသမျှ အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက် အမြောက် အမြားကိုလည်း မှတ်မိသိရှိလေသည်။ မိချောင်းခေါင်းရှည်နှင့် ခေါင်းတိုကို ဘယ်လိုခွဲရမလဲ သူ သိသည်။ ဂျူးလိယက်ဆီဇာကို ဘယ်သူသတ်သလဲ သူ သိသည်။ လောလောဆယ် သူ စူးစမ်းနေသည့် ဘရင်နီ ကမ်းခြေရှိ အကောင်ပိစိကလေးများ အကြောင်းကိုလည်း အတော်များများ သူ သိထား ပါသည်။

အငယ်ဆုံး ကလေးမလေး ဆန်နီဘော်ဒလဲယားမှာကား အရာဝတ္ထု များအား ကိုက်ဖြတ်ရခြင်းကို သဘောကျလေသည်။ သူ့လေးက နို့စို့ အရွယ် ကလေးငယ်လေးဖြစ်ပြီး သူမအသက်နှင့် မလိုက်အောင် ခန္ဓာကိုယ် လေးက သေးငယ်လှသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအရွယ်အစားမှာ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ထက်သာ ကြီးသည်ဟု ဆိုရသော် အံ့အားသင့်ကြပေမည်။ အရွယ်ကသာ ပြောပလောက်အောင် ကြီးမားခြင်း မရှိသော်လည်း သူမ၏ ထက်မြသော သွားလေးချောင်းဖြင့် ကိုက်ဖြတ်နိုင်စွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပင်။

mgjoe.com

အသက်တစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ကလေးမလေးသည် သာမန်လူများ နားမလည်နိုင်သော စကားများအား ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောလေ့ရှိသည်။ သူမ သုံးနှုန်းလေ့ရှိသော စကားများတွင် ‘ပုလင်း’၊ ‘မေမေ’၊ ‘ကိုက်’ ဟူသော စကားလုံးများမှတစ်ပါး အခြားအရာများကို လူအများစုက နားမလည်ကြသဖြင့် သူမ ဘာပြောမှန်း သိအောင် လုပ်ရတာ အတော်ဒုက္ခရောက်သည်။ ဥပမာ သူမက သည်မနက် ‘ဂျက်’ ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေရာ ‘မြူတွေကြားမှာ ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်ကြီးကို ကြည့်စမ်း။ ထူးဆန်းလိုက်တာ’ ဟူသော သဘော ဖြစ်နိုင်သည်။ သေချာတာကတော့ နှင်းများ ပိန်းပိတ်အောင် ထူထပ်နေသော ဘရင်နီ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ရှည်မျောမျော ပုံရိပ်တစ်ခုက ဘော်ဒလဲယားကလေးများဆီ ဦးတည်၍ လျှောက်လာသည်။

ဆန်နီက ထိုအရိပ်ကို စိုက်ကြည့်လျက် အချိန်အတော်ကြာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေလေရာ ဆူးပါသော ဂဏန်းတစ်ကောင်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ စူးစမ်းနေသော ကလေးက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးက ထိုအရိပ်ကို မြင်သည့်အခါ ဝိုင်အိုလက်ဆီ သွား၍ လက်မောင်းကိုတို့ကာ သူမကို တီထွင်မှုအတွေးနွံထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကလေးက ပုံရိပ်ကို ညွှန်ပြရင်း -

“ဟိုဟာကို ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုပုံရိပ်က နီးသည်ထက် နီးလာသောအခါ အသေးစိတ်ကို ကလေးများ မြင်လာကြရသည်။ ၎င်းသည် အရွယ်ရောက်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ အရွယ်အစား ခန့်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ခေါင်းက ရှည်မျောမျောနှင့် လေးထောင့်ပုံစံ ရှိသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“နင် ဘာလို့ ထင်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလေးက သူ့မျက်စိနှစ်လုံးကို မှေးစင်းကာ သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း-

“မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ငါတို့ဆီ ရွှေလာနေသလိုပဲနော်”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာဖြင့် -

“ကမ်းခြေမှာ ငါတို့ပဲ ရှိတာကို၊ တို့ဆီ လာစရာ ဘယ်သူမှ မရှိတာ”

ဟု ပြောသည်။

သူမက ရေပေါ်ရှုပ်ပစ်ရန် လုပ်ထားသည့် ချောမွတ်နေသော ကျောက်စရစ်ခဲ ရှည်မျောမျောလေးကို ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင် ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ သူမတို့ မောင်နှမတစ်သိုက်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေသည့် ထိုပုံရိပ်ကို ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရန် ရုတ်တရက် တွေးလိုက် မိသည်။

ကလေးက သူ့အစ်မ၏ အတွေးကို ဖတ်လိုက်မိသလိုမျိုး-

“အဲဒီအရာ ကြောက်ဖို့ ကောင်းနေတယ် ဆိုတာက မြူတွေ ထူပြီး ပိတ်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောသည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုပုံရိပ် သူတို့ဆီ ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့ ကြောက်လန့်နေသော သူစိမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် ကလေးများ စိတ်အေးသွားကြသည်။ ထိုသူမှာ သူတို့ ကောင်းကောင်း သိသော ‘မစ္စတာပိုး’ ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာပိုးသည် ဘော်ဒလဲယားလင်မယား၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ကလေးများက သူ့ကို မိသားစုညစာစားပွဲများတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဖူးပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလေးနှင့် ဆန်နီတို့၏ မိဘ များသည် ဧည့်သည်နှင့် တွေ့ဖို့ရှိလျှင် သားသမီးများကို အဝေးသို့ လွှတ်မထားဘဲ ညစာစားပွဲသို့ လူကြီးများနှင့်အတူ တက်ရောက်စေကာ စားပွဲသိမ်းသည်အထိ သူတို့ပြောသော စကားဝိုင်းတွင် ပါဝင်စေသည်။ ထိုမျှသာမက စားပွဲသိမ်းသောအခါတွင်လည်း ဝင်ရောက်ကူညီစေသည်။ ကလေးများက သူ့ကို မှတ်မိနေသည်မှာ မစ္စတာပိုးသည် အမြဲလိုလို အအေးမိ နှာစေးနေတတ်ပြီး တစ်ခါတလေ အခြားအခန်းတစ်ခုသို့ သွား၍ အားပါးတရ ချောင်းဆိုးရန် ခွင့်တောင်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာပိုးက မြူနှင်းထဲတွင် သူဦးခေါင်းကို ကြီးမား၍ လေးထောင့် ပုံစံပေါက်နေစေသည့် ဦးထုပ်ရှည်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခဏ မတ်တတ်ရပ်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါအုပ်လျက် အကျယ်ကြီး ချောင်းဆိုးနေပြန်သည်။

m g e . c o m

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က သာကြောင်းမာကြောင်း မေးမြန်း၍ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်ရန် ရှေ့တိုးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“နေကောင်းရဲ့လားရှင့်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်ကလည်း-

“နေကောင်းရဲ့လား ခင်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆန်နီကပါ-

“နေ့နောင်းညှဲညား”

ဟု လိုက်ပြောသည်။ မစ္စတာပိုးက-

“ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ”

ဟု ပြောသော်လည်း သူ့အမှုအရာက စိတ်မကောင်းဟန် ပေါက်နေ
သည်။

ထို့နောက် စက္ကန့်အနည်းမျှကြာအောင် မည်သူမျှ စကားမစ
ဖြစ်တော့ချေ။ ကလေးများက မစ္စတာပိုးတစ်ယောက် သူ၏ အလုပ်ရှိရာ
မြို့ထဲက ဘဏ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရမည့်အစား ဘရင်နီ ကမ်းခြေကို ဘာလာ
လုပ်သလဲဟု အံ့ဩနေမိကြသည်။ ပြီးတော့ သူက ကမ်းခြေသွားရန် ဝတ်စား
ထားပုံလည်း မရချေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဝိုင်အိုလက်ကပင်-

“နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ နေ့လေးတစ်နေ့ပဲနော်”

ဟု စကားစ ပေးလိုက်သည်။

ဆန်နီက ငှက်တစ်ကောင် စိတ်ဆိုးနေသော အသံကဲ့သို့ ဆူညံလာ
သဖြင့် ကလော့စ်က သူမကို ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက
ဘာမှမရှိသော ကမ်းခြေကို ငေးကြည့်လျက်-

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ နေလို့ ကောင်းသားပဲ”

ဟု ခပ်လေးလေး ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍-

“ကလေးတို့ကို အတော်ဆိုးရွားတဲ့ သတင်းဆိုးတချို့ပြောပြရမှာ
အားနာလိုက်တာကွယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဘော်ဒလဲယားမောင်နှမသုံးယောက်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိကြ
သည်။ ဝိုင်အိုလက်မှာ ဘယ်ဘက်လက်ထဲ ကျောက်စရစ်ခဲလေး ကိုင်ထား

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

သည်ကို သတိရသွားသဖြင့် ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေပြီး မစ္စတာပိုးဆီ မပေါက် လိုက်မိတာကို ဝမ်းသာသွားသည်။ မစ္စတာပိုးက-

“ကလေးတို့ မိဘတွေလေ”

ဟု ပြောကာ စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး-

“မီးအကြီးအကျယ်လောင်တဲ့အထဲမှာ ပျက်စီးသွားကြရှာပြီကွယ်”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

ကလေးများက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိကြချေ။ မစ္စတာပိုးက

“အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပျက်စီးတဲ့အထဲမှာ သူတို့လည်း

ပျက်စီးသွားကြရှာပြီ။ ဒီသတင်းကို ပြောပြရတာ ဦးလည်း အရမ်းအရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် ကလေးတို့ရယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မစ္စတာပိုးဆီမှ အကြည့်လွဲကာ သမုဒ္ဒရာကြီးဆီ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မစ္စတာပိုးသည် ဘော်ဒလဲယားကလေးများကို ‘ကလေးတို့ရယ်’ ဟု ယခင်က တစ်ခါမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးချေ။ သူ ပြောတာကို ဝိုင်အိုလက် နားလည်သော်လည်း သူမကိုရော၊ သူမ၏ မောင်နှင့် ညီမလေး တို့ကိုပါ ဆိုးရွားသော ပြက်လုံးတစ်ခုအဖြစ် လာရောက် နောက်ပြောင်နေခြင်း သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ မစ္စတာပိုး ပြောသည့် ‘ပျက်စီးသွားကြ သည်’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘သေသွားသည်’ ဟု ဆိုလိုမှန်း ရိပ်မိသည့် ကလေးစစ်က -

“ပျက်စီးသွားကြတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးစစ်များ ‘ပျက်စီးသွားကြသည်’ ဟူသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အမှန်တကယ် သိသော်လည်း မစ္စတာပိုး ဆိုလိုချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို အတိအကျ နားလည်ဖို့တော့ အခက်တွေ့နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာပိုး စကားပြောမှားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ မစ္စတာပိုးက-

“မီးသတ်ကားတော့ ရောက်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

ဟု ပြောကာ ခဏရပ်လိုက်ပြီး -

“အရမ်း နောက်ကျသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မီးက စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်လို့ ပြာအတိ ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

ကလေးများစိတ်ထဲတွင် မီးတောက်များ တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်းနေသည့် စာကြည့်တိုက်ထဲမှ စာအုပ်များကို မြင်ယောင်လာသည်။ အခုတော့ ထိုစာအုပ်များအားလုံးကို သူ ဘယ်တော့မှ ဖတ်ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ မစ္စတာပိုးက စကားဆက်မပြောမီ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ချောင်းဆက်တိုက် ဆိုးနေပြန်သည်။ ပြီးမှ-

“ဦးက ကလေးတို့ကို အကြောင်းကြားဖို့ ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာ။ ရှင်းသင့်တာ ရှင်းနေတုန်း ကလေးတို့ကို ဦးရဲ့အိမ်မှာ ခဏနေလို့ရအောင် ခေါ်သွားပေးမယ်။ ဦးက ကလေးတို့မိဘတွေ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို သေတမ်းစာအရ အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်သူပါ။ သဘောကတော့ သူတို့ရဲ့ များပြားလှတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းရင်း ကလေးတို့ သွားရမယ့် နေရာကို လမ်းညွှန်ပြသပေးရမှာပါပဲ။ ဝိုင်အိုလက် အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကလေးတို့ ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမတိုင်မီတော့ ဘဏ်ကပဲ အခကြေးငွေယူပြီး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ထားပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက သူ့ကိုယ်သူ သေတမ်းစာ အတည်ပြုပေးမည့်သူဟု ပြောသော်လည်း ဝိုင်အိုလက်စိတ်ထဲတွင်တော့ အာဏာပါးကွက်သားလို ခံစားနေရသည်။ မစ္စတာပိုးသည် သူမတို့ရှိရာ ကမ်းခြေသို့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာပြီး သူမတို့ဘဝကို အပြီးတိုင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလိုပင်။

“ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့”

မစ္စတာပိုးက သူ့လက်ကို ကလေးများဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် လက်ထဲမှ ကျောက်စရစ်ခဲကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကလေးက ဝိုင်အိုလက်၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဆန်နီက ကလေး၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘော်ဒလဲယားကလေးသုံးယောက်၊ ယခုမူ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးသုံးယောက်သည် ကမ်းခြေမှ စွန့်ခွာလာရသကဲ့သို့ သူတို့၏ ယခင်ဘဝများမှ စွန့်ခွာသွားရလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်သာမက ဆန်နီလေးပင် ထိုအချိန်က မည်မျှ ဆိုးရွားစွာ ခံစားရမည်ကို မည်သို့ ဖော်ပြရမည်မှန်း မသိတော့ချေ။ ဘဝတွင် အလွန်အရေးပါသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးဖူးလျှင်တော့ ထိုခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မဆုံးရှုံးဖူးသေးဘူးဆိုလျှင်တော့ ထိုစိတ်ကူးမျိုးကို ယောင်၍မျှပင် တွေးကြည့်ဝံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများအတွက်မူ မိဘနှစ်ပါးစလုံး တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးရှုံးသွားခြင်းကြောင့် အထူးပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှပေတော့သည်။ ရက်အတန်ကြာအောင် အိပ်ရာမှ အလန်တကြား နိုးထနေခြင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ကလော့စ်သည် စာအုပ်များကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရသည်။ ဝိုင်အိုလက်၏ တီထွင်ဆန်းသစ်တတ်သော ဦးနှောက်ထဲမှ ဂီယာသည် ရပ်တန့်သွားသည့် ပုံရသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုသည်ကို နားမလည်နိုင်သေးသည့် ငယ်ရွယ်လှသော ဆန်နီလေးတောင်မှ အရာဝတ္ထုများကို ကိုက်ဖဲ့ရာတွင် သိပ်စိတ်မပါတော့ချေ။

နေထိုင်စရာ အိမ်ရော၊ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးပါ ရုတ်တရက် ကြီး ဆုံးရှုံးသွားသည့် အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည်က လွယ်ကူသော ကိစ္စတော့

မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်ပိုင်အခန်း၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ရာ ရှိနေခဲ့လျှင်ပင် အနည်းငယ် စိတ် သက်သာရာ ရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ၏ အိမ်ရာ များမှာကား မီးကျွမ်း၍ ပြာပင် ကျနေလေသည်။ မထိခိုက် မပျက်စီးဘဲ ကျန်ရှိနေသော အရာတစ်ခုခု ရှိပါက ကြည့်ရှုနိုင်ရန် မစ္စတာပိုးက သူတို့ကို ဘော်ဒလဲယားစံအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ အကြွင်းအကျန်များကို ပြသ သည်။

ကျန်ရှိနေသော အရာမှာလည်း ဆိုးရွားပါသည်။ ဝိုင်အိုလက်၏ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းမှာ မီးစများနှင့် ရောနှောနေသည်။ ကလေးတစ် ခုအကြိုက်ဆုံး ဖောင်တိန်ကလေးမှာလည်း ပြာဖြစ်နေသည်။ ဆန်နီ သွားစမ်း ကိုက်သည့် ကွင်းများက အရည်ပျော်ကျနေသည်။ ကလေးများမှာ ခုံညား သော စန္ဒရားကြီး၏ အပိုင်းအစများ၊ မစ္စတာ ဘော်ဒလဲယား ဘရန်ဒီ ထည့်တတ်သော စွဲမက်ဖွယ်ရာ ပုလင်းအခွံ၊ သူတို့အမေ မစ္စက်ဘော်ဒလဲယား စာထိုင်ဖတ်လေ့ရှိသော ပြတင်းပေါက်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံ၏ အခင်းစွပ် စသည့် သူတို့ မြတ်နိုးလှစွာသော စံအိမ်တော်ကြီး၏ လက္ခဏာများကို ဟိုမှသည်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။

သူတို့၏အိမ် ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘော်ဒလဲယားတို့သည် မစ္စတာပိုးတို့အိမ်တွင် သဘောတူတူ၊ မတူတူ လိုက်လံနေထိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ အခြေအနေများ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်မှ ရှေ့ဆက်ဖို့ ပြန်လည် အားတင်း ကြရပေမည်။ မစ္စတာပိုးမှာ ဘော်ဒလဲယားအမှုကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ ရသောကြောင့် အိမ်မှာ နေရသည့်အချိန် မရှိသလောက်ပင်။ အိမ်မှာ ရှိနေ သည့် အချိန်ဆိုလျှင်လည်း မကြာခဏ ချောင်းဆိုးနေသဖြင့် စကားလက်ဆုံ ကျအောင် မပြောရချေ။ မစ္စက်ပိုးက မိဘမဲ့လေးများအတွက် ကြောင်ကြောင် ကျားကျား အဝတ်အစားများ ဝယ်ပေးသော်လည်း ၎င်းတို့ကို ဝတ်လိုက် သည်နှင့် ယားယံတော့သည်။ အဂ္ဂါနှင့် အဲလ်ဘတ် ဆိုသည့် မစ္စတာပိုး၏ သားနှစ်ယောက်မှာလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလှ သည်။ ဘော်ဒလဲယားတို့နှင့် အတူမျှဝေသုံးစွဲရသော ၎င်းတို့၏ အိမ်ခန်း ကျဉ်းလေးမှာလည်း အော်ဂလီဆန်စရာ ပန်းတစ်မျိုးမျိုး၏ အနံ့ အသက်မျိုး လှိုင်လျက်ရှိသည်။

ကြက်ဥပြုတ်၊ အာလူးပြုတ် နှင့် အရောင်ကျွတ်ရုံသာ ပြုတ်ထားသော ပဲတောင့်ရှည်များသာ ပါဝင်သည့် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော ညစာကို စားနေရသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် မစ္စတာပိုးက မနက်ဖြန်နံနက်ကျလျှင် ဤအိမ်မှ ထွက်ခွာကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သောအခါ ကလေးများ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

သွားကြားတွင် အာလူးစများ ညပ်နေသော အဲလ်ဘတ်က -

“ကောင်းတယ်။ အခုမှပဲ ငါတို့ဘာသာ ငါတို့အခန်း ပြန်နေရတော့မယ်။ မျှသုံးရတာ စိတ်ညစ်လှပြီ။ ဝိုင်အိုလက်နဲ့ ကလော့စ်ကလည်း အမြဲတမ်း မှိုင်တွေနေတာပဲ။ ပျော်ဖို့လည်း မကောင်းဘူး။”

ဟု ပြောသည်။

အဂ္ဂါက တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ ရောက်နေသလိုမျိုး ကြက်ဥခွံကို တံခါးဆီ ပစ်ပေါက်ရင်း-

“ကလေးသွားတွေနဲ့ ကိုက်ထားတဲ့ အရာတွေလည်း နေရာအနှံ့ပဲ”

ဟု ပြောသည်။

သူသည် ဘဏ်လုပ်ငန်းအသင်းတစ်ခုမှ လေးစားဖွယ်ရာ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး၏ သားသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်သလိုမျိုး ပစ်စလက်ခတ်နိုင်လှသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“သမီးတို့က ဘယ်မှာ သွားနေရမှာလဲ”

ဟု စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာပိုးက တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ထဆိုးသောကြောင့် စကားစပြတ်သွားသည်။ နောက်မှ -

“ဒါတွေကို ဦး စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။ မြို့တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ နေပြီး ကလေးတို့နဲ့ ဝေးနေတဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က ကြည့်ရှုပါလိမ့်မယ်။ သူ့ နာမည်က မြို့စားကြီးအိုးလမ် တဲ့”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း မစ္စတာပိုးတို့ မိသားစုနှင့် ထပ်မံနေလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း

မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြားဖူးရုံမျှမက မည်သည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိမှန်းလည်း မသိကြ။ မစ္စတာပိုးက-

“သမီးတို့မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကတော့ သမီးတို့ကို အဆင်အပြေဆုံး နည်းလမ်းနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ညွှန်ကြားထားခဲ့တာပဲ။ ဒီမြို့မှာ အနီးစပ်ဆုံး ရှိတာ ရှာကြည့်လိုက်တော့ မြို့ထဲမှာ နေတဲ့သူက မြို့စားကြီး အိုးလမ်းပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးစစ်က ပဲအနည်းငယ်ဝါးပြီး မျိုချလိုက်သဖြင့် တစ်မိနစ် လောက်တော့ စဉ်းစားကြည့်ချိန်ရသွားသည်။ သူက

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေက မြို့စားကြီး အိုးလမ်းအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို အမျိုးတော်တယ် ဆိုတာတောင်မှ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူး၊ တကယ်ပြောတာ”

ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ခက်ရင်းအား ကိုက်နေသော ဆန်နီလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ အနားနားကပ်၍ နားထောင်နေသည်။ သူက -

“သူက သုံးဝမ်းကွဲအမျိုးစာရင်းက လေးကြိမ်၊ လေးဝမ်းကွဲ အမျိုး စာရင်းက သုံးကြိမ် အပယ်ခံထားရတာကိုးကွဲ့၊ ကလေးတို့ မိသားစု စာရင်းထဲ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးစာရင်းထဲက ကြည့်မယ်ဆိုရင် တော့ အနီးစပ်ဆုံးဆွေမျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“သူ ဒီမြို့မှာ နေတယ်ဆိုရင် အဖေတို့၊ အမေတို့က ဘာလို့ သူ့ကို တစ်ခါမှ မဖိတ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက-

“ဖြစ်နိုင်ခြေကတော့ သူက အလုပ်များလွန်းလို့ နေမှာပေါ့ကွယ်။ သူက သရုပ်ဆောင်အငှားလိုက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က ပြဇာတ်ရုံ ကုမ္ပဏီတွေဆီ မကြာခဏ ခရီးထွက်နေရတာကိုး”

ဟု ဖြေသည်။ ကလေးစစ်က-

“ကျွန်တော်က တကယ် မြို့စားအစစ်ကြီးလို့ ထင်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက -

“သူက မြို့စားကြီးရော သရုပ်ဆောင်ရော နှစ်ခုလုံးပေါ့ကွယ်၊ ကဲ... အခု စားနေတဲ့ ညစာကို မြန်မြန်လက်စသတ်ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတို့ အထုပ်တွေ အပိုးတွေ ပြင်ထားတော့၊ ဦးက ဘဏ်ကို ပြန်ပြီး အလုပ်တွေ လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်၊ ကလေးတို့ရဲ့ တရားဝင် စောင့်ရှောက် သူ အသစ်ကိစ္စတွေ ဘာတွေပေါ့၊ ဦးတော့ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့တာပဲ”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးသုံးယောက်က မစ္စတာပိုးကို မေးစရာတွေ အများအပြား ရှိသေးသော်လည်း သူက ပြောပြီးပြီးချင်း စားပွဲဝိုင်းမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ အခန်းထဲမှ သုတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။ လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ချောင်းဆိုး နေသံနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသောကြောင့် တံခါးမြည်သံ ကျီခနဲ ကြားလိုက် ကြရသည်။ မစ္စတာပိုးက ကလေးများအား-

“ဟုတ်ပြီလေ။ မင်းတို့သုံးယောက် အထုပ်စပြင်လိုက်တာ ကောင်း မယ်။ အဂ္ဂါနဲ့ အဲလ်ဘတ်ရေ...၊ စားပွဲကို လာကူရှင်းပေးကြဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘော်ဒလဲယား ကလေးသုံးယောက်သည် အိပ်ခန်းထဲ သွား၍ သူတို့ပစ္စည်းကလေးများကို ညှိုးငယ်စွာ ထုပ်ပိုးကြသည်။ မစ္စတာပိုးက သူ့အတွက် ဝယ်ပေးသော အရုပ်ဆိုးသည့် ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ချင်းစီကို ကလော့စ်က မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်လျက် လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးထဲ ခေါက် ထည့်လိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူမတို့ လောလောဆယ် နေထိုင်သည့် နံဟောင်နေသော အခန်းကျဉ်းကျုတ်ကျုတ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့် လိုက်သည်။ ဆန်နီလေးမှာ အဂ္ဂါနှင့် အဲလ်ဘတ်တို့၏ ရှူးဖိနပ်များကို ကိုက်ရင်း လေးဘက်တွားကာ လှည့်ပတ်သွားနေသည်။ သူမ ချန်ထား ပစ်ခဲ့သော သွားကိုက်ရာလေးများကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သာ အခါခါ ကြည့်မိကြရင်း မပြောသာသည့် ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ကြရ

တော့သည်။ ညအိပ်ချိန်ဆိုလျှင် အဂ္ဂါနှင့် အဲလ်ဘတ်တို့၏ ဟောက်သံ အကျယ်ကြီးများကြောင့် တစ်ညလုံး တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြင့် အိပ်မပျော် ရသည့်အပြင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စိတ်မောခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စတာပိုးက တံခါးလာခေါက်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြု၍ -

“ကဲ... ဘော်ဒလဲယားကလေးတို့တွေ လာကြ။ မြို့စားကြီးအိုလမ်းဆီ သွားရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေသော အိပ်ခန်းကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း မနှစ်သက်မိသော်လည်း သွားရမှာကျ စိတ်မဖြောင့် သလို ခံစားနေရသည်။ သူမက -

“အခုသွားမှ ရမှာလားဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာပိုးက ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း မပြောမီ အတန်ကြာ ချောင်းဆိုးနေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အခု သွားရမယ်။ ဦးက ဘဏ်သွားရင်းနဲ့ လမ်းမှာ သမီးတို့ကို ချပေးခဲ့မှာ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မြန်လေး သွားမှပဲ ရမယ်။ ကဲ... အိပ်ရာက ထပြီး အဝတ်လဲချေတော့ကွယ်”

ဟု သူက ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

“ခပ်သွက်သွက်” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ “အိမ်ထဲကနေ မြန်မြန် ထွက်သွားကြပါတော့” ဟူသော သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘော်ဒလဲယားကလေးများသည် ထိုအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။ မစ္စတာပိုးက မြို့စားကြီးအိုလမ်း နေထိုင်သည်ဆိုသော နေရာသို့ မြို့ကလေး၏ ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း သူ့ကားကို တဂျန်းဂျန်း တဂျိုင်းဂျိုင်းဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ ‘ဒိုလ်ဒရမ်ဒရိုက်’ ဟူသော နယ်မြေတစ်လျှောက်ရှိ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များနှင့် မြင်းလှည်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရေများ ပန်းထွက်သောကြောင့် ကလေးငယ်များ မကြာခဏ လာရောက် ဆော့ကစား လေ့ရှိပြီး အတွန့်အတက်၊ အခက်အလက်များဖြင့် အနုစိတ်ပုံဖော်ထားသော ‘ဒဖစ်ကယ်လ်’ ရေပန်းရုပ်တုကိုလည်းကောင်း၊ တော်ဝင်ဥယျာဉ်နားရှိ အမှိုက်ပုံ

ကြီးအားလည်းကောင်း ဖြတ်ကျော်လာပြီးနောက် သိပ်မကြာခင်မှာပင် မစ္စတာပိုးက အရောင်ပြယ်နေပြီဖြစ်သော အုတ်များဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အိမ်တန်းများရှိရာ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကားကို မောင်းချလာသည်။ ထို့နောက် လမ်းခုလတ်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ရောက်ပြီ။ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်အသစ်ကို”

မစ္စတာပိုး၏ လေသံက အူမြူးနေကြောင်း သံသယဖြစ်စရာပင် မလိုပေ။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများက ခေါင်းထွက်ကြည့်ကြရာ လမ်းထဲမှ အိမ်လှလှလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အုတ်များမှာ သေချာသန့်ရှင်း ထားပြီး ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကလေးများမှ ရောင်စုံဖူးပွင့် နေသော ပန်းပင်ကလေးများကို အစီအရီ မြင်နိုင်ပေသည်။ အိမ်တစ်လုံး၏ တံခါးဝတွင်တော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ကြေးနီရောင်တံခါးလက်ကိုင်ဖုပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်လျက် မတ်တတ် ရပ်ကာ ကလေးများကို ပြုံးကြည့်နေလေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ပန်းအိုး ကလေးတစ်လုံး ပိုက်ထားသည်။ သူမက -

“ဟဲလို...။ မင်းတို့က မြို့စားကြီး အိုးလမ် မွေးစားထားတဲ့ ကလေးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားပြီး မိန်းမကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် နွေးထွေးခိုင်မာမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခဏတွင် ဝိုင်အိုလက်သည် ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်များအားလုံး ပြီးဆုံးပြီးနောက် သူမနှင့် သူမ၏ မောင်ကလေး၊ ညီမကလေးတို့၏ ဘဝများ ပြန်လည်ကောင်းမွန်သာယာလာတော့မည်ဟု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမက -

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးက ဝိုင်အိုလက်ဘော်ဒလဲယား ပါ။ ဒါက သမီးမောင်လေး ကလေးစုံနဲ့ ညီမလေး ဆန်နီပါ။ ဒါကတော့ သမီးတို့ မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားကတည်းက သမီးတို့ကိစ္စအဝဝကို စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ မစ္စတာပိုးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက အခြားသူများ ပြောကြသလိုပင် ပဋိသန္ဓာရစကား ဆိုကာ -

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မတော်တဆမှု အကြောင်းကတော့ ကြားမိပါတယ်၊ အန်တီက တရားရှင် စထရော့စ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကလေးက -

“နာမည်ပထမစာလုံးက တစ်မျိုးပဲနော်”

ဟု သတိထားမိသလို ပုံစံနှင့် ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က

“ဪ... ဒါက အန်တီရဲ့ ဘွဲ့ပါ။ နာမည်ပထမစာလုံး မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်၊ အန်တီက အထက်တန်းတရားရုံးမှာ တရားသူကြီး လုပ်တာ”

ဟု သူမက ရှင်းပြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

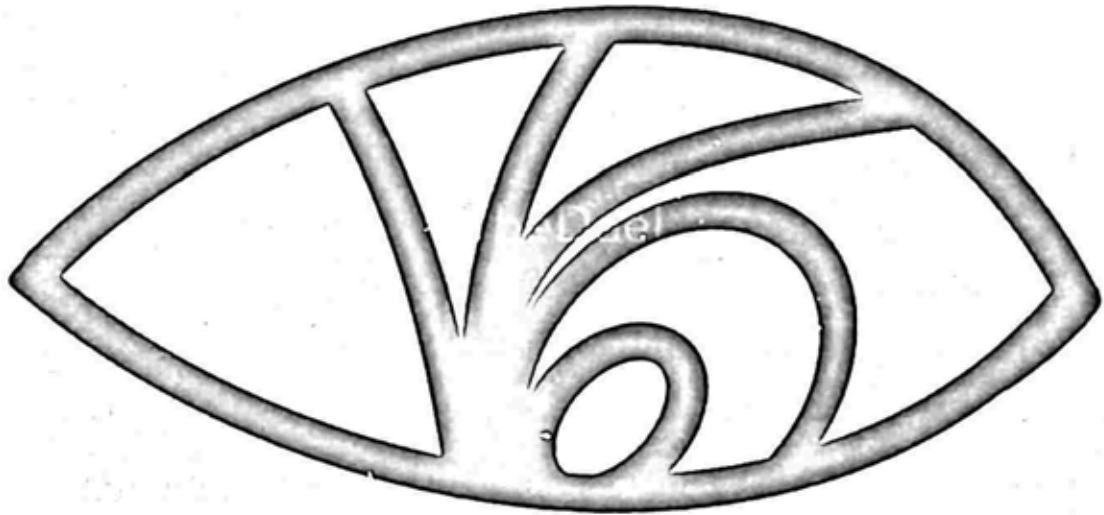
“ကောင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်၊ အန်တီက မြို့စားကြီးအိုးလမ်းနဲ့ လက်ထပ် ထားတာလားဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က-

“ဘုရားရေ၊ မဟုတ်တာကွယ်၊ သူနဲ့ အဲဒီလောက် မပတ်သက်ရ ပါဘူး၊ သူက အန်တီအိမ်နီးချင်းပါကွဲ့”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက တရားရှင် စထရော့စ်၏ ကောင်းစွာ တိုက်ချွတ် ထားသော အိမ်ဘေးရှိ နောက်တစ်အိမ်ကို ကြည့်လိုက်ကြရာ ပျက်စီးယိုယွင်း နေသော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ထိုအိမ်၏ အုတ်ချပ်များမှာ ကြေးညှော်များကြောင့် အစက်အပြောက်များ ထနေပြီး သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည့်တိုင် ပြတင်းပေါက် သေးသေးလေးနှစ်ခုကို ပိတ်ထားလေသည်။ ပြတင်းပေါက်များ အထက်တွင်ကား ဘယ်ဘက်သို့ ယိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်နေသော ရှည်လျားညစ်ပတ်သည့် မျှော်စင်တစ်ခုလိုလို အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခု ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ဆေးသုတ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီး တံခါးရွက်၏ အလယ် ဗဟိုတွင် ကောက်ကွေးသော မျက်လုံးတစ်လုံးသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ထွင်းထား သည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို ခြုံပြောရလျှင် တွန့်လိမ်ကာ တစ်ခြမ်းစောင်း ကျနေသည့် သွားအပဲ့တစ်ချောင်းနှယ်။ ဆန်နီက-

“အိုး” ဟု ပြောလိုက်ရာ သည်တစ်ခါတော့ သူမဆိုလိုချင်သည်ကို လူတိုင်း သိကြပေမည်။ ၎င်းမှာ-

‘ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ နေရာနှယ်၊ သမီးတော့ ဒီမှာ လုံးဝ မနေချင်ဘူး’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါဆိုရင်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု တရားရှင် စထရော့စ်ကို ပြောလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ် က လက်ထဲမှ ပန်းအိုးကို ပြရင်း-

“အေးကွယ်။ တစ်ရက်ရက်တော့ မင်းတို့ အန်တီကို ပန်းပင် စိုက်တဲ့ အခါ လာကူပေးလို့ ရတာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့်-

“အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် တရားရှင် စထရော့စ်ကို ပန်းပင်ကူစိုက်ပေးရ ခြင်းမှာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း သူမဆီတွင် နေရသည်က မြို့စားကြီး အိုးလဖ်၏ အိမ်မှာ နေရသည်ထက် ပို၍ ကျေနပ်စရာ ကောင်းမည်

ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးတွင် ကွေးကောက်နေသော မျက်လုံးပုံ ထွင်းထားဖို့ ဘယ်လိုလူကများ တွေးမိပါလိမ့်ဟု ဝိုင်အိုလက် အံ့ဩနေမိသည်။

ကလေးများကို ပြုံးပြပြီး ချစ်စရာအိမ်ကလေးထဲ ဝင်ရောက် ယောက်ကွယ်သွားသော တရားရှင် စထရော့စ်ကို မစ္စတာပိုးက ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ရှည်ကို ချွတ်၍ မြှောက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကလေးစက အရှေ့မှ သွားကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ အိမ်တံခါးရှိ မျက်လုံးအကွေး၏ အလယ်တည့်တည့်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်သည်။ တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် တံခါးက ကျိခနဲ ပွင့်လာပြီး မြို့စားကြီးအိုးလမ်းဆိုသူကို ကလေးများ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ကြရသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ရယ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘဲနှင့် “ဟဲလို ဟဲလို ဟဲလို” ဟု တဟီးဟီး တဟားဟား နှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် ပိန်လရှည်ကြီးဖြစ်ပြီး အမည်းရောင် အစင်းများပါသော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာက တချို့လူများလိုပင် အမွေးထူလပျစ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သိသိသာသာ ရှည်လျားသော မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြောင့် တစ်ခါ တွေ့ဖူးရုံဖြင့် မမှတ်မိစရာ မရှိချေ။ မျက်လုံးများက အလွန်တရာ တောက်ပြောင် လွန်းသောကြောင့် သူ့အသွင်မှာ ဆာလောင်၍ ဒေါသထွက်နေပုံပေါက်နေသည်။ ၎င်းက -

“ဟဲလို ကလေးလေးတို့၊ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်အသစ်ဆီကို လှမ်းဝင်ခဲ့ကြလေကွယ်၊ အထဲမှာ ရွံ့တွေ ဘာတွေ ပေမနေရအောင် ခြေထောက်တွေကို အပြင်မှာပဲ သုတ်ပစ်ခဲ့ကြနော်”

ဟု ပြောသည်။

သူတို့ အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့ မစ္စတာပိုးက နောက်ဆုံးက ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း ပြောပုံဆိုပုံမှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်ဟု ဘော်ဒလဲယားကလေးများက မှတ်ချက်ချလိုက်မိကြသည်။ အခန်းမှာကား သူတို့ တွေ့ဖူးသမျှ ထဲတွင် အညစ်ပတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ရွံ့အနည်းငယ် ပေရုံမျှဖြင့် ထူးပြီး ညစ်ပတ်မသွားနိုင်အောင်ပင်။ နံရံတွင် သံမှိုစွဲ၍ ရိုက်ထားသော ခြင်္သေ့ခေါင်းမှသည် သစ်သားစားပွဲလေးပေါ်ရှိ ပန်းသီးအူတိုင်များ ထည့်ထား

သော ပန်းကန်လုံးအထိ အခန်းတွင်းရှိ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အရာအားလုံးကို မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းချိတ်ထားသည့် တစ်ခုတည်းသော မီးလုံးကလေးတစ်လုံး၏ မှိန်ပျသော အလင်းရောင်ဖြင့်သာ မြင်ကြရသည်။

ကလေးတစ်က တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း အော်မငိုမိအောင် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းနေရသည်။ မစ္စတာပိုးက မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ မျက်လုံးဖြူကာ လိုက်ကြည့်ရင်း-

“ဒီအခန်းက နည်းနည်းတော့ ရှင်းဖို့လင်းဖို့ လိုနေသလိုပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ခပ်နိမ့်နိမ့်အိမ်ကလေးက ဘော်ဒလဲယားစံအိမ်ကြီးလောက်တော့ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ဘယ်ရှိပါ့မလဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆီက ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး ရရင်တော့ ဒီထက်နည်းနည်း ပိုကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်လို့ရပါတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မစ္စတာပိုး၏ မျက်လုံးများက အံ့သြမှုဖြင့် ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူက စကားမပြောမီ ချောင်းဆိုးလိုက်ရာ အခန်းမှောင်မှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မစ္စတာပိုးက-

“ဘော်ဒလဲယား ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် သုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ပြောရရင် ဝိုင်အိုလက် အရွယ်မရောက်မချင်း လုံးဝ အသုံးပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု တင်းမာစွာ ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ခွေးအိုကြီး ဒေါသထွက်သွားသလိုမျိုး တဖျပ်ဖျပ်လက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မစ္စတာပိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏတွင် သူက မစ္စတာပိုး၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တော့မည်ဟု ဝိုင်အိုလက် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အိုးလမ်က မျိုသိပ်ကာ ပခုံးသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။ မျိုသိပ်လိုက်ကြောင်းကို သိရသည်မှာ သူ၏ လည်ချောင်း ပိန်ပိန်ထဲမှ လည်စလုတ် ထောင်သွားသည်ကို ကလေးများတွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက -

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောပြောတာ

ပါ။ သူတို့ကို ဒီခေါ်လာပေးလို့ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် မစ္စတာပိုး၊
ကဲ... အခု မင်းတို့ နေရမယ့်အခန်း လိုက်ပြမယ်”

ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက အိမ်ရှေ့တံခါးမှ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်ရင်း-

“ကဲ... သွားတော့မယ် ဝိုင်အိုလက်တို့၊ ကလော့စ်တို့၊ ဆန်နီတို့ရေ။
မင်းတို့ ဒီမှာ သိပ်ပျော်ကြမှာပဲလို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ ဦးလည်း မကြာခဏ
လာတွေ့ပါ့မယ်။ မေးချင်တာ ရှိရင်လည်း ဘဏ်ကို အမြဲလာတွေ့ပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“ဒါပေမဲ့ ဘဏ်က ဘယ်မှာရှိမှန်းတောင် သားတို့မှ မသိဘဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“ငါ့မှာ ဒီမြို့ရဲ့ မြေပုံရှိပါတယ်၊ ဝွတ်ဘိုင် မစ္စတာပိုး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးပိတ်ရန် ကုန်းလိုက်သဖြင့် ဘော်ဒလဲယား
ကလေးများမှာ မစ္စတာပိုးအား နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တစ်ချက်လောက်ပင်
လှမ်းကြည့်ခွင့် မရရှာတော့ပေ။ ယခုအချိန်တွင် ကလေးများမှာ မစ္စတာပိုး၏
အိမ်ကို အနံ့နံ့သည့်တိုင် ထိုအိမ်တွင် နေရလျှင် အကောင်းသားဟု တွေးကြ
သည်။ မိဘမဲ့လေးများသည် တံခါးမှ အကြည့်လွဲ၍ အောက်သို့ ငုံ့နေမိကြရာ
မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ ခြေထောက်များက ရှူးဖိနပ် စီးထားသော်ငြား ဘာ
ခြေအိတ်မျှ ဝတ်မထားသည်ကို မြင်လိုက်ကြသည်။ အနက်ရောင် ရှူးဖိနပ်နှင့်
ဘောင်းဘီအောက်နားစ လွတ်နေသည့်နေရာ ခြေမျက်စိနားလောက်တွင်
အိမ်ရှေ့တံခါးရွက်ပေါ်မှ မျက်လုံးပုံနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူသော ဆေးမင်ကြောင်
တစ်ခု ထိုးထားသည်ကို ကလေးများ တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ထိုအခါ မြို့စားကြီး
အိုးလမ်၏ အိမ်တွင် နေထိုင်ရသမျှ ကာလပတ်လုံး နောက်ထပ် မျက်လုံးပုံ
ပေါင်း မည်မျှ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်နည်းဟု အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ကလေးများ
၏ အနီးနားတွင် မြို့စားကြီးအိုးလမ် မရှိလျှင်တောင်မှ ထိုမျက်လုံးများက
သူတို့ကို တစ်နေရာရာမှ စောင့်ကြည့်နေသလို အစဉ် ခံစားနေကြရမှာပဲ
ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

ပထမဦးဆုံး ထင်မြင်ချက်သည် မကြာခဏ ဆိုသလို လုံးဝ မှားယွင်း တတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဥပမာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပထမဦးဆုံး ကြည့်မိသော အချိန်တွင် တစ်ခါတည်းနှင့် သဘောကျသွားနိုင်စရာ မရှိ သော်လည်း ခပ်ကြာကြာ ကြည့်လိုက်မိမည် ဆိုပါက မျက်စိယဉ်လာကာ အလွန် ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ဂေါ်ဝွန်ဇီလာချိစ်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် စားသည့်အခါ အရသာပြင်းလွန်းသည်ဟု ခံစားရသော်လည်း အချိန် ကြာလာသောအခါတွင်မူ ဂေါ်ဝွန်ဇီလာချိစ်မှတစ်ပါး အခြားစားစရာကို မစားချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဆန်နီလေး မွေးစဉ်က ကလေးစစ် သည် လုံးဝ မနှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း သူကလေး ခြောက်ပတ်အရွယ် ရှိလာသော အခါ တပူးပူး တကပ်ကပ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကနဦး အမြင်သည် လည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲသွားနိုင် ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး ထင်မြင်ချက်ဟူသည် မကြာခဏဆိုသလို မှားယွင်း တတ်သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြို့စားကြီးအိုးလမ်နှင့် သူ၏ စံအိမ် အပေါ် ဘော်ဒလဲယား ကလေးများ မြင်မိသော ပထမဦးဆုံး ထင်မြင်ချက်များ

သည်လည်း မှားယွင်းခဲ့ပါစေဟု ဆုတောင်းချင်သည်။ သို့သော် မြို့စားကြီး အိုးလိမ်သည် အမှန်တကယ်ပင် ဆိုးရွားလှသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ၏ စံအိမ် သည်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ်ရာ ဝက်ခြံတစ်ခြံမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ချက် များမူကား ဧကန် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ အိမ်သို့ မိဘမဲ့လေးများ ရောက်ပြီး အစောပိုင်း ရက်များတွင်တော့ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီသည် သူတို့ နေချင်သော အိမ်သို့ ရောက်လေပြီဟု ယူဆရမလိုပင်။ သို့သော် ထိုသဘောလည်း ပြော၍ မရ။ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ အိမ်မှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ကလေးသုံးယောက်ကို အိပ်ရာသေးသေးလေး တစ်ခုမျှသာရှိသော ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုသာ ထားသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်မှာ ထိုအိပ်ရာကလေးကို တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ညတိုင်း အိပ်ရာတွင် တစ်ယောက်က အိပ်လျှင် မာကျောသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်က အိပ်ရသည်။ အိပ်ရာခင်းမှာလည်း အလွန် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သောကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ မရှိဟု ပြောရမည်ပင် ခက်လှသည်။ ဆန်နီကလေးအတွက် အိပ်ရာမှာမူ ဝိုင်အိုလက်က အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာ များကို ဖြုတ်ကာ စု၍ချည်ပြီးလျှင် သူ့ညီမလေး တစ်ကိုယ်စာခန့် အခင်း ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ မှန်ပြတင်း အကွဲမှာ ခန်းဆီးကန့်လန့် ကာ မရှိတော့သောကြောင့် မနက်တိုင်းလိုပင် ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင် ထိုးလာသည်နှင့် ကလေးများမှာ ပူပူလောင်လောင်ဖြင့် အစောကြီး နိုးလာ တတ်ကြသည်။ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဤအတိုင်း နိုးကြရသည်။

အဝတ်ဗီရိုရီရမည့်အစား တစ်ခါက ရေခဲသေတ္တာ ထည့်ခဲ့ဟန် တူသည့် ကတ်ထူပုံးကြီးတစ်ပုံးသာ ရှိသည်။ ယခုအခါ ထိုပုံးထဲသို့ ကလေး သုံးယောက်၏ အဝတ်များ ထည့်ထားသဖြင့် အပုံလိုက် ပြည့်သိပ်နေလေ သည်။ အရပ်များ၊ စာအုပ်များ၊ ကလေးကစားစရာများ ရှိရမည့်အစား မြို့စားကြီးအိုးလိမ်က ကျောက်ခဲများသာ အပုံလိုက် ထားပေးထားသည်။ အဖတ်လိုက် ကွာကျနေသည့် နံရံရှိ တစ်ခုတည်းသော အဆင်တန်ဆာမှာ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ ခြေချင်းဝတ်မှ မျက်လုံးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူသည့် အကျည်းတန်သော မျက်လုံးပုံကြီးသာ ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့ ထိုမျက်လုံးပုံများကို ဆေးခြယ်ထားသည်။

စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း၍ ကြင်နာတတ်သူမျိုးနှင့်သာ အတူ
 နေရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့အဆိုးဆုံး
 ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပင် နေရနေရ
 သည်းညည်းခံ နိုင်လိမ့်မည် ဟု
 ကလေးများ နားလည်ကြပါသည်။
 မည်သူမဆို ထိုသို့သာ ဖြစ်မည်
 ထင်သည်။ သို့သော် မြို့စားကြီး
 အိုးလမ်မှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်း
 ရုံမျှမက ကြင်ကြင်နာနာလည်း
 မရှိပေ။ စိတ်ကလည်း တိုသလို
 မညာမတာလည်း ပြုတတ်သည်။
 သည်ကြားထဲ ကိုယ်အနံ့ကလည်း
 နံ့စော်နေသေးသည်။ ကောင်းသည်
 ဟု ပြောရမည့် အချက်တစ်ချက်
 သာ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ မြို့စားကြီး
 အိုးလမ်က သူတို့အနားမှာ သိပ်ကြာကြာ မနေတတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကလေးများ အိမ်ရာနီးလာပြီး ရေခဲသေတ္တာပုံးအတွင်းမှ အဝတ်အစား
 များ လဲပြီးသည်နှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လိုက်လျှင် မြို့စားကြီးအိုးလမ် ရေးထား
 ခဲ့သော အလုပ်လုပ်ရမည့် စာရင်းဇယားစာရွက်ပိုင်း တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
 ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ညအထိ ပေါ်မလာတော့ပေ။ တစ်နေ့လုံးနီးပါး
 အိမ်အပြင်ထွက်ချင်ထွက်၊ သို့မဟုတ် ကလေးများအား လိုက်မလာခိုင်းသည့်
 မျှော်စင်ထက်တွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ကလေးများအတွက် သူထားခဲ့သော
 စာရင်းစာရွက်ထဲမှ လုပ်စရာများမှာလည်း အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ မျက်နှာစာ
 ကို ဆေးသုတ်ခိုင်းခြင်း၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးများ ပြင်ခိုင်းခြင်း စသည့်
 ခက်ခဲသော အိမ်အလုပ်များ ဖြစ်နေတတ်သည်။ မှတ်စု၏ အောက်ဆုံးတွင်
 တော့ မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ လက်မှတ်အစား မျက်လုံးတစ်လုံးပုံကို ဆွဲထား
 တတ်သည်။

တစ်ခုသော မနက်ခင်း၌ မှတ်စုစာရွက်ထဲတွင်-

“ဒီည ဖျော်ဖြေမှု မလုပ်ခင် ငါ့ရဲ့ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့သားတွေ ညစာ စားဖို့ လာကြလိမ့်မယ်၊ အားလုံးပေါင်း လူဆယ်ယောက်စာကို ညခုနစ်နာရီ ထိုးတာနဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား၊ အစားအသောက်တွေ ဝယ်၊ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်၊ စားပွဲကို ရှင်းလင်း၊ ညစာပြင်ပေး၊ စားပြီးလို့ ရှင်းလင်း သိမ်းဆည်းပြီးရင် ဝေးဝေးမှာ သွားနေကြ”

ဟူ၍ ရေးထားသည်။ စာရွက်အောက်ခြေတွင် ပုံမှန်ပါနေကျ မျက်လုံးတစ်လုံးရှိပြီး ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံအချို့ကို မှတ်စု စာရွက် အောက်တွင် တွေ့ရသည်။

မနက်တိုင်းလိုလိုပင် မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က သူတို့အတွက် မီးခိုး ရောင် ခွဲကျိကျိ ယာဂုများကို အိုးကြီးတစ်လုံးဖြင့် မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ပေးထား လေသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်သည် မနက်စာစားရင်း မှတ်စုကို ဖတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ကလော့စ်က-

“ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟင်းမှ မချက်တတ်ဘဲ”

ဟုပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်သားပဲ။ ငါလည်း ပြတင်းပေါက် ဘယ်လိုပြင်ရမယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် ဘယ်လိုရှင်းရမယ် ဆိုတာပဲ သိတာ။ ငါက အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားတာကိုး။ ပေါင်မုန့်ကင်တာကလွဲပြီး ဘယ်လိုချက်ရမလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူးဟ”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“တစ်ခါတလေဆို ပေါင်မုန့်ကင်တာတောင်မှ တူးသွားတတ်သေး တယ်လေ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကလော့စ် အပြောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သား ပြုံးလိုက်မိကြ သည်။ တစ်ခါက သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိဘများအတွက် ထူးထူးခြားခြား မနက်စာ ပြင်ပေးရန် အစောကြီး ထခဲ့ကြသည့် အချိန်ကို ပြန်သတိရမိသွား သည်။ ဝိုင်အိုလက် ကင်သော ပေါင်မုန့်က တူးခြစ်ကာ ညှော်နံ့များ ထွက်လာ သဖြင့် သူတို့မိဘများက အိမ်အောက်ထပ် မီးဖိုချောင်မှ သူတို့ဖြစ်အင်ကို

အပြေးအလွှား ဆင်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့က ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ် တို့လုပ်ထားသည့် တူးခြစ် မည်းနက်နေသော ပေါင်မုန့်ကင် အပိုင်းအစများ ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပြီးရင်းသာ ရယ်နေကြသည်။ နောက်တော့မှ အမေက တစ်မိသားစုလုံးအတွက် ကိတ်မုန့်များ ဖုတ်ပေးသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“အဖေတို့၊ အမေတို့ကို ရှိစေချင်လိုက်တာ။ သူတို့သာ ရှိရင် ငါတို့ကို ဒီလောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်တော့မှ နေခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု မိဘများကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့သာရှိရင် အစကတည်းက မြို့စားကြီးအိုးလမ်နဲ့ နေရာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ဒီနေရာကို အရမ်းမုန်းတာပဲ ဝိုင်အိုလက်ရာ။ ငါ ဒီအိမ်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ ငါတို့ နေရတဲ့ အခန်းကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဒီအိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာကိုလည်း မုန်းတယ်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်ကိုလည်း မုန်းတယ်”

ကလော့စ်၏ လေသံက မြင့်လာပြီး ပို၍ ပို၍ စိတ်တိုလာသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်အိုလက်ကပါ-

“ငါလည်း သိပ်မုန်းတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကလော့စ်က စိတ်သက်သာရာရသွားသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့အစ်မကြီးအား ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုယ်မုန်းတီးသော အရာတစ်ခုခုကို တစ်ယောက် ယောက်နှင့် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြောင်း ပြောရသည့်အခါ ဆိုးရွား လှသည့် အခြေအနေမှ ပို၍ နေရထိုင်ရ သက်သာစေလေသည်။ သူမက

“အခု ဖြစ်နေတဲ့ ငါတို့ဘဝတွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှအားလုံးကို မုန်းလိုက်တာ ကလော့စ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဆက်ပြီး ကြုံကြုံခံရမယ်”

ဟု ပြောသည်။

ထိုစကားမှာ ကလေးတို့အဖေ မစ္စတာ ဘော်ဒလဲယား ပြောလေ့ ရှိသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်ပြီး ‘ရွှင်လန်းတက်ကြွ နေကြရမယ်’ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကလော့စ်က-

“နင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ဆက်ပြီး တွန်းချနေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ကြုံကြုံခံ နေရဖို့က အတော်ခက်တယ်ဟ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆန်နီက ယာဂုခပ်သောဇွန်းကို စားပွဲနှင့် တပြန်းပြန်းရိုက်ကာ
“ဈာတ်” ဟု စီခနဲ ထအော်သည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က စကားစဖြတ်ကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏
မှတ်စုကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ ကလော့စ်က -

“ငါတို့ ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ ရှာဖတ်မှ ဖြစ်မယ်။
ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟင်းလေးတစ်ခွက်ချက်ဖို့ အဲဒီလောက် ခက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က မြို့စားကြီး အိုးလမ်း၏ မီးဖိုချောင်ထဲရှိ
ဗီရိုအံဆွဲများကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်နှင့် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ
ရှာကြသော်လည်း မည်သည့်ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်မှ မတွေ့ကြရပေ။
ဝိုင်အိုလက်က-

“အံ့ဩတယ်လို့ ငါမပြောတော့ပါဘူးဟယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာစာအုပ်
မှ ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က စိတ်သောကရောက်စွာဖြင့်-

“ငါ သိပါတယ်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတဲ့ အရသာကို လွမ်းလိုက်
တာဟာ၊ တစ်ခါလောက် အပြင်ထွက်ပြီး စာကြည့်တိုက် တစ်ခုတလေများ
ရှိမလား သွားရှာကြည့်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒီနေ့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါတို့ လူဆယ်ယောက်စာ
ဟင်းချက်ရဦးမှာ”

ဟု ပြောသည်။

ထိုခဏတွင် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာသည်။ ဝိုင်အိုလက်
နှင့် ကလော့စ်တို့ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်လိုက်မိကြ
သည်။ ဝိုင်အိုလက်က တအံ့တဩဖြင့်-

“ဒီလောကမှာ ဘယ်သူကများ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းရဲ့ အိမ်ကို
လာလည်ချင်ရတာလဲ”

ဟု အကျယ်ကြီး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကလော့စ်က မျှော်လင့်ချက်

မပြတ်သေးပုံဖြင့် -

“ငါတို့ဆီ လာလည်တာ ဆိုရင်ကော”

ဟု ပြောသည်။

ဘော်ဒလဲယားမိဘများ ဆုံးပါးသွားကြကတည်းက သူတို့မိဘ၏ မိတ်ဆွေအများစုမှာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများကို ရှောင်ခွာကုန်ကြ သည်။ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ခြင်း၊ စာရေးသားခြင်းများ ရပ်တန့်ကုန်ပြီး ကလေးများကို လာ၍ပင် မကြည့်ခြင်းကြောင့် အလွန် အထီးကျန်ကြရ လေသည်။

တကယ်တော့ လူအများသည် ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက်ရှိသော မည်သည့် အသိမိတ်ဆွေ အရင်းခေါက်ခေါက်ကိုမျှ ဤသို့ ပြုလုပ်မပေးမိတတ်ကြပေ။ ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်ဦးဦး ဆုံးရှုံးသွားသောအခါ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်အား လူအများက လျစ်လျူရှုလိုက်ကြသည့်အခါ အနီးအနားက လက်ရှိမိတ်ဆွေ သည်သာ ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဤကား ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည့် အမှန်တရား ဖြစ်သည်။

ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာပြီးနောက် မျက်လုံးနေရာ အပေါက်ဝကလေးမှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်ရှိ တရားရှင် စထရော့စ် ကလည်း သူတို့ကို ပြန်ချောင်းကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ သူတို့ခမျာ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“တရားရှင် စထရော့စ်ပါလား”

ဟု အော်ကာ-

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အထဲကို ကြွပါရှင့်”

ဟု ပြောသည်။

သို့သော် တရားရှင် စထရော့စ်မှာ နေရာမှ မရွှေ့ချေ။ အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့ပျံ့နှင့် မြင်နေရသည့် ညစ်ပတ်နေသော အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ချင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကလေးများက နားလည်လိုက်သည်။ သူမက တံခါးဝတွင် ကိုရိုကားရား မတ်တတ်ရပ်နေကြသော ဘော်ဒလဲယားကလေးများအား

“အကြာကြီး နေလို့ မရလို့ အန်တီကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ကလေးတို့ ဘယ်လိုများ နေထိုင်ကြသလဲလို့ ကြည့်ချင်လို့ပါ။ အထက်တန်း တရားရုံးမှာ အရမ်းကို ခက်ခဲတဲ့ အမှုတစ်ခု လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် အန်တီ အချိန်အများကြီး ပေးရဦးမှာမို့ပါ”

ဟု ပြောသည်။

စာဖတ်ချင်စေကြီးနေသော ကလေးက -

“ဘယ်လို အမှုမျိုးပါလိမ့်”

ဟု သတင်းအသစ်များ ရလိုရငြား မေးလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က-

“ဒါတော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရမို့ အန်တီ ပြောပြလို့ မရဘူးကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောပြလို့ ရတာ ရှိတယ်။ အဲဒါက အဆိပ်ရှိတဲ့ အပင် တစ်ပင်အကြောင်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြွေးဝယ်ကတ်ကို တရားမဝင် အသုံးပြုနေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ဆန်နီက -

“ယီးကာ”

ဟု စီခနဲ ထအော်လိုက်ရာ မည်သည့်အကြောင်းအရာကို ပြောနေမှန်း သူ နားလည်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိသော်လည်း-

“စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ဆိုလိုချင်ပုံ ပေါ်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က ဆန်နီကို ငုံ့ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။ သူမက-

“အေးကွယ်။ ယီးကာပေါ့”

ဟု ဆန်နီ စကားကို သံယောင်လိုက် ပြောသည်။

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ကလေး၏ ခေါင်းလေးဆီ လက်လှမ်း လိုက်စဉ် ဆန်နီက စထရော့စ်၏ လက်ကိုကိုင်ပြီး ခပ်ဖွဖွ ကိုက်လိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါ အန်တီကို သူ သဘောကျတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ သူ သဘောမကျဘူး ဆိုရင် တအားကိုက်ပစ်တတ်တယ်။ ရေချိုးပေးမယ် ဆိုရင် ရောပဲ”

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

ဟု ရှင်းပြသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က-

“ဪ... ဟုတ်လား၊ သိပါပြီကွယ်။ ကဲ... ခု ကလေးတို့ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမတုံး။ ကလေးတို့ ဘာလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒများ ရှိသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလေးများက သူတို့ ဆန္ဒရှိသမျှ အရာအားလုံးကို စဉ်းစားရင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဥပမာ အိပ်ရာ နောက်တစ်ခု၊ ဆန်နီအတွက် ပုခက်မည်မည်ရရ တစ်ခု။ သူတို့အခန်းထဲမှ ပြတင်းပေါက်အတွက် ခန်းဆီးကန်လန်ကာများ၊ ကတ်ထူပုံးတစ်ပုံးအစား ဗီရိုတစ်လုံး၊ အမှန်တကယ် ဆန္ဒအရှိဆုံးကတော့ သူတို့နှင့် မြို့စားကြီး အိုးလမ် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မပတ်သက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူတို့၏ စံအိမ်အစစ်အမှန်တွင် မိဘများနှင့် အတူတူရှိချင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဆန္ဒမှာ မည်သို့မျှ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီ ဘော်ဒလဲယား သူတို့စဉ်းစားမိသော မေးခွန်းများအတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကလော့စ်က -

“ချက်ပြုတ်နည်း စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်များ ငှားလို့ ရမလား ခင်ဗျာ၊ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က သူ့ပြဇာတ် အဖွဲ့သားတွေအတွက် ညစာ ပြင်ပေးဖို့ မှာထားလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာလည်း ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ် တစ်အုပ်တလေမှ ရှာမတွေ့ဘူး”

ဟု ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က-

“ဘုရားရေ၊ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားတွေအတွက် ညစာချက်ပေးရမယ် ဆိုတာကတော့ လွန်တာပေါ့၊ ကလေးတွေကို မတရားခိုင်းသလိုပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က-

“မြို့စားကြီးအိုးလမ်က သမီးတို့ကို တာဝန်တွေ အများကြီး ပေးထားတာ”

ဟု ပြောသည်။

တကယ်တော့ -

“မြို့စားကြီးအိုးလမ်က တော်တော် ဆိုးတဲ့သူပဲရှင်”

mgyoe.com

ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ပြောပြ
လိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က-

“အေးလေ၊ ဟိုဘက်မှာ ရှိတဲ့ အန်တီအိမ် လိုက်ခဲ့လိုက်လေနော်၊
အဲဒီကျမှ ကလေးတို့ လိုချင်တဲ့ ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်ကို ရှာကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကလေးများက သဘောတူလိုက်ကြပြီး တစ်ဖက်အိမ်မှ တရားရှင်
စထရော့စ်၏ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော အိမ်ကလေးဆီ လိုက်သွားကြသည်။ သူမက
ခုံညားသော အိမ်အဝင်လမ်းကို ဖြတ်ကာ ပန်းရနံ့များ မွှေးကြိုင်နေသော
အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတွင်းကို မြင်လိုက်ရသော
အခါ ကလေးများမှာ စာအုပ်ကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့ဖို့ထက် ပိုဝမ်းသာ
သွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကလော့စ်က ပိုသည်။

ထိုအခန်းက စာကြည့်ခန်း ဖြစ်သည်။ အများသုံး စာကြည့်တိုက်
မဟုတ်သော်လည်း သီးသန့်စာကြည့်ခန်း ဖြစ်သောကြောင့် တရားရှင် စထရော့စ်
နှင့် ဆိုင်သည့် စာအုပ်များကို တစုတဝေးတည်း တွေ့ရသည်။ ကြမ်းပြင်မှ
မျက်နှာကြက်တိုင်အောင် စာအုပ်စင်များ ရှိနေသည်။ အခန်း၏ အလယ်တွင်
လည်း စာအုပ်စင်များ ခွဲထားသည်။ စာအုပ်များမရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော
နေရာကား သက်သောင့်သက်သာ ရှိမည့်ပုံပေါ်သည့် ကုလားထိုင်ကြီးများ၊
စာဖတ်ရန် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ပေးနိုင်သည့် ချိတ်ဆွဲထားသော
မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် သစ်သားစားပွဲတစ်လုံးတို့ ရှိနေသည့် အခန်းထောင့်
တစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့မိဘများ၏ စာကြည့်တိုက်လောက် မကြီးမား
သော်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေး သက်သောင့်သက်သာရှိသောကြောင့် ဘော်ဒလဲ
ယား ကလေးများမှာ ပျော်မြူးနေမိကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟယ်...၊ စာကြည့်တိုက်ကြီးက လှလိုက်တာနော်”

ဟု ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီက စာအုပ်တွေကို နှစ်နဲ့ချီ
စုလာတာဆိုတော့ စုဆောင်းထားသမျှ စာအုပ်တွေအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူတာ၊
ကလေးတို့သာ ကောင်းကောင်း ကိုင်မယ်ဆိုလို့ကတော့ ကြိုက်တဲ့ အချိန်သာ
စာအုပ်လာဖူးပါကွယ်၊ အန်တီက ကြိုဆိုနေမှာပါ။ ကဲ... အခု ချက်ပြုတ်နည်း

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

စာအုပ်တွေက ဟောဟို နံရံအရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ။ အန်တီတို့ သွားကြည့်ကြ
မလား”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် စက်မှုလက်မှုနည်းပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့
စာအုပ်တွေကို တစ်ချက်ကြည့်လို့ ရမလားဟင်၊ သမီးက ပစ္စည်းတွေ တီထွင်
ရတာ အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားတာ”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်ကလည်း-

“ကျွန်တော်က ဝံပုလွေတွေအကြောင်း စာအုပ်တွေ ကြည့်ချင်တယ်။
မကြာသေးခင်ကပဲ မြောက်အမေရိက အရိုင်းတီရီစွန်တွေအကြောင်း စွဲလမ်း
နေမိလို့လေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆန်နီကလည်း -

“ဘွဲ့ခံ”

ဟု ထအော်ရာ

“သမီးအတွက်လည်း ပုံတွေပါတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ယူဖို့
မမေ့နဲ့နော်”

ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က ပြုံးကာ-

“ကလေးတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေနဲ့ စာအုပ်တွေကို စိတ်
ဝင်စားတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့
ဟင်းချက်နည်းစာအုပ် ကောင်းကောင်းတစ်အုပ် ရှာရမယ် ထင်တယ်။
မဟုတ်ဘူးလားကွဲ့”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက သဘောတူလိုက်ကြပြီး မိနစ်သုံးဆယ်ကြာမျှ
တရားရှင် စထရော့စ် မှတ်ချက်ပြုပေးသော ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ် အတော်
များများကို စေ့စပ်စွာ လိုက်ရှာကြည့်ကြသည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင်
မိဘမဲ့လေးသုံးယောက်မှာ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ အိမ်မှ ထွက်လာသည်နှင့်
အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ စာကြည့်တိုက်ထဲ
ရောက်သွားသောအခါတွင်ကား ချက်ပြုတ်ဖို့ကိုပင် အာရုံမရလောက်အောင်
အာရုံများ ပျံ့လွင့်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကလော့စ်က အရသာလည်း

ရှိ၊ ပြင်ဆင်ရန်လည်း လွယ်ကူသည့် ဟင်းချက်နည်းတစ်ခုကို ရှာတွေ့သွားသည်။ သူက-

“ဒီမယ် နားထောင်။ ဒါ ပတ်တာနက်စကာ” လို့ ခေါ်တဲ့ အိတ်လီ ခေါက်ဆွဲချက်တဲ့ ဟင်းအနှစ်ချက်နည်းပဲ။ ငါတို့လုပ်ရမှာက အိုးတစ်လုံးထဲကို သံလွင်ဆီနဲ့ အနှစ်ရအောင် ချက်ရမှာ။ ဆူးကောက်ပင်တွေရယ်၊ ငါးပါးနီတွေရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူရယ်၊ လှီးထားတဲ့ နံနံပင်ရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးရယ် အိုးတစ်လုံးထဲ အတူထည့်ပြီး ခေါက်ဆွဲလုပ်ရုံပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“လွယ်သားပဲ”

ဟု ပြောကာ သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ စာကြည့်တိုက်နှင့် တရားရှင် စထရုတ်လို လူမျိုး ဘေးအိမ်တွင် ရှိနေသောကြောင့်သာ ကလေးများအဖို့ ပတ်တာနက်စကာ ဟင်းအနှစ်ကို သူတို့ဘာသာ ပြုလုပ်ရန် ဤမျှ လွယ်ကူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဟင်းလျာကို မြို့စားကြီး အိုးလမ်အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်လျှင်တော့ ကလေးများ သက်သက်သာသာ နေလိုထိုင်လို ရလိမ့်မည် ထင်သည်။

အခန်း (၄)

ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများသည် ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်မှ ပတ်တာနက် စကာ ဟင်းအနှစ်ချက်နည်းကို စာရွက်တစ်ရွက်ဖြုကာ ကူးယူလိုက်ကြသည်။ ကြင်နာတတ်သော တရားရှင် စထရော့စ်က လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများ ဝယ်ရန် ဈေးသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလဖ် ထားခဲ့သော ပိုက်ဆံက များများစားစား မဟုတ်သော်လည်း ကလေးများ လိုအပ်သမျှကို ဝယ်လို့ ရသွားသည်။

သံလွင်သီးများကို အမျိုးစုံအောင် လိုက်မြည်းကြည့်ပြီး အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်သည့် လမ်းဘေးဈေးသည်တစ်ယောက်ဆီမှ ဝယ်လာခဲ့ကြသည်။ အီတလီ ခေါက်ဆွဲခြောက်ဆိုင်တွင် ပုံဖော်ထားသော ခေါက်ဆွဲများကို သူတို့က စိတ်ဝင်တစား ရွေးချယ်တောင်းဆိုသဖြင့် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက အပြေးအလွှား စီစဉ်ပေးသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလဖ်မှာ လူဆယ်ယောက်စာဟု ဖော်ပြထား သော်လည်း သူတို့အပါအဝင် လူဆယ့်သုံးယောက်စာ ပြင်ရပေမည်။ ထို့နောက် အရသာစူးသော ကြက်သွန်ဥကြီးများ၊ ဆားနယ်ထားသော ငါးပါးနီလေးများ၊ အရသာ ထူးခြားကောင်းမွန်သော ဆူးကောက်ပင်အဖူးများနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး များကို ဝယ်လာခဲ့ကြသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးများသည် လူအများ သိကြသလို ဟင်းသီးဟင်းရွက် မဟုတ်ဘဲ အသီးအနှံအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်။

ပူတင်းအရောအနှောထုပ်များကိုလည်း အတော်များများ ဝယ်လာခဲ့ကြရာ အချို့ပွဲများအတွက်ပါ ပြင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေးနေကြသည်။ သူတို့ဘက်ကသာ အရသာရှိသော ဟင်းတစ်ခွက် ပြုလုပ်ပေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက သူတို့အပေါ် သည့်ထက်အနည်းငယ်မျှ ပိုပြီး ကြင်နာနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟုလည်း တွေးမိကြသည်။ မောင်နှမတစ်သိုက် အိမ်အပြန် လမ်းလျှောက်လာစဉ် ဝိုင်အိုလက်က တရားရှင် စထရော့စ်အား -

“ဒီနေ့ အခုလို လိုက်ကူညီပေးတာ အရမ်းကို ကျေနပ်စရာကောင်းတာပဲ။ အန်တီမရှိရင် သမီးတို့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ပြောလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

“မင်းတို့ကို ကြည့်ရတာ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ကြတဲ့ပုံ ရကြပါတယ်။ တစ်ခုခု စဉ်းစားထားကြမယ်လို့လည်း အန်တီ ပြောရဲတယ်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ကလေးတို့ကို ဒီလောက်များပြားတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို ပြင်ခိုင်းတာ အန်တီအနေနဲ့ ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါ။ အင်းလေ...၊ ခုတော့ တို့တစ်တွေ အတူရှိနေကြပြီပဲ။ အန်တီ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဟင်းချက်စရာတွေ သွားထားလိုက်ဦးမယ်။ ကလေးတို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးတဲ့အခါ အန်တီစာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေ လာငှားကြလေ။ အန်တီ မျှော်နေမယ်”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က -

“မနက်ဖြန် ဆိုရင်ကော။ မနက်ဖြန် လာငှားလို့ ရမလား”

ဟု အမြန် မေးလိုက်သည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က ပြုံးလျက်-

“မရစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ထင်တာပဲကွဲ့။”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“သမီးတို့ အန်တီကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်”

ဟု ဂရုတစိုက် ပြောသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်းနှင့် သူတို့မိဘများ၏ နာရေးကြောင့် ဆိုးဆိုးရွားရွား စိတ်ထိခိုက်နေကြရသော ကလေးများကို မည်သည့်လူကြီးများကမှ ကြင်ကြင်နာနာ မဆက်ဆံခဲ့ကြချေ။ စထရော့စ်က သူတို့အား ယခုလို

ကြမ္မာမုန်တိုင်း

နွေးထွေးကြင်နာစွာ ဆက်ဆံသောအခါ ပြောမပြတ်အောင်ပင် ကျေးဇူး တင်နေကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“မနက်ဖြန်ကျရင် အန်တီစာကြည့်တိုက်ထဲ မဝင်ခင် ကလော့စ်နဲ့ သမီးက အန်တီအတွက် အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဆန်နီလေးက အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အရွယ်မရောက်သေးပေမယ့် တစ်နေရာရာမှာတော့ ကူညီပေးလို့ ရမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တရားရှင် စထရော့စ်က ကလေးသုံးယောက်ကို ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းရိပ်တို့ စွက်နေကြသည်။ သူမက လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ဝိုင်အိုလက် ဆံပင်များကို သပ်ပေးလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်ခမျာ ထိုခဏတွင် ပို၍ နေလိုထိုင်လို့ ကောင်းလာသလို ခံစားရသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က -

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကလေးတို့ကို အန်တီအိမ်က အမြဲ ကြိုဆို နေမှာပါ ”

ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် သူမက လှည့်ထွက်ကာ သူမ၏ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများက သူမထွက်သွားရာသို့ ခဏမျှ လိုက်ကြည့်နေကြ ပြီးနောက် သူတို့လည်း သူတို့အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီသည် စာအုပ်ထဲမှ ကူးယူလာသော ဟင်းချက်နည်းအတိုင်း ပတ်တာနက်စကာ ဟင်းလျာအနှစ် ရည်ကို ချက်ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ကြက်သွန်ဖြူကို အခွံနွာ၍ ထုထောင်း ကာ ငါးပါးနီများကို ရေဆေး၍ ခုတ်ထစ်သည်။ ကလော့စ်က ခရမ်းချဉ်သီး များကို အပိုင်းပိုင်း စိတ်၍ သံလွင်သီးများကို အစေ့ထုတ်သည်။ ဆန်နီက သစ်သားဇွန်းဖြင့် အိုးတစ်လုံးကို တဒေါင်ဒေါင် ခေါက်ကာ စိတ်ကူးတည့်ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အထပ်ထပ် အော်ဆိုသည်။

ကလေးသုံးယောက်မှာ မြို့စားကြီး အိုးလိမ်၏ အိမ်ကို ရောက်စက လောက် စိတ်မဆင်းရဲတော့သလို ခံစားကြရသည်။ မကြာခင် ဟင်းအနှစ်ရည် များ ပွက်ပွက်ဆူ၍ အမြုပ်ပလုံစီထလာသည်။ ဟင်းအနံ့မှာ လေကြောင်း

သင့်ရာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပုံလွင့်လာပြီး မီးဖိုချောင် တစ်ခုလုံးလည်း ပူသည် ထက် ပူလာသည်။ အိမ်ရှင်မတို့ အခေါ်အဝေါ်ဖြင့်ဆိုလျှင် ‘မီးအေးအေးဖြင့် နွေးရတော့မည်’ ဖြစ်သည်။

မိဘမဲ့လေးသုံးယောက်သည် သူတို့မိဘများရှိစဉ်က စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အမှတ်တရများအကြောင်းနှင့် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းခွင့်ပြုသော အံ့ဖွယ်အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးအဖြစ် သူတို့အားလုံး သဘောတူသည့် တရားရှင် စထရော်စ်၏ အကြောင်းများ ပြောရင်း ချောကလက်ပူတင်း လုပ်လိုက်၊ အရသာ မြည်းကြည့်လိုက် လုပ်နေကြသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ ပူတင်းများကို အအေးခံရန် ထည့်ပြီးသောအခါ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီတို့သည် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဗုံးပေါက်သလို အုန်းခနဲ ကျယ်လောင်သော တံခါးဖွင့်သံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုသည်ကို ပြောပြနေစရာ လိုမည် မထင်ချေ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က အသံကို ခြစ်ကုတ်၍ -

“ဟဲ့... မိဘမဲ့ကလေးတွေ။ ဘယ်ရောက်နေကြသတုံး။ မိဘမဲ့တွေ” ဟု အော်ခေါ်သည်။ ကလော့စ်က-

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာပါ မြို့စားကြီးအိုးလမ်ခင်ဗျ။ ညစာချက်တာ လက်စသတ်နေလို့ပါ”

ဟု ပြန်အော်လိုက်သည်။

“မဟုတ်လို့ကတော့ကွာ”

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ပြောရင်းဆိုရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာသည်။ သူက ကလေးသုံးယောက်ကို စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရှု ရင်း-

“ငါ့အဖွဲ့သားတွေ အနောက်မှာ ပါလာတယ်၊ သူတို့ အရမ်းကို ဆာနေကြပြီ၊ အမဲသားကင်က ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“အမဲသားကင် မလုပ်ပါဘူး၊ ပတ်တာနက်စကာ ဟင်းအနှစ်ရည် လုပ်တာပါ”

ဟု ဖြေသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“ဘာ...၊ အမဲသားကင် မရှိဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဟု မေးပြန်သည်။ ကလော့စ်က -

“ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို အမဲသား ကင်ပါလို့မှ မပြောခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ကလေးများအနားသို့ လျှောခနဲ ရောက်လာရာ ကလေးများက သူ့အား မော့ကြည့်ကြရသဖြင့် သူ၏ပင်ကိုအရပ်ထက်ပင် ပို၍ ရှည်သွားသယောင် ထင်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင် များပင် ပိုတောက်လာပြီး မျက်ခုံးတစ်ဖက်က ဒေါသတကြီး ပင့်တက်သွား သည်။ သူက -

“ငါ မင်းတို့ကို မွေးစားထားတာ၊ ငါက မင်းတို့အဖေပဲ၊ အဖေမို့လို့ မလေးမစားလုပ်လို့ ရမယ့်အကောင်လို့တော့ ထင်မနေနဲ့၊ ငါနဲ့ ငါ့ဧည့်သည် တွေအတွက် အမဲသားကင် ပြင်ပေး၊ ဒါပဲ”

ပြောရာ ဝိုင်အိုလက်က -

“ကျွန်မတို့မှာ အမဲသားကင်ဖို့ ဘာမှရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပတ်တာနက်စကာ လုပ်ထားတယ်လေ”

ဟု အော်လိုက်သည်။ ဆန်နီကလည်း -

“နိုး နိုး နိုး”

ဟု အော်သည်။

ရုတ်တရက် ထအော်သော ဆန်နီကို မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ငုံ့ကြည့် လိုက်ပြီး လူသံမပေါက်သော အသံကြီးဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ အရိုးငေါငေါ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမအား ကောက်ချီ၍ မြှောက်ထားလိုက်ရာ ဆန်နီလေးမှာ သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေမိ တော့သည်။ ဘာဆက်ဖြစ်သည်ကို ပြောပြစရာပင် လိုမည်မထင်။ ဆန်နီလေး မှာ သူမအား ကိုင်ထားသော အိုးလမ်၏ လက်ကို ကိုက်ဖို့ပင် မကြိုးစားနိုင် အောင် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့လျက် ချက်ချင်းပင် ဟီးခနဲ ထငိုတော့သည်။ ကလော့စ်က -

“သူ့ကို အခု အောက်ချလိုက်စမ်း၊ တိရစ္ဆာန်ကြီး”

ဟု အော်ထည့်လိုက်သည်။

သူက မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ လက်ထဲမှ ဆန်နီကို ကယ်တင်ရန် ခုန်၍ ကြိုးစားသော်လည်း ၎င်း၏ အရပ်မှာ ရှည်လျားလွန်းရကား သူမကို မမိချေ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ကလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ဆန်နီအား လေထဲသို့ ပို၍ပင် မြင့်အောင် မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အကျည်းတန်သော သွားအဖြဲသား နှင့် ပြုံးပြသည်။ သူက ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ချလိုက်တော့မည့်ဟန် ပြုလိုက်စဉ် အခန်းတစ်ဖက်မှ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်သံကြီးများ ဝေါခနဲ ထွက်လာ သည်။

“အိုးလမ်း၊ ရှင် ဘယ်မှာလဲ အိုးလမ်း”

အော်ခေါ်လိုက်သော အသံများကြောင့် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ထဲ လျှောက်လာ သည်အထိ သူက ဆန်နီကို မြှောက်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ မကြာခင် ဆန်းပြား သော အသွင်များဖြင့် အရွယ်စုံ၊ ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် လူများတန်းစီ ရောက်လာ သဖြင့် အခန်းထဲတွင် လူအုပ်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းတို့တွင် ညအနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားသော နှာခေါင်းအရှည်ကြီးနှင့် ခေါင်းတုံးပြောင် တစ်ယောက် ပါသည်။ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ပေါင်ဒါမှုန့်အဖြူများ ရိုက်ထားသဖြင့် တစ္ဆေများနှင့်ပင် တူနေသည်။ ထိုမိန်းမများ နောက်တွင်တော့ လက်အစား ချိတ်ကောက် နှစ်ချောင်း တပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပိန်ညောင်ရှည်လျားသည့် လူတစ်ယောက် ရှိသည်။ ယောက်ျားမှန်း မိန်းမမှန်း မသိသော အလွန်တရာ ဝဖြီးပြဲကွဲ နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ပါသည်။ တံခါးနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေ သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်ရှိ လူတန်းကိုတော့ ကလေးများ မမြင်နိုင်သော်လည်း ၎င်းတို့သည်လည်း သူ့ဟာနှင့်သူတော့ တစ်မျိုးစီ ကြောက်ဖို့ကောင်းကြ ပေလိမ့်မည်။ မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်က-

“ရှင်က ဒီမှာကိုး အိုးလမ်းရဲ့။ ဘာတွေများ လုပ်တော်မူနေသတုံး ရှင့်”

ဟု ပြောသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက -

“ဒီမိဘမဲ့လေးတွေကို သေသေဝပ်ဝပ် ဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်း ပေးနေတာ။ သူတို့ကို ညစာပြင်ခိုင်းထားတာကို မသတိစရာ ဟင်းအနှစ်ရည် တွေပဲ ချက်ထားသတဲ့လေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ချိတ်ကောက်လက်နှစ်ဖက်နှင့်လူက-

“ကလေးတွေကို ခင်ဗျား အပြစ်သွားပြောလို့ မရဘူးလေ။ လူကြီးတွေက သင်ပေးမှ ရမှာပေါ့”

ဟု ဝင်ပြောသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခေါင်းတုံးပြောင်က ကလေးများကို သေချာကြည့်ကာ-

“ခင်ဗျားပြောပြောနေတဲ့ သူဌေးကလေးတွေက သူတို့လားဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က -

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ဆိုးလွန်းလို့ ကျုပ်ဖြင့် ထိတောင် မထိရဲဘူးဗျို့”

ဟု ပြောသည်။

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငိုယိုနေဆဲဖြစ်သော ဆန်နီကို အောက်ချပေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်က အမြင့်ကြီးမှ ကလေးကို လွှတ်မချလိုက်၍ စိတ်သက်သာရာရသွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။ တံခါးဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က -

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို အပြစ်မတင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ကလေးချိုလိုက်မိသည်ကို အော်ဂလီဆန်စရာ တစ်ခုခု ကိုင်လိုက်မိသည့်အလား လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ပွတ်သပ်ရင်း-

“ကဲ ကဲ... ပြောတာဆိုတာ တော်လိုက်ကြစို့ရဲ့။ တလွဲတွေချည်း ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း သူတို့လုပ်ပေးမယ့် ညစာကို ကျုပ်တို့ စားလို့ ရမယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အားလုံးပဲ ထမင်းစားခန်းကို သွားဖို့ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ။ အားလုံးကို ဝိုင်ငဲ့ပေးမယ်။ ဒီကလေးတွေ ကျုပ်တို့ကို စားပွဲလာပြင်ပေးတဲ့ အခါ အမဲသားကင် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ဂရုစိုက်စရာ မလိုတော့အောင် မူးကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဖွဲ့သားများက ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကာ မီးဖိုချောင်ကို ဖြတ်သန်း၍ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသော မြို့စားကြီးအိုးလမ်နောက်သို့ တစ်ပြုံကြီး ချီတက်လိုက်ပါသွားကြသည်။ အားလုံးက ကလေးများကို အမှုမထား

တော့ဘဲ ထွက်သွားစဉ် ခေါင်းတုံးပြောင်တစ်ယောက်သာ ဝိုင်အိုလက်အား မတ်တတ်ရပ် စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်နေခဲ့သည်။ သူက ဝိုင်အိုလက်၏ မျက်နှာကို လက်ကြမ်းကြီးများဖြင့် ကိုင်ကြည့်ကာ -

“မင်းက အချောလေးပဲ။ မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုရင် မြို့စားကြီး အိုးလမ်းကို ဒေါသထွက်အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို သူက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

သူ့စကားကြောင့် ဝိုင်အိုလက်မှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းတုံးပြောင်က အသံအောအောကြီးဖြင့် တဟီးဟီး ရယ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဘော်ဒလဲယားကလေးများသာလျှင် တာဝေး အပြေးလေ့ကျင့်ထားသူများလို အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက် မောဟိုက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆန်နီကလည်း ငိုယိုနေဆဲဖြစ်ပြီး ကလေးတစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းများမှာ မျက်ရည်စများဖြင့် စိုစွတ်လာသည်။ ဝိုင်အိုလက်သာလျှင် မငိုမိသော်ငြား ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် မနှစ်မြို့ခြင်းတို့ စုဝေးလျက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ မည်သူမျှ စကားမပြောမိကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ ကလေးတစ်က -

“ဆိုတယ်။ တကယ် ဆိုတယ်။ ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဝိုင်အိုလက်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမက -

“မသိတော့ဘူး။ ငါလည်း ကြောက်တယ်ဟ”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးတစ်က -

“ငါရောပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ဆန်နီက အငိုတိတ်သွားပြီး -

“ဟက်စ်”

ဟု ဝင်ပြောသည်။ ထိုစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က -

“ညစာ စားကြစို့လေ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကာ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများ အားလုံးက လက်သီးဆုပ်၍ စားပွဲကို စည်းချက်ကျကျ ထုလိုက်ကြသည်။ ဤသို့ပြုမူခြင်းမှာ

အလွန်တရာ ရိုင်းစိုင်းလှသော အပြုအမူဖြစ်သည်။ ကလော့စ်က -

“ပတ်တာနက်စကာပဲ သွားချပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ငါတို့ ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ သိနေတာပဲ”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မျက်နှာကို ဖျက်ဆီးပစ်မည့်အကြောင်း ခေါင်းတုံးပြောင် နှင့်လူ ပြောသွားသည်ကို စဉ်းစားရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သွေးအိုးကြီးနှင့် တူသည့် တပွက်ပွက် ဆူနေသော ပူပူနွေးနွေး ဟင်းအနှစ်ရည်များကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဆန်နီလေးကို မီးဖိုချောင်ထဲ တွင် ထားခဲ့လိုက်ပြီး ကလော့စ်က ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ခေါက်ဆွဲများကို ကျကျနုနု ထည့်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဟင်းရည်အိုးထဲသို့ ယောက်ချို ဇွန်းကြီးတစ်ချောင်း တပ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများက ဝိုင်များအား တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ရင်း ဟေးလားဝါးလား စကားပြောနေကြရာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ ညစာလိုက်ထည့်ပေးနေသည်ကိုပင် အာရုံမရောက်ကြချေ။ ဝိုင်အိုလက်မှာ ညာလက်ဖြင့် ယောက်ချိုဇွန်းကို ကိုင်ရသည်မှာ လေးလံလာသဖြင့် ဘယ်လက် ဖြင့် ပြောင်းကိုင်ရန် စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း အကယ်၍ ဘယ်လက်ဖြင့် ဟင်းရည်များ ဖိတ်စဉ်ကျသွားခဲ့သည်ရှိသော် မြို့စားကြီး အိုးလမ်များ စိတ်ဆိုး သွားမည်လားဟု တွေးရင်း လန့်နေသည်။ သူမက မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ ပန်းကန်ကို မနှစ်မြို့စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ဈေးထဲမှ အဆိပ်များဝယ်ကာ ပတ်တာနက်စကာ ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်မိချင်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဟင်းပွဲများ ပြင်ဆင်ပေးရခြင်းလုပ်ငန်းမှာ ပြီးဆုံး သွားသဖြင့် ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်တို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြ သည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်နှင့် သူ၏ ပြဇာတ်အဖွဲ့တို့၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်း လှသော ရယ်သံကြီးများကို နားထောင်နေမိကြသဖြင့် ပန်းကန်ထဲမှ သူတို့ ဝေစုလေးများကိုပင် စားမဝင်နိုင်တော့ချေ။ သိပ်မကြာခင် မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ မိတ်ဆွေများက စားပွဲကို စည်းချက်ကျကျ ခပ်ပြင်းပြင်း ထုကြပြန်ရာ ကလေး များမှာ ထမင်းစားပွဲကို ရှင်းလင်းရန် ထွက်လာရပြန်သည်။ ထို့နောက် ချောကလက်ပူတင်း ချပေးရသည်။

ယခုအခါ၌ မြို့စားကြီး အိုးလမ်နှင့် အပေါင်းအပါတို့မှာ ဝိုင်များ အကြီးအကျယ် သောက်ထားကြသဖြင့် မူးရူးနေကြပြီး အချို့မှာ စားပွဲပေါ် ပျော့ခွေလဲကျနေကာ စကားလည်း သိပ်မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့ဘာသာ ထကာ ကလေးများအား မျက်လုံးများ ဖြဲရဲကြည့်လျက် မီးဖိုချောင်ကို ဖြတ်သန်း၍ အိမ်ပြင်သို့ အုပ်လိုက်ကြီး ပြန်ထွက်ကြသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ညစ်ပတ်သော ပန်းကန်များဖြင့် ပြည့်နေသော အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း-

“မင်းတို့ သန့်ရှင်းရေးမှ မလုပ်ကြရသေးဘဲကိုး။ မင်းတို့ကို ဒီည တော့ ဖျော်ဖြေပွဲလေးများ ကြည့်ခိုင်းမလား အောက်မေ့ပါတယ်။ ခုတော့ ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်အိပ်ရာတွေဆီသာ ပြန်အိပ်ကြပေတော့”

ဟု မိဘမဲ့ကလေးများအား ပြောလိုက်သည်။

ကလေးက စိတ်ဆိုးနေသည်ကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိသော်လည်း သူက ဤအခိုက်တွင် ငြိမ်မနေဘဲ -

“ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာတွေလို့များ ပြောလိုက်သလား။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အိပ်ရာလေးတစ်ခုတည်း ပေးထားပြီးတော့များ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်လာသော ကလေး၏ အသံကြောင့် ပြဇာတ် အဖွဲ့သားများက သွားလက်စကို ရပ်ကာ ဘာများ ဆက်ဖြစ်ကြမည်လဲဟု ကလေးကို တစ်လှည့်၊ မြို့စားကြီးအိုးလမ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက် ကြသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်ကာ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်သွားသည်။ သို့သော် သူက ခပ်အေးအေးပင်-

“အိပ်ရာနောက်တစ်လုံး လိုချင်ရင် မနက်ဖြန်ကျ မြို့ထဲ သွားဝယ် လိုက်ပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကလေးက-

“ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတာ သိရဲ့သားနဲ့”

ဟု ပြောသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“ဖြစ်ရတယ်။ မင်းတို့မှာ ရှိသားပဲ။ မင်းတို့ အမွေဆက်ခံရမယ့် စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေမှ အများကြီးရယ်။ တစ်သက်လုံး သုံးတောင် မကုန်လောက်ဘူး”

ဟု ပြောရင်း သူ့လေသံက အနည်းငယ် စတင်ကျယ်လောင် လာသည်။

ကလေးက မစွတာပိုး ပြောသော စကားကို သတိရသွားကာ-

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေက ဝိုင်အိုလက် အရွယ်မရောက်မချင်း သုံးလို့မှ မရတာ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီး အိုးလမ်မျက်နှာက နီသွားကာ ခဏလောက် တိတ်သွား သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် အောက်သို့ ငုံ့ကာ ကလေးမျက်နှာကို လက်ဝါးတစ်ဖက်နှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကလေး၏ ဘယ်ဘက် ပါးပြင်မှာ မီးခဲနှင့် ကပ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ပူထွက်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်ရက်လဲကျသွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာက မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ မျက်လုံးပုံ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသော ခြေချင်းဝတ်နှင့် လက်မအနည်းငယ်သာ ကွာတော့သည်။ တပ်ထားသော သူ့မျက်မှန်လည်း ကျွတ်၍ ထောင့်တစ်နေရာ သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများက ဝိုင်းရယ် ကြသည်။ လူအနည်းငယ်ကဆိုလျှင် မြို့စားကြီးအိုးလမ် လုပ်လိုက်သော အလွန် စက်ဆုပ်ဖွယ် အထင်သေးစရာ ကောင်းသည့် အမှုကို အလွန် ရဲဝံ့ သတ္တိရှိစွာ ပြုမူလိုက်သည့်အလား ဝိုင်း၍ ဩဘာပေးကြသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က-

“လာပါ သူငယ်ချင်းတို့ရာ။ ငါတို့ဖျော်ဖြေပွဲ နောက်ကျနေပါဦးမယ်”

ဟု သူ့တပ်သားများကို ပြောလိုက်သည်။ ချိတ်ကောက်လက် နှင့် လူက-

“အိုးလမ်ရာ ငါသာ ဒီအကြောင်းကို သိခဲ့လို့ရှိရင် ဘော်ဒလဲယားတွေ ရဲ့ ပိုက်ဆံကိုရဖို့ ဒီအပြင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရှာမှာပဲ”

ဟု ပြောသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း အကြံရသွားပုံမျိုး မျက်လုံးများက အရောင်လက်နေကြသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်နှင့် သူ၏ ဆိုးရွားလှသော မိတ်ဆွေများက အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သဖြင့် အုန်းခနဲ အသံ ကျယ်ကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ဘော်ဒလဲယားကလေးများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ကလော့စ်၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့မောင်လေး ခံစားရသက်သာအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဆန်နီက လေးဘက်တွားသွားကာ မျက်မှန်ကို ကောက်ယူလာပြီး သူတို့ဆီ လာပေးသည်။ ကလော့စ်က ပါးပြင်မှ နာကျင်သောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လတ်တလော ရောက်ရှိနေသော ဆိုးရွားလှသည့် အခြေအနေကြောင့် ဝမ်းနည်းကာ စတင်ရှိုက်ငိုလေရာ ဝိုင်အိုလက်ရော ဆန်နီပါ သူနှင့်အတူ လိုက်ငိုကြသည်။ သူတို့သည် ပန်းကန်ဆေးရင်းလည်း ငိုကြသည်။ ထမင်းစား ခန်းထဲရှိ ဖယောင်းတိုင်မီးများ လိုက်မှုတ်နေသော အချိန်တွင်လည်း ငိုကြသည်။ အဝတ်အစားများလဲ၍ အိပ်ရာဝင်သော အချိန်တွင်လည်း ကလော့စ်က အိပ်ရာထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဝိုင်အိုလက်က ကြမ်းပြင်တွင်လည်းကောင်း၊ ဆန်နီက သူမ၏ကန့်လန့်ကာ အခင်းလေးထဲတွင် လည်းကောင်း ငိုနေမိကြသည်။ လရောင်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသော ကြောင့် မီးမထွန်းထားသော်ငြား အခန်းထဲမှာ လင်းနေသည်။ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ၏ အိပ်ခန်းထဲသာ ဝင်ကြည့်မိကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ညလုံး ငြိမ်သက်စွာ တအိအိ ရှိုက်ငိုနေကြသော ကလေးသုံးယောက်ကို တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၅)

ဘဝတစ်သက်တာလုံးတွင် ငိုကြွေးရမည့် ဖြစ်ရပ်များ အတော်နည်းပါးလျှင် အလွန်တရာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အချိန်ကြာညောင်းစွာ ကောင်းကောင်းကြီး ငိုကြွေးရခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အနည်းငယ်မျှပင် ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်သော်ငြား ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်ကိုတော့ သက်သာစေနိုင်ပါသည်။

ဆော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ခံစားကြရသည်။ တစ်ညလုံး ငိုကြွေးခဲ့ရသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူတို့ ပခုံးပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု လျော့ကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားကြရသည်။ တကယ်တော့ ကလေးသုံးယောက်မှာ သည်အခြေအနေဆိုးကြီးထဲမှာပင် ရှိနေသေးကြောင်း သိကြပါသည်။ သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုကောင်းလာအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိကြသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ် မှာထားခဲ့သော သည်မနက်မှတ်စုမှာ အိမ်နောက်ဘက်တွင် ထင်းခုတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်သည် သစ်တုံးတစ်တုံးစီကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ပုဆိန်ဖြင့် လွှဲခုတ်နေရင်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော

အကြံအစည်များကို ဆွေးနွေးလျက်ရှိသည်။ ဆန်နီကတော့ သစ်သားစလေး တစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်းဝါးရင်း ငြိမ်နေလေသည်။ ကလော့စ်က မြို့စားကြီးအိုးလစ် ရိုက်ထားသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အရုပ်ဆိုးလှသည့် လက်ဝါးရာကို စမ်းကြည့် ရှုရင်းမှ -

“အဖြေကတော့ ရှင်းနေပြီ။ ငါတို့ ဒီမှာ ဒီထက်ကြာကြာနေလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလောက်ဆိုးရွားတဲ့ နေရာမှာ နေရတာထက် လမ်းပေါ်မှာပဲ နေရတာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နေရလောက်အောင်တော့ ကံဆိုးလား၊ မဆိုးလား ဘယ်သူက သိမှာလဲ။ အနည်းဆုံးတော့ ဒီမှာက အမိုးနဲ့ အကာနဲ့ နေရသေးတယ်လေ”

ဟု ထောက်ပြသည်။ ကလော့စ်က-

“ငါတို့မိဘတွေရဲ့ ပိုက်ဆံကို အသက်ကြီးလာမှ သုံးလို့ရမယ့် အစား အခုချိန်မှာ ထုတ်သုံးလို့ ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒါဆို ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု ဝယ်ပြီး နေမယ်။ မြို့စားကြီးအိုးလစ်နဲ့ သူ့အဖွဲ့တွေ လာလို့ မရအောင် အပြင်ဘက်မှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေ ချထားမယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က သစ်တုံးတစ်တုံးကို နှစ်ပိုင်းပြတ်အောင် ပုဆိန်ဖြင့် လွှဲခုတ်ရင်း-

“ငါလည်း ပစ္စည်းတွေ တီထွင်လို့ရမယ့် စတူဒီယိုခန်းတစ်ခန်းလောက် တော့ ရှိလာမှာပဲ။ အသေးစိတ် တွက်ချက်လို့ ရတဲ့ စနစ်တစ်ခုနဲ့ ဂီယာတံတွေ၊ ပူလီကြိုးတွေ၊ ဝိုင်ယာကြိုးတွေ အပြည့်နဲ့လေ”

ဟု ဖြစ်ချင်တာကို ပြောသည်။ ကလော့စ်က

“ငါကတော့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ရှိစေချင်တယ်။ တရားရှင် စထရော့စ်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်လို သက်သောင့်သက်သာ ရှိမယ့်ဟာမျိုး။ သူ့ ထက်တော့ ပိုကြီးမှာပေါ့လေ”

ဟု ပြောသည်။ ဆန်နီကလည်း-

“ဂစ်ဘို”

ဟု စူးခနဲ ထအော်ရာ သူမ ဆိုလိုသည်က-

“သမီး ကိုက်လို့ရမယ့် ဟာတွေလည်း အများကြီး ရှိချင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“လောလောဆယ်တော့ ငါတို့ ပြဿနာကို အရင်ရှင်းရမယ်”
ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“တရားရှင် စထရော့စ်က ငါတို့ကို မွေးစားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
သူ့အိမ်က ငါတို့ကို အမြဲ ကြိုဆိုနေမှာပါလို့ သူပြောတယ်နော်”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါပေမဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် လာလည်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် စာကြည့်တိုက်
လာသုံးဖို့ ပြောတာ ဆိုရင်ကော။ သူနဲ့ လာနေဖို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်
လောက်ပါဘူး ဟယ်”

ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“ငါတို့အခြေအနေကို သူ့ကို ပြောပြလိုက်မယ် ဆိုရင်ကော။
ငါတို့ကို မွေးစားဖို့ သူ သဘောတူလောက်ပါတယ်”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပြောသည်။

သို့သော် ဝိုင်အိုလက်က ကလော့စ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
ဤအကြံမှာလည်း လက်တွေ့၌ အသုံးဝင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့ဘာသာ
သိနေသည်ကို သူမ မြင်ရသည်။

မွေးစားခြင်း ဟူသည်မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်၍ရသော အလုပ်
မဟုတ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရသည့်အရာ ဖြစ်သည်။
လူအများစုသည်လည်း မိမိအား လောလောဆယ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနေ
သူများမဟုတ်သော သူတစ်ပါး၏ ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်းကို ရံဖန်ရံခါ လိုလား
ခဲ့ဖူးပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤသို့ဖြစ်နိုင်သော အခွင့်အရေးမှာ လက်တွေ့၌
နည်းပါးလွန်းလှသည်ကိုလည်း စိတ်ထဲမှ သိနေမည်မှာ သေချာသည်။
ဝိုင်အိုလက်က-

“မစ္စတာဖိုးကို သွားတွေ့ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ငါတို့ကို
ဒီမှာ ချပေးခဲ့တုန်းက ငါတို့ မေးချင်တာရှိရင် ဘဏ်ကို လာတွေ့လှည့်လို့
သူ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား”

ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်က-

“ငါတို့မှာ တကယ်ဆို မေးစရာ ဘာမှမရှိဘဲ။ တိုင်စရာပဲ ရှိတာလေ”

ဟု ပြောသည်။

သူက ဘရင်နီကမ်းခြေတွင် မစ္စတာပိုးတစ်ယောက် ဆိုးရွားသော သတင်းနှင့်အတူ သူတို့ဆီ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်ကို ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။ အိမ်မီးရှို့သည့် တရားခံမှာ မစ္စတာပိုး မဟုတ်သော်လည်း သူ့ဆီတွင် သတင်းဆိုးများ ရှိနေတတ်မည်ကို ကြောက်သဖြင့် ကလော့စ်က မစ္စတာပိုးနှင့် တွေ့ရမည်ကို တွန့်ဆုတ်နေသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“တခြား ဘယ်သူမှ ဆက်သွယ်စရာ မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ မစ္စတာပိုးက ငါတို့ကိစ္စမှာ လူကြီးအနေနဲ့ ရှိနေတာ။ မြို့စားကြီးအိုးလဖ် ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ သူသိမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ သူ ငါတို့ကို ဒီကနေတော့ ခေါ်သွားလို့ ရမှာပဲ”

ဟု ပြောသည်။

ကလော့စ်က မစ္စတာပိုးတစ်ယောက် ကားဖြင့် ရောက်လာကာ ဆော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများကို တင်ဆောင်လျက် တစ်နေရာရာသို့ ခေါ်သွားသည့် အဖြစ်ကို ဝိုးတိုးဝါးတား မျှော်လင့်ကာ မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ သူတို့အား သည်နေရာထက် ပိုမို ကောင်းမွန်သည့် မည်သည့်နေရာ ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်သွားစေချင်လှသည်။ သူက-

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီထင်းတွေ အားလုံးခုတ်ပြီးတဲ့အခါကျ ဘဏ်ကို သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများသည် သူတို့အကြံဖြင့် သူတို့ လန်းဆန်းတက်ကြွသွားကြပြီး ပုဆိန်ကို အံ့ဩလောက်စရာ အရှိန်ဖြင့် လွဲ၍ လွဲ၍ ခုတ်ကြရာ မကြာမီပင် ထင်းများအားလုံး ခုတ်ထစ်ပြီးစီးသွားသဖြင့် ဘဏ်သို့ သွားရန် အသင့်ဖြစ်နေကြတော့သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က သူ့တွင် မြို့၏ မြေပုံရှိသည်ဟု ပြောဖူးသည်ကို သတိရသွားသဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ရှာ

ပါသော်လည်း မြေပုံ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ကြရချေ။ မြေပုံမှာ သူတို့ကို သွားလာခွင့် ပိတ်ပင်ထားသော မျှော်စင်ထဲတွင် ရှိမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာ မည်သည့် လမ်းညွှန်ချက်မျှ မရှိဘဲ မစ္စတာပိုးကို ရှာဖွေရန် မျှော်လင့်ချက် ကိုယ်စီဖြင့် သာ မြို့ကလေးထဲရှိ ဘဏ်ရှိရာ နယ်မြေသို့ ခြေကျင်သွားကြရတော့သည်။

အသားများ ရောင်းသော နယ်မြေ၊ ပန်းများရှိသော နယ်မြေနှင့် ရေပန်းရုပ်တုရှိရာ နယ်မြေများကို ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်လာပြီးနောက် ဘဏ်ရှိသော နယ်မြေသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ‘ငွေကြေးရေးရာ အောင်မြင်မှု’ ရေပန်းတွင် ခဏရပ်လျက် လန်းဆန်းသွားအောင် ရေတစ်ခွက်မျှ သောက်လိုက်ကြသည်။ ဘဏ်များရှိရာ နယ်မြေ၌ ကြီးမားသည့် စကျင်ကျောက်ဖြင့် ဆောက်ထားသော ဘဏ်အဆောက်အအုံများမှာ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရှိနေကြပြီး ထိုလမ်းကျယ်များမှာလည်း အများအပြား ရှိလေသည်။

ပထမဆုံးရောက်သွားသော ဘဏ်မှာ ‘ယုံကြည်အားထားရာ ဘဏ်’ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ‘သစ္စာတော်ခံ’ ငွေစုငွေချေးလုပ်ငန်း၊ ထို့နောက် ‘အသုံးတော်ခံ’ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ဝန်ဆောင်မှုများလုပ်ငန်း စသည်တို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ ရောက်သည့် ဘဏ်တိုင်းတွင် မစ္စတာပိုးကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ နောက်ဆုံး၌ ‘အသုံးတော်ခံ’ အမည်ရှိ ‘ငွေကြေးဆိုင်ရာ ဝန်ဆောင်မှုများလုပ်ငန်း’ မှ ဧည့်ကြိုတစ်ယောက်က လမ်းထိပ်အဆုံးရှိ ‘ငွေပြစ်ဒဏ် စီမံခန့်ခွဲရေး’ တွင် အလုပ်လုပ်သော မစ္စတာပိုးကို သိပါသည် ဟု ပြောပြလေသည်။

လေးထောင့်ပုံစံကျကျနှင့် ရှင်းလင်းသော အသွင်ပေါက်သည့် အဆောက်အအုံ၏ အတွင်းထဲရှိ ပဲ့တင်သံထွက်မတတ် ကြီးမားသော ခန်းမ ကျယ်ကြီးထဲ၌ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားလာနေကြသူများ ရှိလေသည်။ ထိုလူများက ဇွတ်အတင်း တိုးဝှေ့ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသော ကြောင့် မိဘမဲ့ကလေးများမှာ လန့်များပင် လန့်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ယူနီဖောင်းဝတ် အစောင့်တစ်ယောက်ဆီ သွားကာ မစ္စတာပိုးနှင့် စကား

ပြောချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ အစောင့်က ပြတင်းပေါက်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ ဖိုင်တွဲဗီရိုများစွာရှိသော ကြီးမားသည့် ရုံးခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ သူတို့ အား ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ဘာလို့များ...၊ ဟဲလို”

မစ္စတာပိုးက ပဟောဠိဖြစ်နေသော လေသံဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ သူထိုင်နေသော စားပွဲခုံသည် အရေးကြီးသော်လည်း ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းမည့် ပုံပေါ်သော စာရိုက်ထားသည့် စက္ကူရွက်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်တော့ သူ့ဇနီးနှင့် တိရစ္ဆာန်လို သားနှစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံပေါင်ကလေးတစ်ခု တင်ထားသည်။ တယ်လီဖုန်း သုံးလုံးကိုလည်း မီးရောင်အောက်မှာ ထားထားသည်။ သူက -

“ဝင်လာခဲ့လေကွယ်”

ဟု ဆိုရာ ကလေးက မစ္စတာပိုးအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆော်ဒဲလဲယားလေးများက သက်သောင့်သက်သာရှိသော ကုလားထိုင်ကြီးများတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မစ္စတာပိုးက စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း မပြောရသေးခင် လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ချောင်းဆိုးပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ သူက -

“ဒီနေ့ အလုပ်အရမ်းရှုပ်နေလို့လေ။ ဒါကြောင့် စကားပြောဖို့ အချိန်အများကြီးတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခါကျ အိမ်နားပါးနီးတွေဆီ ထွက်လည်ဖို့ အကြံရှိရင် ဖုန်းအရင် ကြိုဆက်တာ ကောင်းမယ်။ ဦးလေးလည်း နေ့လယ်စာ ထွက်စားတဲ့အခါကျ ဒီထက်ပိုအချိန်ပေးနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“အဲဒီလိုလုပ်တာတော့ ပိုကောင်းမှာပါရှင်။ လာမယ်လို့ ကြိုမပြောမိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့လည်း အရေးပေါ်အခြေအနေဖြစ်နေတာမို့ပါ”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က -
 “မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ရူးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့ မနေနိုင်ဘူး”
 ဟု အဓိကအချက်ကို ရောက်အောင် ပြောချလိုက်သည်။
 “သူက ကလော့စ်ကို ပါးရိုက်ထည့်လိုက်တယ်ရှင်။ တွေ့လား
 လက်ဝါးရာ”

ဝိုင်အိုလက် ပြောနေစဉ် တယ်လီဖုန်းများစွာထဲမှ တစ်လုံးက
 စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကျယ်လောင်စွာ အဆက်မပြတ် ထမြည်လာသည်။
 မစ္စတာပိုးက-

“ခဏလေးနော်”

ဟု ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး -

“ပိုး ပြောနေပါတယ်”

ဟု တစ်ဖက်ကို ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာ...၊ ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့...၊ ဟုတ်ကဲ့...၊
 မဟုတ်ပါဘူး...၊ ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဘော်ဒလဲယားကလေးတို့ ရောက်နေသည်ကို
 မေ့သွားသလိုပုံစံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စတာပိုးက-

“ဆောရီးနော်။ ဦးတို့ပြောတာ ဘယ်နားရောက်သွားပါလိမ့်။
 ဪ... သိပြီ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း။ ကလေးတို့ သူနဲ့ စတွေ့ကတည်းက
 အဆင်မပြေတာကို ဦး စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို အိပ်ရာတစ်ခုတည်း ပေးထားတယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“သူက သမီးတို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရတဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ အများကြီး
 လုပ်ခိုင်းတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကလော့စ်ကလည်း-

“ဝိုင်တွေလည်း သောက်လိုက်တာမှ အရမ်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် နောက်ထပ် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး မြည်လာသဖြင့် မစ္စတာပိုးက ကောက်ကိုင်ကာ-

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ ပိုး ပြောနေပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ခုနစ်...၊ ခုနစ်...၊ ခုနစ်...၊ ခုနစ်...၊ ခြောက်ခွဲ...၊ ခုနစ်၊ ရပါတယ်ဗျာ”

သူက ဖုန်းချလိုက်ပြီး သူ၏ စာရွက်များထဲမှ တစ်ရွက်ပေါ် ချရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးများကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူက -

“ဆောရီးပဲကွယ်။ မင်းတို့ ပြောတဲ့ မြို့စားကြီး အိုးလမ်အကြောင်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သိပ်ဆိုးတယ် လို့တော့ ပြောလို့ မရပါဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးက-

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို မိဘမဲ့တွေလို့လည်း ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောရာ ဝိုင်အိုလက်ကလည်း-

“သူ့မိတ်ဆွေတွေကလည်း အရမ်းဆိုးတယ်”

ဟု ထပ်ဖြည့်သည်။ ကလေးက-

“သူက ကျွန်တော်တို့ပိုက်ဆံတွေ အကြောင်းပဲ အမြဲမေးနေတာ” ပြောလိုက်သည်။

“ပိုကို”

ဤအသံက ဆန်နီဆီမှ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာပိုးက နားထောင်နေရင်းမှ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ တော်ကြပါတော့ ဟူသော အမူအရာ လုပ်ပြသည်။ သူက -

“ဒီမယ် ကလေးတို့။ မင်းတို့ အိမ်အသစ်မှာ နေတဲ့အခါ ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း လုပ်ကြဖို့ လိုတယ်။ ရောက်တဲ့ရက်မှ သိပ်မကြာသေးတာပဲကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကလေးက -

“မြို့စားကြီး အိုးလမ်က မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိဖို့ လုံလောက်တဲ့ အချိန်ထိတော့ နေပြီးပြီပဲ”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

မစ္စတာပိုးက သက်ပြင်းချ၍ ကလေးသုံးယောက်အား တစ်ဦးချင်းစီ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ကြင်နာတတ်ပုံ ပေါ်သော်လည်း ဘော်လဲယား မိဘမဲ့လေးများ ပြောသည်ကို ယုံကြည်ပုံတော့ မပေါက်ချေ။ သူက-

“အင်လိုကိုပေးရန်တစ်’ ဆိုတဲ့ လက်တင်အသုံးအနှုန်းကို ရင်းနှီး သလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ဆန်နီက ကလော့စ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကလေးသုံးယောက်ထဲ၌ စာအဖတ်ဆုံးဖြစ်သည့် ကလော့စ်သည် ဘာသာခြား စကားလုံးများနှင့် အသုံးအနှုန်းကို အသိနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည့်ပုံပေါ်သည်။ ကလော့စ်က-

“မီးရထားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားလုံး တစ်ခုခုလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာပိုးက သူတို့ကို အခြားဆွေမျိုးတစ်ယောက်ယောက်ဆီသို့ မီးရထားဖြင့် ခေါ်သွားဖို့များ ဖြစ်နေမလား။ သို့သော် မစ္စတာပိုးက ခေါင်းခါ ပြီး-

““အင်လိုကိုပေးရန်တစ်’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ‘မိဘအရိုက်အရာ’ တဲ့။ ဒါ တရားဝင် အသုံးအနှုန်းပဲ။ ပြီးတော့ မြို့စားကြီးအိုးလမ်နဲ့ အကျုံး ဝင်နေတယ်။ အခု မင်းတို့က သူ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိနေတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် မြို့စားကြီးက သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ မင်းတို့မိဘတွေက မင်းတို့ကို အိမ်အလုပ်တွေ မလုပ်ခိုင်းတာမျိုး၊ သူတို့တွေ ဝိုင်သောက်တာကို မင်းတို့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာမျိုး၊ သူတို့ မိတ်ဆွေတွေ ကို မြို့စားကြီးအိုးလမ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေထက် ပိုသဘောကျတာမျိုး ရှိချင် ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီးအိုးလမ် မင်းတို့မိဘနေရာမှာ နေတဲ့အခါ ဒီလို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေကျ မဟုတ်တဲ့ အရာမျိုးတွေ ကြုံကို ကြုံရမှာပဲ။ နားလည် ကြရဲ့လား”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“ဒါပေမဲ့ သူက သမီးမောင်လေးကို ရိုက်တယ်လေ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ပြောနေစဉ် မစ္စတာပိုးမှာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင် ပဝါထဲ ရောက်သွားပြီး ပါးစပ်ကို အုပ်လျက် ကြိမ်ဖန်များစွာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေပြန်သည်။ သူက ကျယ်လောင်စွာ ချောင်းဆိုးနေသဖြင့် ဝိုင်အိုလက် ပြောသည်ကိုပင် ကြားကော ကြားရဲ့လား မသေချာချေ။ မစ္စတာပိုးက-

“မြို့စားကြီးအိုးလမ် ဘာပဲလုပ်လုပ် မိဘနေရာက လုပ်ခွင့်ရတာ မျိုးမို့လို့ ဦး လုပ်ပေးနိုင်တာတော့ ဘာမှ မရှိဘူးကွယ်။ မင်းတို့ ပိုက်ဆံတွေ ကိုလည်း ဦးကရော ဘဏ်ကပါ သေသေချာချာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ထားမှာပါ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ် ထိန်းကျောင်းပြုပြင်တဲ့ အမှုကတော့ သူ့ကိစ္စ ပါပဲ။ အခုတော့ မင်းတို့ကို တစ်နေရာရာလောက် မြန်မြန်သွားစေချင်ပြီ။ ဦး လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးလို့ပါ”

ဟု ပြောနေရင်းမှပင် သူ့စာရွက်များကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း နံပါတ် တစ်ခုကို ဖောင်တိန်ဖြင့် ကောက်ဝိုင်းလိုက်သည်။

ကလေးများက ထိုနေရာတွင် ကြောင်၍ ထိုင်နေမိသည်။ မစ္စတာပိုးက မော့ကြည့်လိုက်ပြီး လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းကာ-

“မြန်မြန် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလေး...”

ပြောလိုက်စဉ် ဝိုင်အိုလက်က-

“သမီးတို့ကို ဦး ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ”

ဟု သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ အချည်းနှီးဖြစ်သွားသောကြောင့် ဝိုင်အိုလက်ခမျာ ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ ဖုန်းတစ်လုံး ထမြည်လာစဉ် သူမက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာရာ ကလေးက ဆန်နီကိုချီလျက် နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူတို့ ဘဏ်ထဲမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်း မသိသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေမိကြသည်။ ကလေးက-

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဟု ဝမ်းနည်းစွာ မေးသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် သူတို့မောင်နှမတစ်သိုက်ကို ဤနေရာမှ ယခုချက်ချင်း ခေါ်ဆောင်သွားလို့ ရမည့် တစ်စုံတစ်ခုကို တီထွင်ချင်နေမိသည်။ သူမက-

“နည်းနည်းတောင် နောက်ကျနေပြီ။ ငါတို့ အိမ်ကိုသာ ပြန်ပြီး မနက်ဖြန်ကျ ဘာလုပ်လို့ ရဦးမလဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့။ တရားရှင် စထရော့စ် ကို သွားတွေ့လို့ ရရင်လည်း အကောင်းသား”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က -

“ဒါပေမဲ့ သူက ငါတို့ကို ဘာမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ နင်ပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ”

ပြောသည်။ သူမက -

“အကူအညီတောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာအုပ်ငှားဖို့ပါ”

ဟု သူမက ပြောသည်။

ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများသည် စာအုပ်များ ငှားရမ်းဖတ်ရှုရန် အမြဲတံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိသည့် တရားရှင်စထရော့စ်၏ အိမ်ဆီ ပြန်သွား ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က စက်ပစ္စည်းတီထွင်မှုများအကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်၊ ကလော့စ်က ဝံပုလွေများအကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်နှင့် ဆန်နီကအတွင်းစာမျက်နှာတွင် သွားပုံများ ပါသည့် စာအုပ်ကို ရွေးချယ် ငှားရမ်းလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့အခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး သူတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ခုတင်လေးပေါ်တွင် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ဖတ်ရှု နေကြတော့ သည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် မြို့စားကြီး အိုးလမ်နှင့် တည်ရှိနေဆဲ သူတို့၏ ဒုက္ခသုက္ခများမှ လွတ်မြောက်သွားသလိုပင်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် သူတို့ သည် မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ အိမ်တွင်သာ ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ဆိုးရွားသော မိဘအရိုက်အရာ လောင်းရိပ်အောက်မှ ခုခံရုန်းထွက်နိုင်ခြင်း မရှိကြသောကြောင့် အမှန်တကယ် လွတ်မြောက်ကြခြင်း မဟုတ်သေးချေ။ စာအုပ်ထဲမှ သူတို့

အနှစ်သက်ဆုံး အကြောင်းအရာများအား စိတ်နှစ်ဖတ်ရှုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမှ ခဏတာ လွတ်မြောက်သွားသကဲ့သို့ လက်ရှိအကျပ်အတည်းမှ ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိနေကြသလို ခံစားကြရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မိဘမဲ့လေးများ၏ အခြေအနေမှာ ဤသို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားရုံဖြင့် မလုံလောက်ပါချေ။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော တစ်နေ့နေ့၏ အဆုံးတွင်တော့ ဤဒုက္ခပင်လယ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားကြ ပေလိမ့်မည်။ ဝိုင်အိုလက်၊ ကလော့စ်နှင့် ဆန်နီ ဘော်ဒလဲယားတို့မှာ စာအုပ် ကိုယ်စီ ဖတ်နေကြသော်လည်း စိတ်အတွင်းဝယ် သူတို့ စိတ်ကူးယဉ်နေကြ သလို မကြာမီအချိန်အတွင်း အမှန်တကယ် လွတ်မြောက်ပါစေဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေမိကြလေသည်။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကလေးများက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အိပ်ခန်းမှ မီးဖိုချောင်ထဲ ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဝင်လာကြစဉ် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ မှတ်စုစာရွက်ကို တွေ့ရမည့်အစား မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို လူကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ကလေးများက မီးဖိုချောင်ရှိ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရင်း သူတို့ယာဂုပန်းကန်များကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်းအကြောင်းကို အတွင်းကျကျ မသိသဖြင့် သူကသာ ဟင်းတစ်ခွက် ရုတ်တရက် ထပြင်ပေးမည် ဆိုပါလျှင် အစာထဲသို့ အဆိပ်ပဲခတ်ထားမည်လား၊ မြက်ပဲ ထည့်ကျွေးမည်လားဟု ကြောက်ရွံ့နေမိပေမည်။ သို့သော် ယင်းအစား သူတို့အတွက် အချိုးကျ ထည့်ထားသည့် အစားအစာများပေါ်တွင် လတ်ဆတ်သော ရက်စံဘယ်ရီသီးလေးများဖြင့် ဖြူးပေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဆော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများမှာ ရက်စံဘယ်ရီသီးလေးများကို အသေအလဲ ကြိုက်သော်လည်း မိဘများ ဆုံးပြီးကတည်းက မစားရရှာတော့ပေ။

“ကျေးဇူးပဲ”

ကလော့စ်က ရက်စ်ဘယ်ရီသီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး
 ဂရုတစိုက် ဆိုသည်။ ဧကန္တဘယ်ရီသီးများသည် အရသာရှိပုံရသော အဆိပ်သီး
 တွေများ ဖြစ်နေမည်လား။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ဘယ်ရီသီးများကို
 ကြည့်၍ သံသယဝင်နေသော ကလော့စ်ကို ကြည့်ရှုရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင်
 ဆန်နီပန်းကန်လုံးထဲသို့ ဘယ်ရီသီးတစ်လုံးကို ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။
 သူက ကလေးသုံးယောက်အား တစ်ဦးချင်းစီ ကြည့်လိုက်ကာ ဘယ်ရီသီးတစ်လုံး
 ကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့် ဝါးစားလိုက်သည်။ သူက-

“ဘယ်ရီသီးတွေက အရသာ မရှိဘူးလို့ ထင်လို့လား။ ငါဆို မင်းတို့
 အရွယ်လောက်တုန်းက ဘယ်ရီသီးတွေကို သိပ်ကြိုက်ပဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ ငယ်ရွယ်စဉ်က ပုံကို မြင်ယောင်
 ကြည့်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ သူ၏ မျက်လုံးတောက်တောက်များ၊
 အရိုးငေါငေါ လက်များနှင့် မသဲမကွဲ အပြုံးတို့မှာ လူကြီးများသာ ပိုင်ဆိုင်သည့်
 အရာများ ဖြစ်နေသည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူ့ကို ကြောက်နေသော်လည်း
 ညာလက်ဖြင့် ဇွန်းကို ကိုင်ကာ ယာဂုအား စားကြည့်လိုက်သည်။ မြို့စားကြီး
 အိုးလမ်လည်း စားနေပြီဖြစ်၍ အဆိပ်တော့ ရှိမည့် ပုံမပေါ်ပေ။ သူမ
 အလွန်ဆာနေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကလော့စ်ကလည်း စတင်
 စားလေသည်။ ဆန်နီလေးမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရက်စ်ဘယ်ရီသီးနှင့်
 ယာဂုများ ပေပွသွားအောင် စားနေတော့သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က -

“မနေ့က ငါ့ဆီ ဖုန်းတစ်ချက် ဝင်လာတယ်။ မစ္စတာပိုးဆီကလေ။
 မင်းတို့ သူ့ဆီ လာသွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိသည်။
 သူတို့ လာသွားသည်ကို အချင်းချင်း ယုံကြည်သမှုတော့ ရှိမည်ဟု မျှော်လင့်
 ထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှင့် မစ္စတာပိုးကြားတွင် ဤကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားကာ
 မြို့စားကြီး အိုးလမ်ကို မဆင်မခြင် ပြန်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်
 ထားခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“မစ္စတာပိုးက ပြောတယ်၊ မင်းတို့က ငါနဲ့ ညှိမရဘူးလို့ ပြောသွား ခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒီလို ကြားရတော့ ငါဖြင့် သိပ်စိတ်ထိခိုက်မိတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက မြို့စားကြီး အိုးလမ်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူ့မျက်နှာက တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလိုမျိုး အတည်ပေါက်ကြီး နှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများကတော့ တစ်ယောက်ယောက် က သူ့အား ဟာသတစ်ပုဒ် လာပြောပြသွားတာ ကြားခဲ့လိုက်ရသလိုမျိုး ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“အဲဒီလိုပဲ ပြောတာလား။ မစ္စတာပိုးက ဦးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်တာ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က -

“သူ ဒီလို ပြောပြတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါကတော့ မင်းတို့ သုံးယောက်ကို အိမ်နဲ့ရာနဲ့ မိသားစုနဲ့ နေရသလိုမျိုး ခံစားရစေချင်တာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခုလောလောဆယ် ငါက မင်းတို့သုံးယောက်ရဲ့ အဖေဖြစ်နေတာကိုး”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးများက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကြပြီး သူတို့၏ ကြင်နာတတ်သော ဖခင်အရင်းကို သတိရမိသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဖခင်နေရာတွင် အစားထိုးရက် သူကြီးကိုလည်း အံ့ဩဝမ်းနည်းစွာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က -

“နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ အထိအတွေ့ ပိုနည်းလာတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျ သူတို့ခမျာ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ကြတော့မှာပဲ။ သူတို့အပေါ် သိပ်မရင်းနှီးတော့သလို ဖြစ်သွားမှာ အားနာ လိုက်တာ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

‘သိပ်မရင်းနှီးတော့’ ဟူသည့် စကားလုံးမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းသော စကားလုံး ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ် သုံးနှုန်းလိုက်သော ထိုစကားလုံးက ကလေးများနှင့်တော့ လားလားမျှ မသက်ဆိုင်ပေ။ ထိုစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်

မှာ ‘အခြားသူများနှင့် ပတ်သက်ရန် တွန့်ဆုတ်သော’ ဟူသည့် အနက် အဓိပ္ပာယ်ရှိရကား ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုအတွင်း မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ ဝိုင်းပြင်ထွက်၍ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်အနေဖြင့်သာ သုံးသော စကား ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။

လူသုံးယောက် အိပ်ရန် ခုတင်တစ်လုံးသာ ပေးထားတတ်သော၊ ဆိုးဝါးလှသည့် အိမ်အလုပ်များအား လုပ်ခိုင်းတတ်သော၊ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက် တတ်သည့် လူတစ်ယောက်က သုံးစွဲရန် သင့်တော်သော စကား မဟုတ်ချေ။ သည်လိုလူမျိုးများအတွက် ‘သိပ်မရင်းနှီးတော့’ ဟူသော စကားလုံးထက် အခြားတစ်ခုခုကို သုံးရန် များစွာ ရှိပါသည်။ ကလေးက ‘သိပ်မရင်းနှီး တော့’ ဟူသော စကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ထိုစကားလုံးကို တလွဲသုံးလိုက်သည့်အတွက် အကျယ်ကြီး ရယ်ချလိုက်မိ တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာရှိ လက်ဝါးရာက ထင်ကျန် နေသေးသည် ဖြစ်၍ ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က -

“ဟောဒီအိမ်မှာ မင်းတို့ရဲ့ မိသားစု ရှိသလိုမျိုး ဒီထက်ပိုပြီး ခံစား ရအောင်လို့ ငါ့ရဲ့ နောက်ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ မင်းတို့ကိုပါ ဝင်ပြီး ကစေချင်တယ်။ ငါ့ပြဇာတ်မှာ မင်းတို့ပါ ဝင်ကလိုက်ရင်တော့ မစ္စတာပိုးကို တိုင်စရာလေး တွေ ပျောက်သွားတန်ကောင်းပါရဲ့”

ဟု ပြောသောအခါ ဝိုင်အိုလက်က -
“ကျွန်မတို့က ဘယ်လို ဝင်ပါရမှာလဲ”
မေးလိုက်သည်။

သူမက မြို့စားကြီးအိုးလမ်အတွက် အိမ်အလုပ်များ လုပ်ပေးပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေးရင်း သည့်ထက်ပိုလုပ်ပေးဖို့ရန်လည်း စိတ်မပါတော့ချေ။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်၏ မျက်လုံးများက တောက်ပလင်းလက်နေသည်။ သူက -

“အင်း...၊ ဒီလိုကွဲ့။ ပြဇာတ်မှာမည်က ‘ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ’ လို့ ခေါ်တယ်။ နာမည်ကျော် ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး အယ်လ်ဖန်ကု ရေးတာ။ သောကြာနေ့ညမှာ တစ်ခါပဲ သရုပ်ဆောင်ရမှာ။ သိပ်ကို ရဲရင့်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းပေါ့လေ။ အဲဒီလူနေရာမှာ ငါ သရုပ်ဆောင်မှာ။

အဆုံးပိုင်းမှာ သူချစ်တဲ့ မိန်းမလှလေးကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ဩဘာ ပေးသံ တည်ညံ ထွက်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီး ရှေ့မှောက်မှာပေါ့လေ။ မင်းရယ်၊ ကလော့စ်ရယ်၊ ဆန်နီရယ်က ဩဘာပေးတဲ့ လူတချို့အဖြစ် သရုပ်ဆောင် ရမယ်”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က -

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က လူကြီးတွေလောက်မှ အရပ်မရှည်ဘဲ။ ပရိသတ်အမြင်မှာ ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အိုးလမ်က -

“မင်းက မင်္ဂလာပွဲ လာတက်တဲ့ လူကလေးနေရာက သရုပ်ဆောင် ရမယ်လေ”

ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“ကျွန်မကကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မက ကိရိယာတွေ ဘာတွေ ကိုင်တာ သိပ်ကျွမ်းတော့ ဆက်တင်ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ ကူညီရမှာလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က -

“ဆက်တင်ဆောက်မယ် ဟုတ်လား။ ဘုရားရေ မဟုတ်တာ။ မင်းလို မိန်းမလှလေးက စင်နောက်မှာ အလုပ်လုပ်မနေသင့်ပါဘူး”

ဟု ဆိုသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အဲဒီလိုပဲ လုပ်ချင်တာလေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို အနည်းငယ် ပင့်တင်လိုက် သည်။ ဤအမှတ်အသားမှာ ဒေါသထွက်လာခြင်း၏ သင်္ကေတဖြစ်ကြောင်း ဆော်ဒလဲယားကလေးများ မှတ်မိလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ဘာသာသူ စိတ်လျှော လိုက်ကာ ငြိမ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးက ပြန်လျှောကျသွားသည်။ သူက-

“ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် စင်ပေါ်မှာ အရေးပါတဲ့ နေရာတစ်ခု ငါ လုပ်ပေးထားတယ်။ မင်းက ငါ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းမငယ်လေးနေရာ ကနေ သရုပ်ဆောင်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်မှာ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်သွားပြီး ယာဂုနှင့် ရက်စ်ဘယ်ရီ သီးများက သူမခိုက်ထဲတွင် မွေနှော့နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်တစ်ယောက် မိဘနေရာတွင် ဝင်၍ ခြယ်လှယ်နေခြင်းမှာ သည်လောက် နှင့်ပင် ဆိုးဝါးနေချေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ အဖေဟု ကြေညာရုံနှင့်ပင် အားမရဘဲ ပြဇာတ်ထဲတွင်ပင် လင်ယောက်ျားနေရာအထိ စိတ်ကူး နေသေးသည်။ ထိုစိတ်ကူးက ပို၍ပင် ဆိုးရွားကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ သူက ဘဝင်မကျစွာ ပြုံးရင်း သူ့ပါးစပ်ကြီးကို တွန့်လိမ်ကာ-

“ဒါ သိပ်အရေးပါတဲ့ နေရာနော်၊ တရားရှင် စထရော့စ်က ‘မင်း သူ့ကို လက်ခံမှာလား’ လို့ မေးတဲ့အခါ မင်းက ‘လက်ခံပါ့မယ်’ ဆိုတဲ့ စကားက လွဲပြီး ဘာမှ ပြောစရာ မလိုဘူး”

ဟု ဆက်ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“တရားရှင် စထရော့စ်လည်း ပါမှာ ဟုတ်လား၊ သူက ဒီမှာ ဘာလုပ်မှာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“သူက တရားသူကြီးနေရာက သရုပ်ဆောင်ဖို့ သဘောတူ လိုက်ပြီ”

ဟု ဖြေသည်။

သူ့နောက်တွင်တော့ မီးဖိုချောင်နံရံရှိ မျက်လုံးတစ်လုံးက ဘော်ဒလဲယားကလေး တစ်ဦးချင်းစီကို အနီးကပ် လိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။ အိုးလမ်က-

“တရားရှင် စထရော့စ်ကို ပါမလားလို့ သွားမေးလိုက်တယ်လေ။ ငါ့လောက် အိမ်နီးချင်းကောင်း ပီသတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။ ပြီးတော့ မင်းတို့ အတွက်လည်း ဖခင်ပီသချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“မြို့စားကြီးအိုးလမ်...”

ဝိုင်အိုလက်က တစ်ခုခု ပြောမလို့ လုပ်လိုက်ပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က သတို့သမီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ချင်ပါဟု အတိုက်အခံ ပြောချင်လှသော်လည်း သူ့အား ဒေါသထွက်အောင်တော့ မလုပ်ချင်ပေ။ သို့နှင့် သူမက -

“အဖေရယ်...”

ဟု ခေါ်ကာ-

“ကျွန်မမှာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သရုပ်ဆောင်နိုင်လောက်တဲ့ ပါရမီမှ မရှိဘဲ။ တော်ကြာ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင် မကောင်းတာနဲ့ အဖေပါရောပြီး သိက္ခာကျမှာ စိုးရိမ်မိတယ်။ ပြီးတော့ အယ်လ်ဖန်ကုရဲ့ နာမည်ကိုလည်း သွားထိခိုက်နေပါ့မယ်။ လာမယ့်အပတ်ကျရင် တီထွင်စရာတွေလည်း ရှိနေ သေးတော့ အရမ်း အလုပ်ရှုပ်နေမှာ။ ပြီးတော့ အမဲသားကင် ချက်နည်း ကိုလည်း လေ့လာရဦးမှာ”

သူမက ညစာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အပြုအမူကို သတိရလိုက်ပြီး ထပ်ဖြည့်ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က သေးသွယ်ရှည်လျားသော သူ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ မေးစေ့ကို မကာ မျက်လုံးချင်းဆုံ၍ နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူက -

“မင်း သရုပ်ဆောင် လုပ်ကို လုပ်ရမယ်။ ဒီပြဇာတ်မှာ ပါရမယ်။ စေတနာပါပါ လုပ်ပေးရင်တော့ ငါ ပိုသဘောကျမှာပါ။ ငါဟာ မင်းတို့ကို အမိန့်ပေးလို့ ရပြီး မင်းတို့က ငါ့အမိန့်ကို နာခံရမှာပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် လို့ မစွတာပိုးက မင်းတို့ကို ရှင်းပြလိုက်ပြီးပြီလို့ ငါယုံတယ်”

ဟု ပြောသည်။

အိုးလမ်၏ ချွန်ထက်ညစ်ပတ်သော လက်သည်းရှည်များက ဝိုင်အိုလက် မေးစေ့ကို ပါးပါးလေး ခြစ်မိသွားရာ သူမမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတော့သည်။ အိုးလမ်က သူ့လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ပြန်ရပ်လိုက်ကာ ဘာ စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ လှေကားမှတစ်ဆင့် သူတို့အား ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသည့် မျှော်စင်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆောင့်၍ နင်းတက်သွားသည့် ခြေသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို ကလေးများက လိုက်နားထောင်နေမိကြသည်။ ကလေးစံက ချီတုံချီတုံဖြင့် -

“ကဲပါလေ...၊ ပြဇာတ်ကတာ ထိမိခိုက်မိစရာတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ အဲဒါက သူ့အတွက် အရမ်းကို အရေးကြီးနေပုံရတယ်။

ငါတို့လည်း သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောတဲ့အတိုင်း နေချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကလော့စ်က-

“ဘယ်ရီသီးတွေက အဆိပ်ရှိတယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူးနော်။

နင် ထင်လား”

ဟု စိတ်ပူစွာ မေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟင့်အင်း၊ မထင်ပါဘူး။ ငါတို့ အမွေဆက်ခံရမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ နောက်ကွယ်မှာ အိမ်လမ်း ကြံစည်နေတာ တစ်ခုခုတော့ ရှိကို ရှိရမယ်။ ငါတို့ကို သတ်လိုက်လို့ သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိတာ”

ဟု ဆိုရာ ကလော့စ်က-

“သူပြဇာတ်အစုတ်ပလုတ်မှာ ငါတို့ ပါလို့ကော ဘာများ အကျိုး ရှိလာမှာမို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က -

“ငါလည်း မသိတော့ပါဘူး”

ဟု စိတ်ဆင်းရဲစွာ ဝန်ခံသည်။

သူမက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ယာဂုပန်းကန်လုံးများကို စတင် ဆေးကြောသည်။ ကလော့စ်က -

“ငါတို့အနေနဲ့ အမွေပစ္စည်း ဆက်ခံပုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေအကြောင်း တစ်ခုခု သိထားရင် ပိုကောင်းမယ်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်းက ငါတို့ပိုက်ဆံတွေ ရအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ လောင်းရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဘာဖြစ်မလဲ ငါ မသိဘူး။ မစ္စတာပိုးကို အဲဒီအကြောင်း မေးကြည့်လို့ရမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က သူမဘေးသို့ ကလော့စ် လာရပ်ကာ ပန်းကန်များ အခြောက်လာခံနေစဉ် သံသယဖြစ်စွာဖြင့်-

“သူက အဲဒီ ဥပဒေရေးရာ လက်တင်ဘာသာစကားတွေ အားလုံးကို သိတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က-
 “ဒါပေမဲ့ မစ္စတာပိုးက မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒါဆို ငါတို့ သူ့နောက်လိုက်နေတာ သိသွားမှာပေါ့၊ တရားရှင် စထရော့စ်နဲ့ ပြောကြည့်တာ ပိုသင့်တော်မလား၊ သူက တရားသူကြီး ဆိုတော့ ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံးကို သိမှာပဲ”

ဟု ထောက်ပြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-
 “ဒါပေမဲ့ သူကလည်း မြို့စားကြီးအိုးလမ်းရဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်နေတယ် လေ။ ငါတို့ မေးသွားတာ သူ့ကို ပြန်ပြောချင် ပြောမှာ”

ဟု ပြောသည်။
 ကလော့စ်က အလေးအနက် စဉ်းစားသောအခါ သူ ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည့်အတိုင်း တပ်ထားသော မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူက -

“ငါတို့ အိုးလမ်း မသိဘဲ တရားဥပဒေအကြောင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့ ရှာရပါ့မလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဆန်နီက ရုတ်တရက်-
 “ဘွဲ့ခံ”

ဟု ထအော်လိုက်သည်။ သူမ ဆိုလိုသည်မှာ ‘သမီးမျက်နှာကို သုတ်ပေးကြပါဦး’ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်တို့က အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါက်ကာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်မိ သွားကြသည်။

စာအုပ်...။ တရားရှင် စထရော့စ်တွင် အမွေခံဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင် သော စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်တော့ ရှိရမည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တူညီစွာ တွေးမိလိုက်ကြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“မြို့စားကြီး အိုးလမ်းက ဒီနေ့ ငါတို့ကို ဘာအိမ်အလုပ်မှ မလုပ် ခိုင်းထားခဲ့ဘူးနော်၊ ဒါဆို ငါတို့ တရားရှင် စထရော့စ်နဲ့ သူ့စာကြည့်တိုက် ကို သွားလည်လို့ ရတယ်လို့ ယူဆလိုက်မယ်”

ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်က ပြုံးရင်း-
 “အေးပေါ့...၊ ဒါပဲလေ၊ ဒီနေ့တော့ ငါ ဝံပုလွေတွေအကြောင်း စာအုပ် မရွေးတော့ဘူး သိလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်ကလည်း-

“ငါ့ရောပဲ၊ စက်မှုလက်မှုအင်ဂျင်နီယာပညာ စာအုပ်တွေ မရွေး
တော့ဘူး၊ အမွေခံဥပဒေအကြောင်းပဲ ဖတ်လိုက်တော့မယ်”

ပြောသည်။ ကလေးစစ်က-

“ကဲ...၊ သွားကြစို့၊ တရားရှင် စထရော့စ်က မကြာမကြာ လာလို့
ရတယ်လို့ ပြောထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့လည်း သူနဲ့ ‘သိပ်မရင်းနှီး
တော့သလို’ မဖြစ်ချင်ဘူးလေ”

ဟု ပြောသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလဖ် သုံးခဲ့သော ရယ်စရာကောင်းလှသည့် ထိုစကား
လုံးကို ထုတ်ပြောအပြီးတွင် ဆန်နီလို ဝေါဟာရ များများစားစား မသိသူ
ကလေး အပါအဝင် ကလေးများအားလုံး ရယ်မောလိုက်မိကြသည်။ သူတို့
အား လိုက်လံကြည့်ရှုနေသလိုမျိုး ဆေးခြယ်ထားသော မျက်လုံးပုံများရှိသည့်
နံရံကပ်ဗီရိုထဲသို့ ဆေးကြောပြီးသော ပန်းကန်လုံးများကို သွက်လက်
မြန်ဆန်စွာ ထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကလေးသုံးယောက်သည်
တစ်ဖက်အိမ်သို့ အပြေးသွားကြသည်။ သရုပ်ဆောင်ရမည့် သောကြာနေ့
မှာ ရက်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ဖြစ်၍ ကလေးများမှာ မြို့စားကြီး
အိုးလဖ်၏ အကြံအစည်ကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ဖော်ထုတ်ချင်နေမိကြသည်။

အခန်း (၇)

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဖတ်ချင့်စဖွယ် ကောင်းသော စာအုပ်အမျိုးအစားများ အများအပြား ရှိကြပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ရှိကြရကား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖတ်ချင်ကြသော စာအုပ်များမှာ ကွဲပြားခြားနားကြမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဥပမာအားဖြင့် ကလေးငယ်များဆီ ဆိုးရွားသော အရာများ ဖြစ်ပျက်လာသည်ကို မဖတ်ချင်ကြသည့် သူများမှာ ဤစာအုပ်ကို ချက်ချင်းပင် လွှတ်ချသင့်ပေသည်။ သာမန်အားဖြင့် မည်သူမျှ မဖတ်ချင်ကြသည့် စာအုပ်မျိုးမှာကား ဥပဒေစာအုပ်များပင် ဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေ စည်းမျဉ်းနည်းနာအကြောင်း စာအုပ်များသည် အလွန် ရှည်လျားထွေပြားကာ ပျင်းရိစရာကောင်းပြီး ဖတ်ရခက်လွန်းသည်ဟု နာမည်ဆိုးထွက်ကြသည်။ ဤအချက်ကြောင့်ပင် များစွာသော ရှေ့နေတို့မှာ ငွေအပုံလိုက်ရအောင် ဖန်တီးနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေသည် ‘မက်လုံး’ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ‘မက်လုံး’ ဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ ရှည်လျားခက်ခဲ၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ စာအုပ်များကို မဖတ်ချင်သော်လည်း ဖတ်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်သော ဆုကြေးပဲ ဖြစ်သည်။

ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာကား သည်စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခြင်း၌ အနည်းငယ် ကွဲပြားသော မက်လုံးတစ်ခု ရှိနေသည်။ သူတို့၏ မက်လုံးမှာမူ ငွေအပုံကြီးရရန် မဟုတ်ချေ။ ၎င်းမှာ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က ငွေအပုံလိုက် ရရှိဖို့အတွက် သူတို့အား ဆိုးရွားစွာ အသုံးချလာမည်ကို တားဆီးရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တရားရှင် စထရော့စ်၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်မှ ဥပဒေစာအုပ် များကို ဖတ်ရမည့် ဤမက်လုံးသည်ပင်လျှင် အလွန်တရာ ခက်ခဲသော တာဝန်ကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

တရားရှင် စထရော့စ်က သူတို့ကို အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူမ၏ စာကြည့်တိုက်ကြီးထဲတွင် ကလေးများကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ပန်းပျိုးရန် အိမ်နောက်ဘက်သို့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားသည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်လာသည့် တရားရှင် စထရော့စ်က သူတို့ဖတ်နေသည့် စာအုပ်များကို ကြည့်လျက် -

“ဘုရားရေ။ မင်းတို့က စက်မှုလက်မှု အင်ဂျင်နီယာပညာတို့၊ မြောက်အမေရိက တိရစ္ဆာန်တို့၊ သွားအကြောင်းတို့ပဲ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ အန်တီထင်နေတာ။ ဒီလောက်များတဲ့ ဥပဒေစာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်ကြတာ သေချာရဲ့လားကွဲ့။ အန်တီတောင် တရားရေးရာမှာ လုပ်သာနေတာ။ အဲဒါတွေကို သိပ်ဖတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ သမီးတော့ ဒါတွေဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ”

ဟု လိမ်ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်ကလည်း-

“ကျွန်တော်ရောပဲ။ ဝိုင်အိုလက်နဲ့ ကျွန်တော် ကြီးလာရင် တရားရေးရာမှာ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာမလားလို့။ ဒါကြောင့် ဒီစာအုပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဆွဲဆောင်ထားတာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။ တရားရှင် စထရော့စ်က-

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ ဆန်နီကတော့ စိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်ပါဘူး။ သူကတော့ အန်တီနဲ့ ပန်းပျိုးတဲ့နေရာမှာ ကူညီဖို့ ပိုလိုက်ချင်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဆန်နီက-

“ဝိဝိ” ဟု စူးခနဲ ထအော်လိုက်ရာ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘သမီးကတော့ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ ဥပဒေစာအုပ်တွေနဲ့ လုံးပန်းနေတာကို ကြည့်နေရတာထက် ပန်းပျိုး တဲ့ နေရာမှာ လိုက်ကူညီရတာ ပိုကြိုက်တယ်’

ဟူ၍ ဖြစ်မည်။

ကလေးစစ်က ဆန်နီကို တရားရှင် စထရော့စ်အား လှမ်းပေးလိုက်ရင်း -

“ဟုတ်ကဲ့...။ သူ့ကို အမှိုက်တွေသာ မစားအောင် ကြည့်လုပ်ပါဗျာ”

ဟု ပြောသောအခါ တရားရှင် စထရော့စ်က -

“အေးပါကွယ်။ သရုပ်ဆောင်ပွဲနေ့မှာ သူ့ကို ဖျားမနေစေချင်ပါဘူး”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးစစ်က အကြည့်ချင်း ဖလှယ်မိကြသည်။

ဝိုင်အိုလက်က ချီတုံချီတုံဖြင့် -

“အန်တီက သရုပ်ဆောင်ဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ တရားရှင် စထရော့စ်၏ မျက်နှာက ဝင်းလက် လာသည်။ သူမက -

“အိုး... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ အန်တီက ငယ်ငယ်ကတည်းက စင်ပေါ်မှာ အမြဲတမ်း သရုပ်ဆောင်ချင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က အန်တီ အကြာကြီး မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်ကို အသက်သွင်းခွင့် ပေးလိုက်တာပဲ လေ။ သမီးကော စင်မကြောက်တတ်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က -

“ကြောက်မယ် ထင်တယ်။ ကြောက်မှာပေါ့လေ”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

တရားရှင် စထရော့စ်က ဆန်နီကို ပွေ့ချီလျက် မျက်လုံးများ တလက်လက်ဖြင့် ပြောဆို၍ ထွက်သွားသည်။ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးစစ်သာ စာကြည့်တိုက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိကြသည်။ ကလေးစစ်က -

“ဪ... သူက စင်ပေါ်တက်ချင်နေတာကိုး။ မြို့စားကြီးအိုးလဖ် တစ်ခုခုကြံနေတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“သူ ငါတို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကူညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက တရားသူကြီး ဆိုတော့ မစ္စတာပိုးလိုပဲ မိဘအုပ်ထိန်းသူ နေရာအကြောင်း ပွစ်ပစ်ပြောမှာပဲ”
ဟု ညှိုးငယ်စွာ ပြောသည်။ ကလေးစစ်က ခိုင်မာစွာဖြင့် -

“ဒါကြောင့်ပဲ ဒီလုပ်ရပ်ကို တားဖို့ တရားဝင်အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုလောက် ရှိမလား ရှာနေကြရတာပေါ့။ စာအုပ်ထဲမှာ တစ်ခုခုများ ရှာတွေ့ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က မှတ်စုများ ချရေးထားသော စာရွက်အပိုင်းကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ -

“ဘာမှ အထောက်အကူရတာ မတွေ့ပါဘူးဟာ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ်က မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ငွေအမြောက်အမြား ကို သူမ၏ သားသုံးယောက်အား မည်သူ့ကိုမျှ လွှဲမပေးခဲ့ဘဲ သူမွေးထားသည့် မြွေပါကို လွှဲပေးခဲ့သည်။ သားသုံးယောက်က ငွေများကို ၎င်းတို့ရရှိရန် အလိုငှာ ထိုမိန်းမကြီးအား ရူးနေကြောင်း အထောက်အထားပြရန် ကြိုးစား ခဲ့ကြသည်တဲ့”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးစစ်က-

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“မြွေပါ သေသွားတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသေချာဘူး။ တခြား စာလုံးတွေ လိုက်ကြည့်ရဦးမယ်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကလေးစစ်က-

“ဒါက ဘယ်နည်းနဲ့မှ အထောက်အကူ ဖြစ်မယ်လို့တော့ မထင်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က

“မြွေစားကြီးအိုးလမ်းက ငါတို့ကို ရူးနေပါတယ်လို့ အထောက်အထား ပြဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဆိုရင်ကော၊ ဒါဆို သူ ငါတို့ပိုက်ဆံတွေ ရသွားမှာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးစစ်က-

“ဒါပေမဲ့ ‘ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ’ ပြဇာတ်ထဲမှာ တို့ကို ရူးနေတယ်လို့ ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ”

ဟု မေးသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါလည်း မသိဘူးလေ၊ ခေါင်းကိုက်လာပြီဟာ၊ နင်ကော ဘာများ တွေ့ထားသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလော့စ်က သူ ဖတ်ပြီးသော စာအုပ်များကို ဟိုလှန်သည်လှန်လှုပ်ရင်း-

“နင်ပြောတဲ့ မြွေပါမွေးထားတဲ့ မိန်းမအမှုဖြစ်နေတဲ့ အချိန်လောက်က သရုပ်ဆောင်တစ်စုက ရှိတ်စပီးယားရဲ့ ‘မက္ကဘတ်’ ပြဇာတ်ကို တင်ဆက် ခဲ့တယ်။ သူတို့အကုန်လုံး ဘာအဝတ်အစားမှ ဝတ်မထားခဲ့ကြဘူးတဲ့”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ရှက်သွေးဖြာသွားကာ-

“နင် ပြောသလိုဆို သူတို့အားလုံး စင်ပေါ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးတွေပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကလော့စ်က ပြုံးရင်း-

“သေချာတာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ရဲရောက်လာပြီး တင်ဆက်မှုကို ပိတ်ခိုင်း လိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါလည်း အထောက်အကူဖြစ်မယ်လို့ မထင်ပါဘူးလေ၊ ဖတ်လို့သာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ”

ဟု ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က သက်ပြင်းချကာ-

“မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ဘာအကြံအစည်မှ မရှိဘူးဆိုရင်ကော။ ငါတော့ သူ့ပြဇာတ်မှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့ စိတ်ကို မဝင်စားဘူး၊ ငါတို့ဘာသာ ဘာမှ မဟုတ်တာကို လိုက်ရှာနေသလို ဖြစ်နေတာဆိုရင်ကော၊ တကယ်လို့များ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က သွေးရိုးသားရိုး စိတ်နဲ့ မိသားစုပုံစံ ပေါက်အောင် ကြိုးစားနေတာဆိုရင်ကော”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟာ၊ သူ ငါ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ထား တာလေ”

ဟု အော်ပြောသည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ဒါပေမဲ့ ပြဇာတ်မှာ ပါရုံလောက်နဲ့တော့ ငါတို့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားစရာ မရှိပါဘူး၊ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတာ မျက်စိတွေ ညောင်းလာပြီ ကလော့စ်ရယ်၊ ဘာမှလည်း အထောက်အကူ မရလိုက်ဘူး၊

ငါ အပြင်ထွက်ပြီး တရားရှင် စထရော့စ်ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်”
ဟု ပြောသည်။

ကလော့စ်က စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော သူ့အစ်မကို ကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သော လှိုင်းတစ်လုံးက သူ့ကို လာပုတ်သွားသလို ခံစားနေရသည်။ သရုပ်ဆောင်ရမည့်နေ့က သိပ်မလိုတော့။ မြို့စားကြီးအိုးလမ် ဘာတွေ ကြံစည်နေသည်ကိုလည်း သဲလွန်စ ရှာမရ။ မည်သို့ တားဆီးရမည်မှန်းလည်း မသိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ စာတွေ လုံလောက်အောင် ဖတ်ထားလျှင် မည်သည့်ပြဿနာမဆို ဖြေရှင်း၍ ရမည်ဟု တစ်သက်လုံး ယုံကြည်ထားသော ကလော့စ်မှာ ယခုတော့ သူ့ယုံကြည်ချက်ကို သူ့ဘာသာပင် မသေချာတော့ချေ။

“ဟောဟိုက မင်း”

တံခါးဝမှ ထွက်လာသော အသံတစ်သံက ကလော့စ်ကို အတွေးထဲမှ ရုတ်တရက် လှန်နှိုးလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီးအိုးလမ်က မင်းတို့ကို ရှာဖို့ ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တာ။ အိမ်ကို ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ကြတဲ့”

ကလော့စ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများထဲမှ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူသည် တံခါးဝတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူက ကလော့စ် ထိုင်နေရာဆီ လျှောက်လာရင်း -

“ဒီလောက်မို့စော်နံ့နေတဲ့ အခန်းဟောင်းထဲမှာ ဘာတွေများ လုပ်နေတာလဲကွ”

ဟု အသံအောအောကြီးဖြင့် မေးလိုက်ရင်း သူ၏ မျက်စိသေးသေးလေးများကို ကျဉ်းမြောင်း၍ စာအုပ်များ၏ ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက

“ ‘အမွေဆက်ခံမှု ဥပဒေနှင့် ၎င်း၏ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုများ’ ဆိုပါလား၊ ဘာလို့ ဒါကို ဖတ်နေတာလဲ”

ဟု စူးရှစွာ မေးလိုက်သည်။ ကလော့စ်က-

“ဘာလို့ ဒါကို ဖတ်နေတယ် ထင်လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက သူ၏ ဆိုးဝါးသည့် ချိတ်ကောက်လက်ကြီး တစ်ဖက်ကို ကလော့စ်၏ ပခုံးပေါ် တင်လိုက်ကာ-

“ငါ ထင်တာကို ပြောပြမယ်။ ဒီမယ်...၊ နားထောင်စမ်း။ ငါ့အထင်တော့ မင်းတို့ ဒီစာကြည့်တိုက်ထဲကို နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ လာရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အနည်းဆုံး သောကြာနေ့လောက်အထိပေါ့။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ကြီးကြီးမားမား အကြံတွေ ထုတ်နေတာ မလိုချင်ဘူး။ ကဲ... မင်းအစ်မနဲ့ ဟိုကလေး ပိစိညှောက်တောင့်လေး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးသည်။ ကလော့စ်က သူ့အပေါ်မှ ချိတ်ကို ပခုံးတွန့် ဖယ်ရှား လိုက်ရင်း-

“ပန်းခြံထဲမှာလေ။ ဘာလို့ သူတို့ကို သွားမခေါ်တာလဲ”
ပြောသည်။

ထိုလူကြီးက ကိုယ်ကိုကိုင်၍ သူ့မျက်နှာကို ကလော့စ်မျက်နှာ နားသို့ ခေါင်းကြီးစောင်းကာ လက်မအနည်းငယ်လောက်သာ ကွာတော့ သည်အထိ တိုးကပ်လာရာ နီးကပ်လွန်းသောကြောင့် ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာ အစိတ်အပိုင်းများကို ဝါးတားတားသာ မြင်ရတော့သည်။ ထိုလူကြီးက-

“ငါပြောတာ သေချာနားထောင်စမ်း ကောင်လေး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စကားလုံးတိုင်း၏ လေအဝင်အထွက်ကိုပင် သူ ခံစားရသည်။

“မြို့စားကြီး အိုးလဖ်က မင်းတို့ကို အရိုးတခြား အသားတခြား လုပ်မပစ်ဘူး ဆိုတာက မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေ သူ့လက်ထဲ မရောက်သေးလို့ပဲ။ သူ့အကြံ အထမမြောက်မချင်းတော့ မင်းတို့ အသက်ရှင်နေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မေးကြည့်စမ်းပါဦး စာကြမ်းပိုးလေးရဲ့။ မင်းတို့ ပိုက်ဆံရပြီးမှတော့ သူ မင်းတို့ကို ဘာအကြောင်းပြချက်ကြောင့်များ အရှင် ထားဦးမှာလဲ။ အဲဒီကျရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်သလဲ”

လူဆိုးကြီး၏ စကားများကြောင့် ကလော့စ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲ တောင့်တင်းသွားသည်။ သူ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ သည်လို မခံစားခဲ့ရဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် သူ့ခြေထောက်များနှင့် လက်များမှာ

mgae.com

မထိန်းချုပ်နိုင်လောက်ပင် တုန်ခါနေကြသည်။ သူက ရုန်းကန် လှုပ်ရှားကာ တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း သူ့ပါးစပ်မှ ဆန်နီ ပြောပြောနေသကဲ့သို့ တအအဖြင့်သာ ထူးဆန်းသော အသံများ ထွက်လာသည်။

“အ...”

ကလေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့် စကားပြောရန် ခက်ခဲနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်သည်။

“အ...”

ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူက ကလေးအသံကို လျစ်လျူရှုကာ အသာပင် ပြောသည်။

“အဲဒီအချိန်ကျရင် မြို့စားကြီး အိုးလိမ်က မင်းကို ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက် လိမ့်မယ်လို့ ယုံတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ဒီထက်ပို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ လုပ်မှာပဲ”

လူကြီးက မတ်တတ်ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး ကလေးမျက်နှာရှေ့တွင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ချက် ခါယမ်းပြလိုက်ရာ စာကြည့်မီးအိမ်မှ အလင်း ကြောင့် သံမဏိချိတ်ကောက်များ လက်ခနဲ ရောင်ပြန်ဟပ်သွားသည်။

“ကဲ... အခုတော့ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ သနားစရာ မိဘမဲ့ နှမကလေးတွေကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ ကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ ခဏလောက် ထိုင်ကာ အသက်မှန်မှန် ရှူလိုက်ချင်သော်လည်း သူ့စိတ်တွင်းမှ ခွင့်မပြုချေ။ ဤအချိန်သည် စာကြည့်တိုက်ခန်းထဲတွင် သူ နောက်ဆုံး ထိုင်ရမည့် အချိန်ခဏလေးသာ ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ အကြံအစည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ရသည့် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သည်။ သို့သော် သူ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

ပန်းခြံထဲတွင် ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူက တရားရှင် စထရေ့စ်အား စကားပြောနေသံ မသဲမကွဲ ကြားရသည်။ ကလေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြင့် အထောက်အကူ တစ်ခုခု ရလိုရငြား စာကြည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ဆီ ဦးတည်လာသော ထိုလူ၏ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရစဉ် ကလေးစစ်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီး အလျင်အမြန် ဆွဲထုတ်၍ ယူလိုက်သည်။ သူက စာအုပ်ကို ရှုပ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ ဝှက်ထည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်ကို ထိုးသိပ်ထည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူက ဆန်နီကို ချီလျက် ဝိုင်အိုလက်ကို ခြံရံကာ စာကြည့်ခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်လာသည်။ ဆန်နီမှာ ထိုလူ၏ ချိတ်ကောက်ကို ကိုက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က သွားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ကလေးစစ်က အမြန်ပြောလိုက်ပြီး ထိုလူက သူ့ကို သေချာမကြည့်လိုက်နိုင်ခင် လမ်းလျှောက်သွားကာ တံခါးမှ ထွက်လိုက်သည်။ သူက အင်္ကျီထဲ စာအုပ်ဖုဖောင်းနေသည်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိပါစေနှင့်ဟု မျှော်လင့်ရင်း သူ့နှုမလေးများရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။ ခိုးသယ်လာသော ထိုစာအုပ်က သူတို့ဘဝကို ကယ်ဟင်ကောင်း ကယ်တင်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အခန်း (၈)

ကလော့စ်က ပုံမှန်အားဖြင့် မြတ်နိုးစွာ လုပ်လေ့ရှိသော ဝါသနာတစ်ခု ဖြစ်သည့် စာဖတ်ခြင်းကို တစ်ညလုံး လုပ်လိုက်သည်။ သူ့မိဘများ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသော အချိန်ကဆိုလျှင် ကလော့စ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် စောင်များခြုံကာ ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ မပိတ်မချင်း စာဖတ် နေလေ့ရှိသည်။ တချို့သော မနက်ခင်းများတွင် သူ့အဖေက သူ့ကို နှိုးဖို့ အခန်းထဲ ဝင်လာလျှင် လက်တစ်ဖက်မှာ ဓာတ်မီးကို ဆုပ်ထားလျက်၊ တခြား လက်မှာ စာအုပ်ကိုင်လျက်သား အိပ်ပျော်နေတတ်သည်ကို တွေ့ရတတ် သည်။ အခုလို ညမျိုးတွင်တော့ အခြေအနေတွေက များစွာ ကွာခြားသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကလော့စ်က ပြတင်းပေါက်နားတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် လရောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လင်းနေသော အခန်းထဲတွင် သူ ဝှက်ယူလာခဲ့သော စာအုပ်ကို ခေါင်းကလေး စောင်းငဲ့ကာ ဖတ်ရှုနေသည်။ သူ့နှုမလေးများကို လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဖုထစ် နေသော အိပ်ရာပေါ်တွင် ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်ဘက်လှည့်လိုက်ဖြင့် အိပ်နေသည်။ ဆန်နီကတော့ ကန့်လန့်ကာအပုံထဲတွင် အဝတ်ပုံကလေးလို

သူ့ဟာနှင့်သူ နစ်မြုပ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့၏ အကျပ်အတည်းကို စာအုပ်က ဖြေရှင်းပေးနိုင်၊ မပေးနိုင်မှန်း ကလော့စ် သေချာမသိပေ။ မရေရာသော မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း မပေးချင်သောကြောင့် သူ့နှမများကို စာအုပ်အကြောင်း ပြောမပြတော့ချေ။

စာအုပ်က ရှည်လျားခက်ခဲလှသဖြင့် ညတာရှည်လာသည်နှင့်အမျှ ကလော့စ်မှာ ပို၍ ပင်ပန်းလာသည်။ မျက်လုံးများလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် မှေးစင်းငိုက်မျဉ်းလာသည်။ တချို့စာကြောင်းတွေကို သူ ကျော်၍ ဖတ်ပစ် လိုက်သည်။ စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ အဖွဲ့သား တစ်ယောက်ဖြစ်သော ချိတ်ကောက်လက်နှစ်ဖက်ကို သတိရသွားလျှင်မူ သူ့အသားစိုင်းများအား ဆွဲဖြုတ်ပစ်မည်ကို မြင်ယောင်သွားမိကာ မျက်လုံး များ ကျယ်လာပြီး စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်မိပြန်သည်။ သူက စာအုပ်ထဲမှ ထူးခြားသော စာပိုဒ်များအား မှတ်သားထားရန် စာရွက်အပိုင်းကလေးများ ဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်၍ ဖြေယူထားလိုက်သည်။

အရုဏ်ကျင်း၍ ရောင်နီပျို့လာသော အချိန်တွင် ကလော့စ်သည် သူ သိလိုသမျှအားလုံးကို ရှာတွေ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။ နေထွက်လာသည် နှင့်အတူ သူ့မျှော်လင့်ချက်များ မြင့်တက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငှက်ကလေးများက မနက်ခင်း တေးသံ သီကျူးလာသည်။ ကလော့စ်က အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရရှာသော ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကန့်လန့်ကာ အပုံထဲတွင် ပျောက်နေသော ဆန်နီကို မနိုးစေချင်သဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ခြေဖျား ထောက်သွားကာ တံခါးကို အသံမမြည်အောင် အသာကလေး ဆွဲဖွင့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် မီးဖိုချောင်သို့ သွားကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို ထိုင်စောင့် နေလိုက်သည်။

သူ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရချေ။ အိုးလမ်းတစ်ယောက် မျှော်စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ကလော့စ်ကို တွေ့သွားသဖြင့် သနားသယောင်ယောင် တမင်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ၎င်းမှာ ရင်းနှီးဖော်ရွေမှု မရှိဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပြုံးထားသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။ သူက -

“ဟဲလို မိဘမဲ့လေး။ မင်းက အစောကြီး နိုးနေပါလား”

ဟု ပြောသည်။

ကလေးကလေးသည် နှလုံးခုန်မြန်နေသော်လည်း မမြင်ရသော ဒိုင်း အကာအကွယ်တစ်ခု ရှိနေသလိုမျိုး အပြင်ပန်းတွင် တည်ငြိမ်အေးဆေးနေသည်။ သူက-

“တစ်ညလုံးမှ မအိပ်ဘဲ။ စာအုပ်ဖတ်နေလို့လေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက အိုးလဖ်မြင်သာအောင် စာအုပ်ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ကလေးက-

“စာအုပ်နာမည်က ‘အိမ်ထောင်ရေးရာ ဥပဒေသများ’ တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်းနဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့အရာ အတော်များများကို နားလည်သွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က မနက်စာစားရင်း သောက်ဖို့ ဝိုင်ပုလင်းကို ထုတ်၍ ငဲ့ရန် လုပ်လိုက်ပြီးမှ စာအုပ်ကို မြင်သောအခါ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကလေးက-

“‘အိမ်ထောင်ရေးရာ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ‘လက်ထပ်ခြင်း’ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က မာန်မဲသည့် လေသံဖြင့်-

“အဲဒီစကားလုံးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ မင်း အဲဒီစာအုပ်ကို ဘယ်က ရတာလဲ”

ဟု မေးသည်။ ကလေးက-

“တရားရှင် စထရော့စ်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ကလေး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည်ကို ကျွန်တော် သိသွားပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်က-

“အဲဒီတော့...”

ဟု ဆိုကာ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ပင့်တင်လိုက်ရင်း-

“ကဲ... ဒီတော့ ငါ့အကြံက ဘာများလဲ တိရစ္ဆာန်လေးရဲ့ ပြောစမ်း ပါဦး”

ကလေးက သူ့အား ဆဲရေးလိုက်သည်ကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ကာ အမှတ်အသားပြုထားသော စာရွက်အပြုနေရာကို လှန်၍ -

“ဤအဖွဲ့အစည်းရှိ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေများမှာ လွန်စွာ ရိုးရှင်းသည်။ လိုအပ်ချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြသည်။ တရားသူကြီးတစ်ယောက် ရှေ့မှောက်တွင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီး နှစ်ဦး စလုံးက ‘သဘောတူ လက်ခံပါသည်’ ဟူသော ဖော်ပြချက်တစ်ခုနှင့် သတို့သမီး ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြထားသော စာချုပ်တစ်စောင် လိုအပ်ပါသည်တဲ့”

ဟု အကျယ်ကြီး ဖတ်ပြလိုက်သည်။ ကလေးက စာအုပ်ကို ချကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို လက်ညှိုးထိုး၍-

“အခန်းထဲမှာ တရားရှင် စထရော့စ်ရှိနေတုန်း ကျွန်တော့်အစ်မ သာ “လက်ခံပါတယ်” လို့ ပြောပြီး စာတစ်ရွက်ရွက်ပေါ် လက်မှတ်ထိုးလိုက် တာနဲ့ သူ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာ။ ခင်ဗျားလုပ်နေတဲ့ ပြဇာတ်က ‘ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ’ လို့ နာမည်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ‘ခြိမ်းခြောက် လက်ထပ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲ’ လို့ ပေးရမှာပျ။ ခင်ဗျားက ဝိုင်အိုလက် ကို လက်ထပ်ယောင်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လက်ထပ်မလို့ လုပ်နေတာပဲ။ ပြဇာတ်က ကပြဖို့ချည်းသက်သက် ရည်ရွယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို တရားဝင် ချည်နှောင်ဖို့ လုပ်ထားတာ”

ဟု ပြောသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက အသံအက်အက်ကြီးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရယ်လိုက်သည်။ ၎င်းက -

“မင်းအစ်မက မင်္ဂလာဆောင်နိုင်လောက်အောင်မှ အသက်မကြီး သေးဘဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကလေးက -

“မိဘနေရာမှာ တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူတစ်ဦးဦးကသာ ခွင့်ပြုရင် သူ လက်ထပ်လို့ ရတာပဲ။ ကျွန်တော် ဒါကိုလည်း ဖတ်ပြီးသား။ ကျွန်တော့်ကို အရူးလုပ်လို့ မရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက-

“ငါက ဘယ်လိုကြောင့်များ မင်းအစ်မကို တကယ်ကြီး လက်ထပ် ချင်တော်မူရမှာတုံး။ သူ့ အတော်လှတာ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါလိုလူကသာ ယူချင်သပဆို မိန်းမလှတွေများ ကြိုက်သလောက် ယူလို့ရတယ်”

ဟု မေးသည်။

ကလေးက အိမ်ထောင့်ရေးရာ ဥပဒေသစာအုပ်၏ မတူညီသော နောက်တစ်ခန်းကို လှန်လိုက်ကာ -

“ ‘တရားဝင် ခင်ပွန်း’ သည် သူ၏ တရားဝင် ဇနီးမယား ပိုင်ဆိုင် သော မည်သည့်ငွေကြေးကိုမဆို ခြယ်လှယ်နိုင်သော အခွင့်ရှိသည်တဲ့”

ဟု အကျယ်ကြီး အော်ဖတ်ပြလိုက်သည်။

ကလေးက မြို့စားကြီး အိုးလမ်းကို အောင်နိုင်သည့်ပုံဖြင့် စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် -

“ခင်ဗျားက ဘော်ဒလဲယား အမွေပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးထိန်းချုပ် ချင်လို့ ကျွန်တော့်အစ်မကို လက်ထပ်မလို့ လုပ်တာ။ ဒီလိုမဟုတ်တောင် အနည်းဆုံး ဒီလိုလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သာ ဒီအကြောင်း ကို မစွတာပိုးကို သွားပြောလိုက်မယ်ဆို ခင်ဗျားပြဇာတ်ကို ကခိုင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ထောင်ထဲ ဝင်ရမှာ”

ဟု ပြောသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ မျက်လုံးများက အလွန်တရာ တောက်ပလာ သော်လည်း ကလေးကို ပြုံးပြယောင်ဆောင်ရန် လုပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အလွန် အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းသည်။ ကလေးက သူသိသမျှ ကို ကြေညာလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤဆိုးရွားသော လူကြီးသည် အလွန် ဒေါသထွက်လာပေလိမ့်မည်။ သည့်ထက်ပင် ဆိုးရွားပြင်းထန်နိုင် ပေသည်။ ပက်တာနက်စကာ ဟင်းအနှစ်ရည်အစား အမဲသားကင်လိုချင် သောကြောင့်ပင် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြဲပြီး ဖြစ်လေရာ သူ့အကြံအစည်ကို ဖွင့်ဟဖော်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် ပို၍ပင် ဒေါသထွက်မည်မှာ သေချာ လှသည်။ သို့သော် မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ရာသီဥတုအကြောင်း ဆွေးနွေး နေသလိုပင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေလျက်ပင်။ အိုးလမ်းက-

“ငါ့အကြံကို မင်းဖော်ကောင် လုပ်လိုက်ပြီလို့ ထင်ရတာပဲ။ မင်းထင်တာ မှန်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ငါ ထောင်ထဲ ဝင်ရတော့မှာ။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ တခြားမိဘမဲ့ကလေးတွေ လွတ်လပ်စွာ သွားလို့ရပြီလေ။ ကဲ... ဘာလို့ အခုပဲ မင်း အခန်းထဲ ပြန်ပြေးပြီး မင်းနှမတွေကို သွားမနှိုးသေးတာလဲ။ သူတို့လည်း ငါ့ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်အပေါ် မင်း အောင်ပွဲလှလှကြီး ဆင်နိုင်တဲ့အကြောင်း သိချင်ကြမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”

ဟု ရိုးရှင်းစွာပင် ပြောသည်။

မြို့စားကြီးအိုလစ်က စဉ်းစားရခက်သော ဟာသတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြ လိုက်သလိုမျိုး ပြုံးပြနေဆဲ ဖြစ်ရာ ကလေးက သူ့ကို သေချာကြည့်လိုက် သည်။ သူ ဘာကြောင့်များ ကလေးကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုခြင်း မရှိရတာလဲ။ သူ့အကြံအစည်က အချည်းနှီး ဖြစ်သွားသဖြင့် ဘာကြောင့် ဆံပင်များကို ဆွဲကာ သွေးပျက်မသွားရတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘာကြောင့်များ အဝတ်အစားများကို အပြေးအလွှား ထုပ်ပိုးကာ လွတ်အောင် ထွက်မပြေးရတာလဲ။ ကလေးက မြင်ယောင်ထားမိသည့် ဤကဲ့သို့သော အရာများ က တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာပေ။ သူက -

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော့် အစ်မနဲ့ ညီမကို သွားပြောမယ်”
ဟု ပြောကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝိုင်အိုလက်က အိမ်မောကျနေဆဲ ဖြစ်ပြီး ဆန်နီကလေးမှာ ကန့်လန့်ကာ အပုံထဲ ပျောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကလေးက ဝိုင်အိုလက်ကို ဦးဆုံး နှိုးလိုက် သည်။ ကလေးက သူ့အစ်မ မျက်လုံး ပွင့်လာသည်နှင့် အသက်ပင်မရှုဘဲ-

“ငါ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စာဖတ်နေတာ။ ပြီးတော့ မြို့စားကြီးအိုလစ် ဘာတွေ ကြံစည်နေသလဲဆိုတာ ရှာတွေ့လာတယ်။ သူက နင့်ကို တကယ် လက်ထပ်ဖို့ ကြံနေတာ။ နင်ရော၊ တရားရှင် စထရေ့စ်ရော၊ လူတိုင်းက ပြဇာတ် ကနေတယ်လို့ပဲ ထင်ကြမှာ။ သူ နင့်ယောက်ျားဖြစ်တာနဲ့ ငါတို့မိဘပိုက်ဆံ တွေကို ထိန်းချုပ်ပြီး ငါတို့ကို နှင်ချလိုက်တော့မှာ”

ဟု ပြောပြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က -

“ငါ့ကို တကယ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်လို့ ရမှာလဲ။ ဒါ ပြဇာတ် ကနေတာပဲလေ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလော့စ်က အိမ်ထောင့်ရေးရာ ဥပဒေသစာအုပ်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ သူ လေ့လာထားသော အချက်အလက်ကို သူ့အစ်မအား ရှင်းပြသည်။ သူက-

“ဒီမယ်...၊ လက်ထပ်ဖို့ တရားဝင် လိုအပ်ချက်တွေက နင်က ‘လက်ခံပါတယ်’ လို့ ပြောရုံပဲ။ တရားရှင် စထရော့စ်လို တရားသူကြီး တစ်ယောက်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောပြီး စာချုပ်မှာ နင့်လက်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ လိုတာ”

ဟု ပြောရာ ဝိုင်အိုလက်က -

“ဒါပေမဲ့ ငါက လက်ထပ်ဖို့ အသက်မှ မပြည့်သေးဘဲ။ ငါက ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာကို”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က စာအုပ်၏ အခြားအပိုဒ်ကို တဖျပ်ဖျပ် လှန်လှောကာ -

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်အောက် မိန်းကလေးတွေက တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ဆိုရင် လက်ထပ်လို့ ရတယ်။ အဲဒီအုပ်ထိန်းသူက မြို့စားကြီး အိုးလဖ်ပဲလေ”

ဟု ပြောသည်။

“အိုး... မဟုတ်တာ”

ဝိုင်အိုလက်က ထအော်သည်။ သူမက-

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးရာ ကလော့စ်က စာအုပ်ကို ညွှန်ပြရင်း -

“ငါတို့ မစ္စတာပိုးကို ပြရမယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မြို့စားကြီး အိုးလဖ် လုံးဝမကောင်းဘူး ဆိုပြီး ငါတို့ကို ယုံလာမှာပေါ့ဟာ။ မြန်မြန်လုပ်။ ငါ ဆန်နီကို နှိုးနေတုန်း အဝတ်အစားလဲတော့။ ဘဏ်ဖွင့်တာနဲ့ ငါတို့ ရောက်နေမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

မနက်ဘက် အိပ်ရာထလျှင် နွေးကွေးလှသည့် ဝိုင်အိုလက်တစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ကာ အိပ်ရာထဲမှ ငေါက်ခနဲ ထပြီး သင့်တော်သော အဝတ်အစား များ ရှာဖွေလဲလှယ်ရန် ကတ်ထူပုံးဆီ ထသွားသည်။ ကလော့စ်က သူ့ ညီမလေးအား နှိုးရန် ကန့်လန့်ကာအပုံဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဆန်နီရေ”

သူက ကြင်ကြင်နာနာ လှမ်းခေါ်ကာ သူညီမလေး၏ခေါင်း ရှိနေ နိုင်သည့် နေရာကို တွေး၍ လက်ဖြင့် စမ်းသည်။

“ဆန်နီ”

ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ ကလေးစစ်က -

“ဆန်နီ”

ဟု ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

သူက ဘော်ဒလဲယား အငယ်ဆုံးလေးကို နှိုးရန် ကန့်လန့်ကာ အပုံစထိပ်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဆန်နီ”

ဟု သူ ဆိုလိုက်ပြီးနောက် သူ့အသံ ရပ်တန့်သွားသည်။

ကန့်လန့်ကာအောက်တွင် အခြားကန့်လန့်ကာစများမှလွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ သူက အစများအားလုံးကို ဘေးသို့ ချ၍ ရှာကြည့်သော်လည်း သူ ညီမလေးအား ရှာမတွေ့တော့ချေ။

“ဆန်နီ”

သူက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်ကာ အော်ဟစ်လိုက် သည်။ ဝိုင်အိုလက်က လက်မှာ ကိုင်ထားသော အဝတ်ပြုတ်ကျသွားပြီး သူ့အား ဝိုင်း၍ ကူရှာပေးသည်။ သူတို့ အခန်းထောင့်တိုင်းကို လိုက်ကြည့် သည်။ ခုတင်အောက်တွင်ရော ကတ်ထူပုံးတွင်းမှာပါ လိုက်ကြည့်ကြသော် လည်း ဆန်နီမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။ ဝိုင်အိုလက်က -

“သူ ဘယ်မှာ ရှိနေမလဲ။ သူက ထွက်ပြေးလို့ရလောက်တဲ့ အရွယ် လည်း မဟုတ်သေးဘူး”

ဟု စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“သူ တကယ်ရှိမယ့် နေရာက ဘယ်မလဲ”

သူတို့နောက်မှ အသံတစ်သံကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက် လှည့်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးစစ်တို့ ရှာဖွေ နေသည်ကို တံခါးဝမှ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများ လက်နေပုံက သူတို့တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင် အတောက်ပဆုံး ဖြစ်သည်။ သူက ဟာသတစ်ပုဒ် ဖွင့်ဟပြောလိုက်ရသလို ပြုံးပြနေဆဲ။

အခန်း (၉)

မြို့စားကြီးအိုးလိမ္မော်က-

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်နေတာကို ရှာမတွေ့တာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကလေး သေးသေးလေး တစ်ယောက်လေ”

ဟု ပြောရာ ဝိုင်အိုလက်က -

“ဆန်နီ ဘယ်မှာလဲ။ ရှင် သူ့ကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု အော်လိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလိမ္မော်က ဝိုင်အိုလက် ပြောသည် ကို မကြားသလိုမျိုး စကားဆက်ပြောသည်။

“ထပ်ပြောရရင် လူတွေဟာ နေ့စဉ်လိုလို ထူးဆန်းတာတွေ မြင်တတ်တာပဲ။ မင်းတို့ မိဘမဲ့နှစ်ယောက် ငါ့နောက်ကနေ ခြံနောက်ဘက်ကို လိုက်လာမယ်ဆိုရင် မြင်နေကျ မဟုတ်တဲ့ အရာတစ်ခုခုကို မြင်ရမှာပဲလို့ ထင်တယ်”

ဘော်ဒလဲယားကလေးများက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မြို့စားကြီး အိုးလိမ္မော်ကမှ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အိမ်နောက်ဘက်တံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ ဝိုင်အိုလက်မှာ သူမနှင့် ကလေးတို့ကို

ထင်းတွေ အတင်းခုတ်ခိုင်းခဲ့ပြီးကတည်းက မရောက်ဖြစ်တော့သည့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ခြံဝင်းလေးအား ပတ်ပတ်လည် ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ ခုတ်ထားသော ထင်းပုံကြီးမှာ ဘာမှ မတို့ထိရသေးသလို သည်အတိုင်းပင် ရှိနေသဖြင့် မြို့စားကြီးအိုးလမ်က ဘာရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိဘဲ အပျော်သက်သက်ဖြင့် သူတို့အား ထင်းများ ခုတ်ခိုင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်မှာ ညအိပ်ဝတ်စုံဖြင့်သာ ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် သေချာလိုက်ကြည့်ပါသော်လည်း မူမမှန်သည့်အရာ ဘာမျှ ရှာမတွေ့သဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်က -

“မင်းတို့က နေရာမှန်ကိုမှ မကြည့်ကြဘဲကိုး။ စာတွေ အများကြီး ဖတ်ထားတဲ့ ကလေးတွေအနေနဲ့ ပြောရရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်က အတော်ညံ့သေးတဲ့ ဟာလေးတွေလို့ မှတ်ချက်ချရမှာပဲ”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မြို့စားကြီး အိုးလမ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများနှင့်တော့ မဆုံလိုက်ချေ။ သူ့မျက်လုံးများဆိုသည်မှာ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်လုံးများကို ဆိုလိုပါသည်။ သူမက သူ့ခြေထောက်များကို စိုက်ကြည့်နေရာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးများ ဒုက္ခစရောက်ကတည်းက အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်နေသော ဆေးမင်ကြောင်မျက်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူမအကြည့်ကို တဖြည်းဖြည်း အထက်သို့ ရွှေ့လာရာ ပုံမကျပန်းမကျ ဝတ်စားထားသော ယိုင်ထိုးနေသည့် မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဆီ ရောက်လာသည်။ သူ့လက်သည်းရှည်ကြီးများ ရှိသော လက်တစ်ဖက်က အထက်တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးထားသည်။ သူ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တားမြစ်ထားသော မျှော်စင်ရှိရာ ညွှန်ပြနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုတည်းသာ ပါသော မျှော်စင်ကို ဆောက်ထားသော ကျောက်တုံးများမှာ ညစ်ပတ်နေပြီး ပြတင်းပေါက်အတွင်း ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသော အရာမှာကား တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ငှက်လှောင် အိမ်တစ်ခုနှင့် တူသည်။

“အိုး... မလုပ်ပါနဲ့”

ကလေးက ကြောက်လန့်တကြား အသံကုန် ဖျစ်ညှစ်၍ ပြောလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က သေချာထပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအရာသည် လေထဲတွင် အလံတလူလူ လွင့်ထားသလိုမျိုး မျှော်စင်ပြတင်းမှ ဝွဲလောင်းကျနေသော ငှက်လှောင်အိမ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အတွင်း၌ကား ကြောက်လန့်နေရှာသော ဆန်နီကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝိုင်အိုလက်က သေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ညီမလေး၏ ပါးစပ်ကို တိပ်အပိုင်းကြီးတစ်ခုဖြင့် ကပ်၍ ပိတ်ထားပြီး ကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ကြိုးတုပ်ထားလေသည်။ ဆန်နီကို သူတို့ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေပြီ။

ဝိုင်အိုလက်က မြို့စားကြီးအိုးလမ်အား-

“သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ။ သူက ရှင်ကို ဘာမှ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ အခုမှ လေးဖက်ထောက်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာကို”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့စားကြီးအိုးလမ်က သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း-

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းတို့ သူ့ကို လွှတ်စေချင်ရင် ငါ လွှတ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သို့မဟုတ် ငါ့ရဲဘော်တစ်ယောက်ယောက်သာ သူ့ကို လွှတ်လိုက်လို့ ရှိရင် သနားစရာ ဆန်နီလေးက အောက်ပြုတ်ကျပြီး သေသွားမယ်ဆိုတာ မင်းတို့လို ငတုံးလေးတွေ နားလည်လောက်ပါရဲ့နော်။ ပေသုံးဆယ်မြင့်တဲ့ မျှော်စင်ပေါ်က လူသေးသေးလေးတစ်ယောက် အောက်ပြုတ်ကျဖို့ဆိုတာ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေရင်တောင်မှ အတော်ရှည်လျားတဲ့ လမ်းကြောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သာ တောင်းဆိုရင်...”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးက -

“မလုပ်နဲ့”

ဟု အော်လိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ဝိုင်အိုလက်က မြို့စားကြီးအိုးလမ်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်။ သူ့ညီမလေးကို ကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ မျှော်စင်ထိပ်မှာတော့ လှောင်အိမ်သည် တွဲလောင်းချထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်လို လေထဲတွင်

ဖြည်းညင်းစွာ ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူမက ဆန်နီလေးတစ်ယောက် မျှော်စင်ပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာပုံကို မြင်ယောင်မိရင်း သူ့ညီမလေး မည်မျှ ကြောက်လန့်နေရှာမည်ကို တွေးကြည့်နေမိသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် မြို့စားကြီးအိုးလိမ်အား-

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ သူက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ကျွန်မတို့ ဘာမဆို လုပ်ပါ့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါ့မယ်။ သူ့ကိုတော့ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့နော်”

ဟု တောင်းပန်သည်။ မြို့စားကြီး အိုးလိမ်က မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ပင့်ကာ-

“ဘာမဆို လုပ်မယ်ပေါ့လေ”

မေးလိုက်သည်။

သူက ဝိုင်အိုလက်ဆီလာကာ ကိုယ်ကို ကိုင်း၍ သူမ၏ မျက်လုံးများဆီ စူးစိုက်စွာ ကြည့်ကာ-

“ဘာမဆို လုပ်ရမှာနော်၊ ဥပမာ မနက်ဖြန်ည ဖျော်ဖြေပွဲမှာ ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆိုရင်ကော...၊ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

ဟု မေးသည်။

ဝိုင်အိုလက်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်စဉ် အမြင့်ကြီးမှ ပစ်ချခံလိုက်ရသူတစ်ယောက်လို အသည်းတွေ၊ အူတွေ လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ နားလည်ထားသည့် အကြောက်လန့်ဆုံးသော အရာမှာ အလွန်တရာ ပါးနပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မသတိစရာကောင်းအောင် မူးရှူးနေသည့် လူယုတ်မာတစ်ယောက်မျှ မဟုတ်။ မသတိစရာကောင်းအောင် မူးရှူးနေသည့် ပါးနပ်သော လူယုတ်မာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်က-

“မင်း စာတွေဖတ်လိုက်၊ စွပ်စွဲချက်တွေ တင်လိုက်နဲ့ အလုပ်များနေတုန်း ငါ့ရဲ့ အသံလုံအောင် ချောင်းမြောင်းသွားလာတတ်တဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက်က မင်းတို့အခန်းထဲ တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်ပြီး ဆန်နီကို ခိုးလာခဲ့တာ။ အခုတော့ ကလေးလေး လုံခြုံစိတ်ချသွားရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ သူ့ကို ခေါင်းမာတဲ့ မြည်းကို မောင်းလိုရမယ့် တုတ်တစ်ချောင်းလို့ ယူဆတယ်လေ”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးစက-

mgyoe.com

“ကျွန်တော့်ညီမက တုတ်တစ်ချောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက-

“ခေါင်းမာတဲ့ မြည်းဆိုတာ ပိုင်ရှင်လိုချင်တဲ့ဘက်ကို မသွားတတ်ဘူး၊ ဒီနည်းအတိုင်းပဲ မင်းတို့ကလေးတွေကလည်း ငါ့အကြံအစည်ကို ကဖျက်ယဖျက်လုပ်ဖို့ ပြင်နေကြတယ်၊ ဘယ်တိရစ္ဆာန်ပိုင်ရှင်မဆို ပြောနေကျ စကား ရှိတယ်၊ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ခေါင်းမာတဲ့ မြည်းကို သူ့ရှေ့မှာ မုန်လာဥနီပြုပြီး နောက်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းသာ ဆောင်ထားလိုက်၊ လိုရာဘက်သွားခိုင်းလို့ ရတယ်တဲ့၊ သူက အစာဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ကို လိုချင်တော့ မုန်လာဥနီဆီ သွားမှာပဲ၊ နာကျင်မှုဆိုတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို မလိုချင်တော့ တုတ်နဲ့ အရိုက်ခံရမှာကို ရှောင်မှာပဲ၊ ဒီလိုပဲ မင်းတို့လည်း ငါပြောသလို လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့ညီမလေးကို ဆုံးရှုံးရမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကို ရှောင်ရှားနိုင်မှာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အသက်ရှင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ကို လိုချင်ကြတာကိုး၊ ကဲ... ဝိုင်အိုလက်ရှေ့ မင်းကို ငါ ထပ်မေးပါရစေဦး၊ မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်မှာလား”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က တံတွေးမျိုးချလိုက်ပြီး မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ ဆေးမင်ကြောင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမခမျာ ပြန်ဖြေခြင်းငှာ မစွမ်းသာချေ။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက ကြင်နာချင်ယောင်ဆောင်သော လုပ်ယူထားသည့် အသံဖြင့် -

“ဖြေစမ်းပါကွ”

ဟု ဆိုသည်။ သူက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝိုင်အိုလက်၏ ဆံပင်များကို သပ်ချလိုက်ပြီး -

“ငါ့ရဲ့ သတို့သမီးဖြစ်ရတာ အရမ်းပဲ ဆိုးရွားနေမှာမို့လို့လား။ ဒီအိမ်မှာ တစ်သက်လုံး နေမှာကိုလေ။ မင်းက သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ မင်းမောင်လေးနဲ့ ညီမလေးကို မင်းလိုပဲ ငါက နှင်မချပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဝိုင်အိုလက်က မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ ဘေးတွင် အိပ်ကာ မနက်
 မနက် နိုးလာတိုင်း သည်လူဆိုးကြီးအား မြင်တွေ့နေရမည်ကို မှန်းဆကြည့်မိ
 သည်။ သူမက ထိုလူကြီးကို တစ်နေကုန် ရှောင်ရှားရန် အိမ်နေရာအနှံ့
 လျှောက်သွားနေရမည်ကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။ ညကျလျှင်လည်း သူ၏
 ဆိုးရွားသော မိတ်ဆွေများအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးရဦးမည်။ ညစဉ်ညတိုင်း
 လည်း ချက်ရချင် ချက်ရနိုင်သည်။ သူမ ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး သည်အတိုင်းပင်
 ကုန်ဆုံးရဖွယ် ရှိသည်။ သို့သော် အကူအညီမဲ့လျက်ရှိသော ညီမလေးကို
 မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘာဖြေရမည်ကို သိလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌
 သူမက -

“ရှင် ဆန်နီကို လွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်ထပ်
 မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်းက -

“မနက်ဖြန်ည ဖျော်ဖြေပွဲပြီးတာနဲ့ ဆန်နီကို လွှတ်ပေးမှာပါ။
 ဒီအတောအတွင်းတော့ သူက မျှော်စင်ပေါ်မှာပဲ ဘေးကင်းလုံခြုံစွာ ရှိနေမှာပါ။
 ပြီးတော့ သတိပေးချင်တာ တစ်ခုက မင်းတို့တစ်ခုခု ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လုပ်ဖို့
 ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ငါ့လက်ထောက်က မျှော်စင်လှေကားထစ်မှာ စောင့်ကြပ်
 နေမှာလို့ ပြောလိုက်ပါရစေ”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ကလေးက -

“ခင်ဗျားက အတော် သန္ဓေယုတ်တဲ့ သူပဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သော်လည်း မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက
 ပြုံးသယောင်ယောင် ပြုကာ -

“ငါ အတော် ဆိုးယုတ်တဲ့သူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့
 အမွေပစ္စည်းတွေကို မင်းတို့ တတ်နိုင်တာထက် ငါက လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး ယူလို့
 ရတယ်ကွ သိရဲ့လား”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“မင်းတို့က ငါ့ထက် စာတွေ ပိုဖတ်ထားတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။
 ဒါပေမဲ့ ဒီအခြေအနေမှာတော့ မင်းတို့အတွက် ဘာမှ အထောက်အကူပြုမှာ
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မှတ်ထားလိုက်ဦးကွဲ့ မိဘမဲ့လေးတွေရဲ့၊ ကဲ... အခု

မင်းရဲ့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်လာစေတဲ့ စာအုပ် ငါ့ကို ပေးစမ်း။
ပြီးရင် မင်းတို့ကို တာဝန်ပေးထားတဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်တော့”

ကလေးစစ်က သက်ပြင်းချကာ လက်လျှော့လိုက်သည်။ အိမ်ထောင့်
ရေးရာ ဥပဒေသစာအုပ်ကို မြို့စားကြီးအိုးလိမ်အား သူ မပေးချင်သော်လည်း
ပေးလိုက်ရလေသည်။ သူက အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော မြို့စားကြီး အိုးလိမ်၏
နောက်သို့ လိုက်သွားသော်လည်း ဝိုင်အိုလက်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
မော့ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။

သူမက မြို့စားကြီးအိုးလိမ် နောက်ဆုံး မိန့်ကြားလိုက်သည့်
စကားများကို နားမထောင်လိုက်ချေ။ ၎င်းမှာ သူ မည်မျှ ဝမ်းသာကြောင်းကို
ဖော်ပြသော အထင်သေးစရာ အရေးမပါသည့် ဆဲရေးတိုင်းထွာသော
စကားများဖြင့် ပြည့်နေမည်ကို သိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမက
မျှော်စင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသော်လည်း ထိပ်ဖျားကိုသာ မဟုတ်ဘဲ
သူ့ညီမလေးအား တွဲလောင်းချထားသော နေရာနှင့် မျှော်စင်တစ်ခုလုံး၏
အမြင့်ကို တွက်ချက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးစစ်က သူမဆီ
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် ခုနက မမြင်လိုက်မိသော
အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝိုင်အိုလက်အနားမှာ အချိန်ကြာကြာ မနေဖူးသူများအတွက်တော့
ဘာမှ ထူးခြားသော အခြင်းအရာကို တွေ့မိမည် မဟုတ်သော်လည်း သူမ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသော သူများမှာမူ ဝိုင်အိုလက်တစ်ယောက်
ယခုလို ဆံပင်ကို မျက်စိရှေ့ကွယ်မနေအောင် ဖဲကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ပြီ
ဆိုလျှင်ကား သူမခေါင်းထဲမှ တီထွင်ဖန်တီးသော ဦးနှောက်ထဲရှိ လိဗာများနှင့်
ဂီယာများမှာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တဝီဝီ လည်ပတ်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်ကြမည်တည်း။

အခန်း (၁၀)

ထိုညတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည့် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးမှာ ကလေးစံဖြစ်ပြီး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လရောင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးမှာ ဝိုင်အိုလက် ဖြစ်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့ ခိုင်းထားသော အိမ်အလုပ်များကို တစ်နေကုန် လုပ်ကြရရှာသဖြင့် စကားပင် မပြောဖြစ်ကြချေ။ ကလေးစံက ပင်ပန်း လှသဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်လျှော့ထားသဖြင့်လည်းကောင်း စကားပြောချင် စိတ်မရှိသလို ဝိုင်အိုလက်ကလည်း သူမစိတ်ထဲ၌ပင် တီထွင်ကြံဆနေရသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်ရှာပေ။

ညသို့ ရောက်လာသောအခါ ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီအိပ်ရာခင်းထား သော ကန့်လန့်ကာများကို စုစည်းကာ မျှော်စင်လှေကားထစ်များနားမှ တံခါးဆီသို့ ယူလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ များပြား လှသော လက်ထောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလို လူတစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်ကြပ်နေသည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူ့ညီမလေး ညကျလျှင် သက်သောင့်သက်သာနေ၍ရအောင် ပြုလုပ်ပေးရန် စောင့်များကို ယူသွား၍ ရမည်လားဟု မေးသည်။ ထိုသတ္တဝါက ခံစားချက်

မဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်အိုလက်အား ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြကာ ထွက်သွားဖို့ အမူအရာလုပ်ပြသည်။

တကယ်တော့ လက်တစ်ဆုပ်စာ ပိတ်စများယူကာ ဆန်နီအား နှစ်သိမ့်ရုံမျှဖြင့် အကြောက်ပြေလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဝိုင်အိုလက် သိသည်။ အမှန်မှာ သူမက ကာလံ၊ ဒေသံ အနေအထားကို တွက်ချက်လေ့လာချင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မှုခင်းရေးရာတွင် ‘လှုပ်ရှားရမည့် အခြေအနေ’ ဟု ခေါ်ဆိုကြသော အခြေအနေ တစ်ခု ရှိသည်။ ‘လှုပ်ရှားရမည့် အခြေအနေ’ ဆိုသည်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်မည့် အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို စစ်ဆေးထောက်လှမ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် သင်သာ ဘဏ်ဓားပြတစ်ဦးဖြစ်သည် ဆိုပါစို့။ အမှန်တကယ် ဘဏ်ဓားပြတစ်ဦး မဟုတ်ရန်တော့ မျှော်လင့်မိပါသည်။ ဓားပြတိုက်ဖို့ မကြံစည်ခင် ရက်ပိုင်းအလိုတွင် ရုပ်ဖျက်၍ ဝတ်စားကာ ဘဏ်ကို သွားထောက်လှမ်းဖို့ လိုမည်။ ဘဏ်အနီးတစ်ဝိုက်နှင့် အစောင့်အကြပ်များ၊ ကင်မရာများနှင့် အခြားအတားအဆီးများကို စူးစမ်းလေ့လာပြီးမှသာ ဘဏ်ထဲသို့ ချိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေစဉ်အတွင်း အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေမည့် သို့မဟုတ် ဖမ်းမိသွားစေမည့် အရာများအား မည်သို့ရှောင်ရှားရမည်ကို စီမံ နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဝိုင်အိုလက်သည် ဥပဒေကို လိုက်နာသော ပြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် ဘဏ်ကို ဓားပြတိုက်ရန် ကြံစည်နေခြင်း မဟုတ်။ ဆန်နီကို ကယ်တင်ရန် ကြံစည်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ညီမလေးအား အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးထားသည့် မျှော်စင်အခန်းကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်ရန်လည်း မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့မှသာ သူမ၏ အစီအမံ ကို ပိုမိုလွယ်ကူစေရန် ဆောင်ရွက်နိုင်ပေမည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ ထို ‘လှုပ်ရှားရမည့် အခြေအနေ’ ကို စူးစမ်းလေ့လာနိုင်ခွင့် မရရှိခဲ့ပေ။ ဤအတွက်ကြောင့် ဝိုင်အိုလက်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘေးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သူမ၏ တီထွင်ကြံဆမှုကို တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်ငြိမ်လေး လှုပ်ရှားနေလိုက်ရသည်။

ဝိုင်အိုလက်တွင် တစ်ခုခုကို တီထွင်ရန် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိသလောက် ပင်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းနှင့် သူ့အပေါင်းအပါများ သံသယဖြစ်လာမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် အိမ်အနီးတစ်ဝိုက်ကိုလည်း ထပ်မံ၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု မနေချင်တော့ပေ။ သို့သော် သူမတွင် ကယ်ဆယ်ရေး ကိရိယာတစ်ခုအား တည်ဆောက်ရန် လုံလောက်စွာ ရှိပါသည်။

ဝိုင်အိုလက်က သူမတို့ အခန်းပြတင်းပေါက်အပေါ်ဘက်ရှိ ကန်လန်ကာ များ ချိတ်သော ခိုင်ခံ့သည့် သတ္တုတံတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ကာ အခန်းထောင့် ရှိ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းထားထားသော ကျောက်ခဲပုံထဲမှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ကန်လန်ကာ ချိတ်တံကို နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားအောင် ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတ္တုချောင်းအား ချွန်ထက်သော ထောင့်စွန်းများဖြစ်သွားအောင် ကွေးပစ်လိုက် ရာ သူမလက်တွင် ရှုရာကလေးများ ထင်ကျန်နေတော့သည်။ ဝိုင်အိုလက်က မျက်လုံးပုံပန်းချီကားကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ပန်းချီကား အနောက်ဘက်တွင် တွဲလောင်းကျစေရန် တွယ်ချိတ်သော ဝါယာကြိုးစများ ရှိလေရာ သူမက ထိုဝါယာကြိုးစများကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်ကြိုးနှင့် တစ်ကြိုးကို တွယ်ဆက် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ယခုအခါ ဝိုင်အိုလက်တွင် သတ္တုပင့်ကူကြီးနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူသော သုံးခွချိတ်ကောက်ကြီးတစ်ခု ရရှိသွားလေပြီ။

ထို့နောက် သူမသည် ကတ်ထူပုံးဆီသွားကာ ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးတို့ မည်မျှ အခြေအနေဆိုးဆိုး ဘယ်တော့မှ ဝတ်မှာမဟုတ်သည့် မစွက်ပိုး ဝယ်ပေးထားသော အရုပ်အဆိုးဆုံး အဝတ်အစားများကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ သူမက ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အပိုင်းရှည်များရအောင် အမြန် ဆုတ်ဖြဲကာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တွဲဆက်ချည်နှောင်လိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်၏ အသုံးတည့်သော ကျွမ်းကျင်မှုများစွာတွင် ကြိုးထုံး ချည်နည်း အမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်းသော ပညာလည်း ပါသည်။ ယခု သူမ သုံးလိုက်သော ကြိုးထုံးချည်နည်းကို ‘နတ်ဆိုးလျှာချည်နည်း’ ဟု ခေါ်သည်။ ဆယ့်ငါးရာစုလောက်တွင် ဖင်လန်နိုင်ငံရှိ မိန်းမပင်လယ်စားပြတစ်စုက ၎င်းကြိုးထုံးချည်နည်းကို တီထွင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကာ နတ်ဆိုးလျှာဟု ခေါ်တွင် ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းချည်နည်း၌ ကြိုးကို ကြောက်စရာကောင်းလောက်သည့် အရှုပ်ထွေးဆုံးနည်းဖြင့် တွန့်လိမ့်

mgyle.com

ချည်နှောင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နတ်ဆိုးလျှာသည် အလွန်အသုံးဝင်သော ကြိုးထုံးဖြစ်၍ ဝိုင်အိုလက်က အဝတ်များကို တစ်စနှင့် တစ်စ ချည်နှောင် ပြီးသောအခါ ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ သည်။

သူမက လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း သူမ၏မိဘများ ကလော့စ်ကို မွေးစဉ်က ပြောခဲ့သည်များကို ပြန်သတိရသွားသည်။ ဆန်နီကို ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ သယ်လာတုန်းကလည်း ထပ်ပြောသေးသည်။ သူမ၏ မိဘများက-

“သမီးက ဘော်ဒလဲယားကလေးတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲနော်။ အစ်မကြီးဆိုတော့ သမီးရဲ့ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေကို အမြဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့က သမီးတာဝန်ပဲ။ သမီးက သူတို့ကို အမြဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူးလို့ အဖေတို့၊ အမေတို့ကို ကတိပေးပါ ဦးကွယ်”

ဟု ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ခိုင်မာစွာ မှာကြားခဲ့လေသည်။

ဝိုင်အိုလက်သည် သူမ၏ ကတိစကားကို ပြန်သတိရမိပြီးနောက် ပွန်းပဲ့ထင်ကုန်ရစ်ဆဲဖြစ်သော ကလော့စ်၏ မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာကိုလည်းကောင်း၊ မျှော်စင်ထိပ်တွင် အလံတစ်ခုလို တွဲလောင်းချိတ်ခံထားရသော ဆန်နီလေးကို လည်းကောင်း တွေးမိကာ မြန်မြန်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေတော့သည်။ ဤဒုက္ခများ၏ လက်သည်တရားခံမှာ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်ပင် ဖြစ်သော်ငြား ဝိုင်အိုလက်က ကတိပျက်ကာ တာဝန်ရှိနေသလို ခံစားရသဖြင့် မရရအောင် လုပ်မည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်လေသည်။

အရုပ်ဆိုးသော အဝတ်များအား အလုံအလောက် အသုံးပြုပြီးသည့် နောက်ဆုံး၌ သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပေသုံးဆယ်ကျော် ရှည်လျား သော ကြိုးတစ်ချောင်းကို ရရှိသွားလေသည်။ ဝိုင်အိုလက်က သတ္တုပင့်ကူချိတ် ကို ကြိုးအဆုံးတွင် ချည်နှောင်ကာ သူမလုပ်ထားသော လက်ရာကို ကြည့်လိုက် သည်။ သူမပြုလုပ်လိုက်သော အရာမှာ ပုံမှန်အားဖြင့် အဆောက်အအုံများ၏ ဘေးမှ တွယ်တက်ရာတွင် သုံးလေ့ရှိသော တွယ်ချိတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ မျှော်စင်၏ ထိပ်ဖျားတစ်နေရာရာတွင် ၎င်းသတ္တုချိတ်ကို ချိတ်ကာ တန်းလန်း ချည်ထားသော ကြိုးကို သူမ တွယ်တက်နိုင်ပေသည်။ ဝိုင်အိုလက်က

မျှော်စင်ပေါ် ရောက်အောင် တွယ်တက်ကာ ဆန်နီလှောင်အိမ်ကို ဖြုတ်၍ ပြန်ဆင်းလာနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်မိသည်။

စတိုးဆိုင်တွင် ရောင်းသော သည်လိုအရာမျိုးကို ဝယ်သုံးရမည့်အစား ဆွဲချိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြုလုပ်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ဤအကြံမှာ အလွန်အန္တရာယ်များလှပြီး စွန့်စားလွန်းရာကျသည်။ သို့သော် ဝိုင်အိုလက်တွင် တီထွင်ကြံဆရန် စမ်းသပ်ခန်းလည်း မရှိသလို အချိန်လည်း မရသဖြင့် သူမ တွေးတောလုပ်ဆောင်နိုင်သမျှ အရာအားလုံးမှာ ဤဆွဲချိတ်ကောက်တစ်ခုသာလျှင် ရှိသည်။ သူမက ကလေးစာအား မရေရာသော မျှော်လင့်ချက်လည်း မပေးလိုသောကြောင့် ဤအကြံကို ဖွင့်မပြောခဲ့သဖြင့် နှိုးလည်း မနှိုးတော့ဘဲ ချိတ်နှင့်ကြိုးကိုသာ လုံးထွေးစုကိုင်ကာ အခန်းပြင်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် သူမအကြံက ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ခက်ခဲကြောင်း ဝိုင်အိုလက် နားလည်လိုက်သည်။ ညက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သည့်အတွက် သူမလုပ်သမျှ အသံ လုံးဝ ထွက်၍ ရမည် မဟုတ်ချေ။ ညလေညင်းကလည်း တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေရာ အရပ်ဆိုးသော အဝတ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းတွင် တွယ်ကပ်လျက် လေပြည်ထဲတွင် ဟိုသည်လွဲခါနေမည့် သူမပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်မိရင်း လုံးဝ လက်လျှော့မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ မှောင်မည်းနေသော ညဖြစ်သောကြောင့် သူမ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် သတ္တုချိတ်ကောက်၏ လက်များက တစ်စုံတစ်ရာကို ချိတ်မိသွားသည့် နေရာကိုလည်း မြင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေသည်။ သို့သော် ညအိပ်ဝတ်စုံဖြင့် တုန်ယင်စွာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသော ဝိုင်အိုလက်မှာ ကြိုးစားတော့ ကြည့်ရမည်မှန်း သိသည်။ သူမ၏ ညာဘက်လက်ဖြင့် ချိတ်ကောက်ကို မြင့်နိုင်သမျှ အားကုန်ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ခုခုဖြင့် ငြိသွားမည်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“ကလန်”

ချိတ်ကောက်သည် မျှော်စင်နှင့်ထိကာ ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံ ထွက်လာသော်လည်း ဘာနှင့်မျှ မငြိဘဲ အောက်သို့ ပြန်ပြုတ်ကျလာသည်။ သူမ၏ နှလုံးသားမှာ ခုန်ပေါက်နေသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း

သို့မဟုတ် သူ့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ယောက်များ လာရောက်စူးစမ်းလေမည် လားဟု တွေးကာ ဝိုင်အိုလက်မှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ရဲဘဲ မတ်တတ်ရပ် နေမိသည်။ သို့သော် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ မည်သူမျှ ရောက်မလာ ပေ။ ဝိုင်အိုလက်က ချိတ်ကောက်ကို ကြိုးကွင်းတစ်ခု လွဲသလိုမျိုး သူမ၏ ခေါင်းပေါ် လွဲယမ်းကာ ထပ်မံ ကြိုးစားပြန်သည်။

“ကလန် ကလန်”

ချိတ်ကောက်သည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မျှော်စင်နှင့်ထိကာ နောက်ပြန် ကန်၍ မြေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူမဆီ ရောက်လာ မည့် ခြေသံများကို နားစွင့်ကာ စောင့်ဆိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူမ ကြားသမျှမှာ သူမ၏ ကြောက်လန့်နေသော နှလုံးခုန်သံသာ ဖြစ်သည်။ သူမက နောက်ထပ်ကြိုးစားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကလန်”

ချိတ်ကောက်က မျှော်စင်နှင့်ထိကာ ပြန်ပြုတ်ကျလာရာ ဝိုင်အိုလက်၏ ပခုံးကို ပြင်းထန်စွာ ခိုက်မိသွားသည်။ ချိတ်ကောက်၏ အစွန်းတစ်ဖက်နှင့် သူမ၏ ညအိပ်ဂါဝန်တို့ ငြိကာ စုတ်ပြဲသွားပြီး သူမအသားကိုပင် ရှသွား သည်။ သူမက နာကျင်မှုကြောင့် အော်လိုက်မိမှာစိုးသဖြင့် သူမလက်ကို ပြန်ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ခိုက်မိသော နေရာမှာ သွေးများစို့လာသဖြင့် ဝိုင်အိုလက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားသည့် နေရာကို ခံစားမိပြီး နာကျင်မှုဖြင့် လက်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်။

ဤမျှ ဖြစ်ပျက်နေသည့်အတွက် ဝိုင်အိုလက်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်သာ ဆိုလျှင် လက်လျှော့လိုက်မိမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမလည်း နောက်ပြန် လှည့်ကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်နှင့် ဆန်နီလေး မည်မျှကြောက်နေ ရှာမည်ကို မြင်ယောင်မိပြီး ပခုံးမှ နာကျင်မှုကို လျစ်လျူရှုကာ ချိတ်ကောက် ကို ပစ်ရန် ညာဘက်လက်ကို မြှောက်၍ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကလန်”

အရင်အတိုင်း ကလန်ခနဲ မြည်သွားသော်လည်း အသံက တစ်ဝက် တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ မှိန်ပျသော လရောင်အောက်တွင် ချိတ်ကောက် က ပြန်ပြုတ်ကျမလာတော့ချေ။ ဝိုင်အိုလက်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

ကြီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆောင့်ဆွဲကြည့်လိုက်ရာ နေရာမယွင်းတော့သဖြင့် ချိတ်ကောက်က အလုပ်ဖြစ်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူမက မျှော်စင်ကျောက်သားနံရံကို ခြေဖြင့်ကန်ကာ လက်မှ ကြီးကို ဆွဲကိုင်လျက် မျက်စိကို မှိတ်လိုက်ပြီး တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သူမက ဘေးဘီဝဲယာကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ မျှော်စင်ကိုသာ အာရုံပြုလျက် တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ကြီးကို ဆွဲကာ တက်လာသည်။ သူမစိတ်ထဲတွင် မိဘများအား ပေးထားသော ကတိစကားနှင့် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ ဆိုးယုတ်သော အကြံအစည် အကောင်အထည်ပေါ်လာလျှင် ဖြစ်လာနိုင်သည့် ဆိုးရွားသော အရာများကိုသာ စိတ်ထဲ သွင်းထားသည်။

သူမ တက်လာသည်မှာ မြင်သည်ထက် မြင်လာသောကြောင့် ညလေ၏ တိုက်ခတ်နှုန်းကလည်း ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာသည်။ ကြီးက လေထဲတွင် ယိမ်းခါနေသောကြောင့် ဝိုင်အိုလက်မှာ တွယ်တက်ခြင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရပ်ထားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အဝတ်စပြဲသွားလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ချိတ်ကောက် ချော်သွားလျှင်သော်လည်းကောင်း ဝိုင်အိုလက်မှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ၍ သေသွားမှာ မလွဲချေ။ သို့သော် သူမ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှသော တီထွင်မှု အရည်အချင်းများကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

ထိုသို့တက်နေစဉ်မှာပင် သူမသည် အဝတ်စကြီးအစား သတ္တုပိုင်း တစ်ခု၏ အထိအတွေ့ကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်မိသဖြင့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမအား အထိတ်တလန့် ကြည့်ကာ ပါးစပ်ကို တိပ်ကပ် ထားသည့်ကြားမှ တစ်ခုခုပြောရန် ကြိုးစားနေသော လှောင်အိမ်ထဲမှ ဆန်နီကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် ဆန်နီကို ဖမ်းဆီးချည်နှောင်ထားသော မျှော်စင်ထိပ်မှ ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

အကြီးဆုံးအစ်မဖြစ်သော ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေးမှာ သူညီမလေး ၏ လှောင်အိမ်ကို ဆွဲယူကာ ပြန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။ မျှော်စင်ပေါ်မှ တစ်ခုခုနှင့် ငြိသွား စေရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပစ်တင်ရစဉ် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်၌ ချိတ်ကောက် ၏ ပင့်ကူလက်တစ်ဖက်က တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ချိတ်မိသွားခဲ့သည်။ သူမ တက်လာစဉ်တုန်းကလည်း ၎င်းချိတ်မိသော အရာမှာ ကျောက်တုံးများကြားရှိ

mgyoe.com

အထုံးတစ်ခုခု၊ သို့မဟုတ် ပြတင်းပေါက်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၊ သို့မဟုတ်
 မျှော်စင်ပေါ်မှ ပရိဘောဂ တစ်ခုခုနှင့် ချိတ်မိခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်ထား
 မိခဲ့သည်။ အမှန်တော့ ဝိုင်အိုလက်၏ ချိတ်ကောက်မှာ အခြားသော ချိတ်ကောက်
 တစ်ခုနှင့် ချိတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းကား ချိတ်ကောက်လက်ပိုင်ရှင်၏
 လက်တစ်ဖက်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ထောင်ထားသော အခြားလက်တစ်ဖက်မှ
 ချိတ်ကောက်မှာ လရောင်တွင် တလက်လက်ရှိနေရကား ဝိုင်အိုလက်တို့ဆီ
 လာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၁၁)

ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူက သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိသည့် အသံဖြင့်-
 “ငါတို့နဲ့ လာပူးပေါင်းတာ ကောင်းပါ့ကွာ”
 ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်က ချက်ချင်းပင် ကြိုးကို အောက်ပစ်ချ၍ ထွက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်စဉ် မြို့စားကြီး အိုးလဖ်၏ လက်ထောက်က သူမထက် လျင်စွာ အနားသို့ ရောက်လာပြီး မျှော်စင်အခန်းထဲသို့ သူမကို ဆွဲတင်ကာ ချိတ်ကို ပုတ်ချလိုက်ရာ သူမ၏ ကယ်ဆယ်ရေးကိရိယာမှာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ၍ ကလောင်ခနဲ မြည်သွားသည်။ ယခုတော့ ဝိုင်အိုလက်သည် သူ့ညီမလေးကဲ့သို့ပင် အချုပ်နှောင်ခံလိုက်ရချေပြီ။ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူက-

“မင်း ဒီကို ရောက်လာတာ ငါတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ မင်းရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ငါ သိပ်တွေ့ချင်တာပဲလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူက-

“ခုံမှာ ထိုင်လို့ ငါ ပြောနေတယ်လေ”

ဟု ဟောက်လိုက်ပြီး သူမကို ခုံတစ်လုံးဆီ တွန်းထည့်လိုက်သည်။
ဝိုင်အိုလက်က ရှုပ်ပွနေသော အခန်းမှောင်မှောင်မည်းမည်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
လိုက်သည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နေထိုင်ရာ အခန်းသည် သူ၏
ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်သည်ကို သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။
ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဘဝကို မည်သို့ ဖြတ်သန်းနေသည်ကို ခန့်မှန်း၍
ရကြောင်း ရဲရဲကြီး ပြောနိုင်ပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် စာရေးသူ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းဆိုလျှင် အဆွေးသီချင်း
တချို့ တီးခတ်နိုင်သော ဖုန်တက်နေသည့် အကော်ဒီယံတစ်ခု၊ ဘီးထရစ်
ဟူသော နာမည်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရှေးယခင်ကာလက ရိုက်ယူထားသော
ဝါးတားတား ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများ၏ ဖြစ်ရပ်များကို
ရေးသားထားသည့် မှတ်တမ်းထုပ်ကြီး တစ်စည်းအပါအဝင် ကျွန်ုပ်အတွက်
အရေးကြီးသော အရာဝတ္ထုများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရှိပါသည်။ ထိုအရာများက
ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အရေးပါလှသည်။

မျှော်စင်ထဲမှ အခန်းရှိ မြို့စားကြီးအိုးလဖ်အတွက် အဖိုးတန်သည့်
အရာများမှာမူ အလွန်ဆိုးရွားလွန်းလှသည်။ ၎င်းတို့မှာကား ကလေးစစ်ဆီမှ
ယူလာခဲ့သော အိမ်ထောင့်ရေးရာ ဥပဒေသစာအုပ်မှ ကူးရေးထားသည့်
ရှုပ်ပွနေသော စာရွက်အပုံဖြစ်ပြီး ၎င်းခြေရင်းတွင် သူ၏ ဆိုးယုတ်သော
အကြံဉာဏ်များအား ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးသားထားသော ဖတ်ရခက်သည့်
စာရွက်အပိုင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ထိုင်ခုံအနည်းငယ်နှင့် အရိပ်များ ယိမ်းထိုးနေရုံလောက်
သာ အရောင်လက်နိုင်သည့် ဖယောင်းတိုင် လက်တစ်ဆုပ်စာသာ ရှိသည်။
ကြမ်းပြင်တွင်တော့ ဝိုင်ပုလင်းအလွတ်များနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော
ပန်းကန်များမှလွဲ၍ ဘာမှ မရှိပေ။

အများစုမှာ နံရံကပ်ရေးထွင်းထားသော မျက်လုံးပုံပန်းပုရုပ်များ၊
မျက်လုံးပုံပန်းချီကားများနှင့် မျက်လုံးပုံဆွဲထားသော စာရွက်များသာ ဖြစ်ပြီး
၎င်းတို့မှာ အကြီးအသေး အရွယ်အစား စုံလင်စွာ တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေသည်။
မျက်နှာကြက်တွင်လည်း မျက်လုံးပုံများ ခြယ်သထားပြီး ညစ်ပတ်ပေကျံ

နေသော သစ်သားကြမ်းပြင်တွင်လည်း မျက်လုံးပုံများ ရေးခြစ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်တွင်လည်း မျက်လုံးပုံများ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးခြစ်ထားကာ လှေကားမှ ဆင်းသည့် တံခါးလက်ကိုင်ဖုပေါ်တွင်လည်း မျက်လုံးပုံကြီးတစ်ခု ဆေးခြယ်ထားသည်။ အတော် ဆိုးရွားလှသော နေရာတစ်ခုပင်။ ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူက သူ၏ ပေကျံနေသော ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ဝေါ်ကီတော်ကီ ဖုန်းတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူက ခလုတ်တစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ နှိပ်၍ ခဏစောင့်၍ နားထောင်သည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပါ။ ဆရာရဲ့ ရှက်သွေးဖြာတတ်တဲ့ သတို့သမီးက ဒီနေရာကို တက်လာပြီး ကိုက်ဖြတ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါလေးကို လာကယ်မလို့ ကြိုးစားနေတယ်”

သူက ပြောအပြီး ခဏရပ်ကာ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း ပြန်ပြောသည်ကို စောင့်သည်။ တစ်ဖက်က ဘာမေးသလဲတော့ မသိ၊ သူက-

“မသိဘူး၊ ကြိုးတစ်မျိုးမျိုးနဲ့တော့ ရောက်လာတာပဲ”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဆွဲတက်တဲ့ ချိတ်ကောက်တစ်ခုပါ။ ကျွန်မဘာသာ လုပ်တာ”

ဝိုင်အိုလက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ညအိပ်ဂါဝန်အနားစကို ဆွဲဖြဲကာ ပခုံးကို ပတ်တီးစည်းရန် လုပ်လိုက်သည်။ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူက ဝေါ်ကီတော်ကီကို ဆက်ပြောသည်။

“သူပြောတာတော့ ဆွဲတက်တဲ့ ချိတ်ကောက်တဲ့။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာရဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဟုတ်ကဲ့။ သူက ဆရာဟာဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သူက ခလုတ်တစ်ခု နှိပ်၍ ဖုန်းလှိုင်းပိတ်လိုက်ပြီး ဝိုင်အိုလက်ဘက်သို့ သူ့မျက်နှာကို လှည့်လာကာ-

“မြို့စားကြီးအိုးလမ်းက သူ့သတို့သမီးကြောင့် အရမ်းကို စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလေရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝိုင်အိုလက်က-

“ကျွန်မက သူ့သတို့သမီးမှ မဟုတ်တာ”

mgyoe.com

ဟု ခါးသီးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူက လူအများစု လက်ညှိုးနှင့် ယမ်းပြသည့် ပုံစံမျိုးကို သူ့ချိတ်ကောက်ဖြင့် ယမ်းပြရင်း-

“သိပ်မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မှာပါလေ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီအတော တွင်းတော့ မင်းရဲ့မောင်လေးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့သုံးယောက်လုံး ကို ဒီအခန်းထဲမှာ ညရောက်တဲ့အထိ သော့ခတ်ထားရလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်မှပဲ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း အကျိုးမယုတ်မှာ”

ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်သွားသည်။ ဝိုင်အိုလက်သည် တံခါးသော့ခတ်သွားသံကို ကြားလိုက်ရပြီး လှေကားထစ် များမှ ဆင်းသွားသည့် ခြေသံ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို နားထောင်နေ လိုက်မိသည်။ သူမက ချက်ချင်းပင် ဆန်နီဆီ သွားကာ သူကလေး၏ ခေါင်းသေးသေးလေးကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ညီမလေးကို ချည်ထားသော ကြိုးများ ဖြေပေးလိုက်လျှင်၊ သို့မဟုတ် ကပ်ထားသော တိပ်ကို ခွာလိုက်လျှင် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း ဒေါသမာန် ကြွလာမည် စိုးသောကြောင့် ဝိုင်အိုလက်က ဆန်နီဆီပင်လေးများကိုသာ သပ်တင်ကာ ‘ဘာမှ မဖြစ်တော့ ဘူးနော်’ ဟူ၍သာ ရေရွတ်နေမိသည်။ သို့သော် အရာအားလုံးမှာ အမှားမှား အယွင်းယွင်းဖြင့်သာ ဖြစ်ပျက်နေခဲ့လေသည်။

မျှော်စင်ဆီသို့ မနက်အလင်းရောင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ဝိုင်အိုလက်မှာ သူမတို့မောင်နှမတစ်တွေ မကြာသေးမီက ကြုံခဲ့ရသော ကြောက်ရွံ့ဆိုးရွားဖွယ်ရာများကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့နေမိသည်။ သူတို့ မိဘတွေ ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ မစွက်ပိုး က သူတို့အား အရုပ်ဆိုးလှသည့် အဝတ်အစားများ ဝယ်ပေးသည်။ မြို့စားကြီး အိုးလမ်း၏ အိမ်သို့ သူတို့ကို ရွှေပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆိုးရွားစွာ အဆက်ဆံ ခံခဲ့ကြရသည်။ မစွတာပိုးက သူတို့ကို ကူညီပေးဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ဝိုင်အိုလက် ကို လက်ထပ်၍ ဘော်ဒလဲယား အမွေပစ္စည်းများကို အပိုင်စီးမည့် ရှုပ်ထွေး ပွေလီသော ဇာတ်ကွက်ကြီးတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ကလေးက တရားရှင် စထရော့စ်၏ စာကြည့်တိုက်မှ လေ့လာခဲ့သော ဗဟုသုတဖြင့် မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ကျရှုံး

သွားခဲ့ရသည်။ သနားစရာ ဆန်နီလေးမှာလည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံလိုက်ရသည်။ အခုတော့ ဝိုင်အိုလက်မှာလည်း ဆန်နီလေးကို လာကယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သူမပါ အဖမ်းခံလိုက်ရလေပြီ။

ပြောရလျှင် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့ကလေးများမှာ အဆိုးတကာ အဆိုးတွေချည်းတွေသာ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံလာခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိဘဲ ကံဆိုးမ သွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာနေသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။

လှေကားသို့ တက်လာသည့် တစစ နီးကပ်လာသော ခြေသံများက ဝိုင်အိုလက်အား အတွေးနွံထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မကြာမီ ချိတ်ကောက်လက်နှင့် လူက တံခါးဖွင့်ကာ ကလေးကို အခန်းထဲသို့ တွန်းထည့်လိုက်သည်။ ကြောက်လန့်နေသည့် ကလေးမှာ အလွန်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေရှာသည်။

“ဒီတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးမိဘမဲ့ကလေးပဲ။ ကဲ... အခု ငါ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို ဒီည ဖျော်ဖြေပွဲအတွက် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာလေးတွေ သွားကူလိုက်ဦးမယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်တော့ လုပ်မယ် မကြံနဲ့နော်။ ငါ မင်းတို့ကိုပါ ကြီးချည်ပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်ထုတ်၊ တွဲလောင်းချိတ်ထားလိုက်မယ်”

ချိတ်ကောက်လက်နှင့်လူက သူတို့ကို ကြည့်ရင်း တံခါးကို ပိတ်၍ သော့ခတ်ကာ လှေကားမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ကလေးက ညအိပ်ဝတ်စုံ ဝတ်လျက်သားဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အခန်းကို မျက်လုံးပေကလတ်ပေကလတ်ဖြင့် လိုက်ကြည့်သည်။ သူက-

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ငါတို့ ဘာလို့ ဒီအပေါ် ရောက်လာရတာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါ မျှော်စင်ပေါ်တက်ဖို့ ကိရိယာကို ငါ့ဘာသာ ထွင်ပြီး ဆန်နီကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာ”

ဟု ပြောသည်။ ကလေးက ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းပြုကာ မြေပြင်ပေါ် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး-

“အမြင့်ကြီးပဲ၊ နင်တော့ အရမ်း ကြောက်နေမှာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူမက-

“အရမ်း ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကြီးအိုးလမ်းကို လက်ထပ်ရမှာလောက်တော့ ကြောက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး”

ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။ ကလေးစစ်က-

“နင့်ရဲ့ တီထွင်မှုက အရာရောက်မသွားတာ စိတ်မကောင်းဘူး”

ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူမ၏ နာကျင်နေသော ပခုံးကို ပွတ်ရင်း -

“ငါ ထွင်တဲ့ဟာက အလုပ်ဖြစ်တယ်ဟာ၊ ငါ့ကို လူမိသွားတာ၊ အခုတော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီပေါ့၊ ချိတ်ကောက်လက်နဲ့ လူက ငါတို့ကို ညအထိ ဒီမှာ ထားထားမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးရင်တော့ ‘ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ’ ပြဇာတ်မှာ ကရမှာပေါ့လေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကလေးစစ်က အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း-

“ငါတို့ ထွက်ပြေးလို့ ရမယ့်ဟာ တစ်ခုခုများ နင် တီထွင်လို့ရမယ် ထင်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ရမယ် ထင်တာပဲ၊ နင်လည်း အဲဒီစာအုပ်တွေ၊ စာရွက်တွေကို မွှေနှောက်ကြည့်ပါဦး၊ အသုံးဝင်မယ့်ဟာ တစ်ခုခုများ ရနိုင်မလားလို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်နာရီအနည်းငယ်အကြာတွင် ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးစစ်မှာ သူတို့အား အကူအညီရနိုင်စေမည့်အရာ တစ်ခုတလေများ ရှာတွေ့မည်လားဟု ကိုယ့်အတွေးဖြင့်ကိုယ် အခန်းထဲ၌ ရှာဖွေရေး ဆင်းကြတော့သည်။ ဝိုင်အိုလက်က သူမ တီထွင်လို့ ရနိုင်လောက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ရှာသည်။ ကလေးစစ်က မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ စာရွက်များနှင့် စာအုပ်များကို မွှေနှောက်ဖတ်ရှုသည်။ သူတို့က ဤသို့ ပြုနေစဉ်အတွင်း ဆန်နီလေးဆီသွားကာ ခေါင်းကလေးကို ပုတ်၍ ပြုံးပြရင်း အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလေးစစ်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

ဘာများရှာတွေ့သနည်းဟု လှမ်းပြောမိကြသော်လည်း အချိန်အများစု တွင်တော့ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်သာ များသည်။

ညနေပိုင်းလောက်တွင် ဝိုင်အိုလက်က-

“ရေနံဆီလေး ဘာလေး ရရင်တော့ ဒီပုလင်းတွေထဲ ထည့်ပြီး မိုလိုတော့မိကော့တေးလ် လုပ်လို့ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကလော့စ်က-

“မိုလိုတော့မိကော့တေးလ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“ပုလင်းထဲ ထည့်ပြီး ပစ်ရတဲ့ ဗုံးအသေးစားလေးတွေပေါ့ဟာ။ ငါတို့ အဲဒါတွေကို ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်ချပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ သတိထားမိအောင် လုပ်လို့ရမယ်”

ဟု ရှင်းပြသည်။ ကလော့စ်က ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့်-

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ ရေနံဆီမှ မရှိဘဲ”

ပြောသည်။

သူတို့ နာရီအတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် ကလော့စ်က -

“ငါတို့သာ မြာပွေတဲ့ သူတွေဆိုရင် မြို့စားကြီးအိုးလဖ်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ က အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်အိုလက်က-

“မြာပွေတဲ့သူဆိုတာ ဘာတုံး”

ဟု မေးသည်။ ကလော့စ်က-

“မြာပွေတဲ့သူဆိုတာ လူတစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ဘဲ အများကြီး နဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့သူကို ပြောတာ။ ဒီနိုင်ငံမှာ မြာပွေသူတွေဟာ ဥပဒေ ချိုးဖောက်တဲ့ သူတွေပဲ။ တရားသူကြီးရှေ့မှာ စာချုပ်ပေါ် ကိုယ့်လက်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီး ‘လက်ခံသဘောတူပါတယ်’ လို့ ပြောရင်တောင် မရဘူး လို့ အိမ်ထောင့်ရေးရာ ဥပဒေစာအုပ်မှာ ငါ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

ဟု ရှင်းပြသည်။ ဝိုင်အိုလက်က ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့်-

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့က မြာပွေတဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ပြောသည်။

နောက်ထပ် နာရီအောက်ကြာသည်အထိ သူတို့ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။
ထို့နောက် ဝိုင်အိုလက်က-

“ငါတို့ ဒီပုလင်းတွေကို ထက်ခြမ်းခွဲပြီး စားလို သုံးလိုတော့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြောက်တာက မြို့စားကြီး အိုးလမ်ရဲ့အဖွဲ့က အားသာ နေမှာကိုပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ကလော့စ်က-

“နင်ပြောရမှာက သူတို့ အားသာနေမှာကို ငါ မကြောက်ဘူးလို့ ပြောရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ စိုးရိမ်တာက ဆန်နီလေးကို မျှော်စင်ပေါ်က ဖြုတ်ချ လိုက်မှာကိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဖြုတ်ကို ချဦးမှာ”

မြို့စားကြီးအိုးလမ် အသံကြောင့် ကလေးများ ထခုန်လိုက်မိကြ သည်။ သူတို့က ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် စကားဝိုင်းထဲ နစ်နေမိသဖြင့် အိုးလမ် တစ်ယောက် လှေကားမှ တက်၍ တံခါးဖွင့်ဝင်လာသည်ကို မကြားလိုက်မိ ကြချေ။ သူက ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဝတ်စုံကြီး ဝတ်ထားကာ သူ့ မျက်ခုံးများကို ဖယောင်းသုတ်ထားသဖြင့် ၎င်းတို့မှာ သူ့မျက်လုံးများလိုပင် ပြောင်လက်နေကြပုံ ပေါက်သည်။ သူ့နောက်တွင်တော့ ချိတ်ကောက် လက်နှင့် လူက မတ်တတ်ရပ်လျက် ကလေးများအား ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ချိတ်ကောက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်က-

“လာစမ်းပါဦး မိဘမဲ့လေးတွေရဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကျင်းပဖို့တော့ အချိန်ကျပြီ၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ငါ့အဖွဲ့သားတွေက အခန်းနောက်မှာ နေပြီး ဝေါ်ကီတော်ကီဖုန်းနဲ့ လှမ်းချိတ်အကြောင်းကြားပေးကြမှာ၊ ဒီည ဖျော်ဖြေ ပွဲမှာ တစ်ခုခု အမှားအယွင်းဖြစ်တာနဲ့ မင်းတို့ညီမလေး အောက်ကို ပြုတ်ကျပြီး အိုးစားကွဲပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ ကဲ... လာကြတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်အိုလက်နှင့် ကလော့စ်မှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်၊ လှောင်အိမ်ထဲ တွဲလောင်းကျနေသော ဆန်နီလေးကို ကြည့်လိုက်ဖြင့်

မြို့စားကြီးအိုးလမ် နောက်သို့ လိုက်သွားရရှာလေတော့သည်။ သူတို့ တံခါးအပြင်ဘက်ရောက်ပြီး မျှော်စင်လှေကားမှ လျှောက်၍ ဆင်းလာကြစဉ် ကလေးစစ်မှာ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားသလိုမျိုး ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး နှင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့၏ ဒုက္ခအကျပ်အတည်း ကား အမှန်တကယ်ပင် လွတ်လမ်းရှိမည့်ပုံ မပေါ်တော့ချေ။

ဝိုင်အိုလက်မှာလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ခံစားနေရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ထိန်းရန် ညှာလက်ဖြင့် လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ သူမက ညှာလက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိစဉ် အောက်သို့ဆင်းသည့် လှေကားထစ်များ၊ တံခါး၏ အပြင်ဘက်၊ ဇာတ်ရုံဆီသို့ လျှောက်ရမည့် လမ်းအတိုကလေး စသည်ဖြင့် တွက်ချက်မှတ်သားကာ အတွေးနယ်ချဲ့ လိုက်မိသည်။ ဝိုင်အိုလက်မှာ တစ်သက်လုံး တွေးလာမိသမျှထက် ပို၍ ပို၍ နက်နက်နဲနဲ တွေးပြီးရင်း တွေးနေမိလျက် ရှိလေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ဝိုင်အိုလက်မှာ ညအိပ်ဂါဝန်နှင့်ဖြစ်ပြီး ကလေးမှာလည်း ညအိပ်သည့် အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီရှည်ဖြင့်ပင် မြို့စားကြီးအိုးလမ်း၏ ဇာတ်ရုံမှ စင်မြင့်နောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးပင် စိတ်ထဲ၌ နှစ်မျိုးနှစ်ဖုံ ခံစားနေကြရသည်။ နှစ်မျိုးနှစ်ဖုံ ဆိုသည်မှာ ‘တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် မတူညီသော ခံစားချက်နှစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း’ ကို ဆိုလိုသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် သူတို့စိတ်ထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုရော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုပါ ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေလေသည်။

စင်ပေါ်မှ ရေရွတ်သံများ ကြားလိုက်ရသော အချိန်တွင် ဘော်ဒလဲယား မိဘမဲ့လေး နှစ်ယောက်မှာ ‘ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲ’ ပြဇာတ်ကြီးအား ဖျော်ဖြေမှု စတင်ပြုဖြစ်ကြောင်း အတပ်သိလိုက်ကြသည်။ မြို့စားကြီးအိုးလမ်း ၏ အကြံအစည်အား တားဆီးရန် တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ဖို့ အချိန်နှောင်းပုံ မရသေးချေ။ သို့သော် တစ်ဖက်က ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ သည် ပြဇာတ်ရုံကြီးတစ်ခု၏ စင်နောက်ကို တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသည့် အတွက် ကြည့်ရှုစရာ များပြားလှသောကြောင့် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ ကြသည်။

မြို့စားကြီးအိုးလိမ်၏ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားများမှာ ကလေးများအား လှည့်၍ပင် မကြည့်နိုင်အောင် ဟိုသည်ပြေးလွှားကာ အလုပ်များနေကြသည်။ အလွန် အရပ်ပုသော လူသုံးယောက်က ဧည့်ခန်းပုံစံ ပန်းချီခြယ်ထားသော သစ်သားပြားကြီးတစ်ခုကို သယ်နေသည်။ အဖြူရောင်မျက်နှာနှင့် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က အဝေးမှ သယ်လာခဲ့သဖြင့် ပေရေနေပုံရသော ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ပန်းများပြင်နေရာ အလှထိုးနေသည်နှင့် မတူဘဲ ကတ်ထူပုံထဲ ပြတ်သိပ်ထိုးထည့်နေကြပုံနှင့်ပို၍ တူသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ကြွက်နို့များ ပေါက်နေသည့် အရေးပါပုံရသော လူတစ်ယောက်က မီးအလင်းထိုး ကိရိယာမျိုးစုံအား ချိန်ညှိနေသည်။

ကလေးများက စတိတ်စင်ပေါ် ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကန့်လန့်ကာ အဖွင့်အပိတ်ကို ထိန်းပေးနေသူမှာ ဆံပင်တိုနံနံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ၎င်းက စက်သီးနှင့် တွဲထားသော ကြိုးရှည်တစ်ချောင်းအား ဆွဲကာ ထိန်းပေးနေသည်။ စင်ပေါ်မှ မြို့စားကြီးအိုးလိမ်ကတော့ ပြဇာတ်ထဲမှ စာသားအချို့ကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ရွတ်လျက် ရှိသည်။ ဘော်ဒလဲယားကလေးများမှာ ကြောက်ရွံ့နေသည့်ကြားမှပင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေရင်း သည်အထဲတွင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မပါပါရစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိကြသည်။

ကားလိပ်ကန့်လန့်ကာ ကျလာသည်နှင့် မြို့စားကြီးအိုးလိမ်က စင်ပေါ်မှ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ဆင်းလာကာ ကလေးများအား ကြည့်ရင်း မျက်နှာဖြူနှင့် မိန်းမများအား-

“ဇာတ်ကွက်အခန်းနှစ် ပြီးပြီလေ။ မိဘမဲ့လေးတွေကို ဘာကိစ္စ အဝတ်လဲမပေးရသေးတာတုန်း”

ဟု ရူးရူးရဲရဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပရိသတ်များ၏ တစ်ခဲနက် ဩဘာပေးသံ ထွက်လာသဖြင့် သူ၏ ဒေါသထွက်နေသော အမူအရာက ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေသည့် အမူအရာသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားကာ စင်ပေါ် ပြန်တက်သွားလေသည်။ သူက ဆံပင်တိုနံနံမိန်းမအား ကားလိပ်ပြန်တင်ရန် အမူအရာဖြင့် ပြလိုက်သည်။ ကားလိပ်ပြန်တက်သွားသည်နှင့် သူက စင်အလယ်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီး